

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

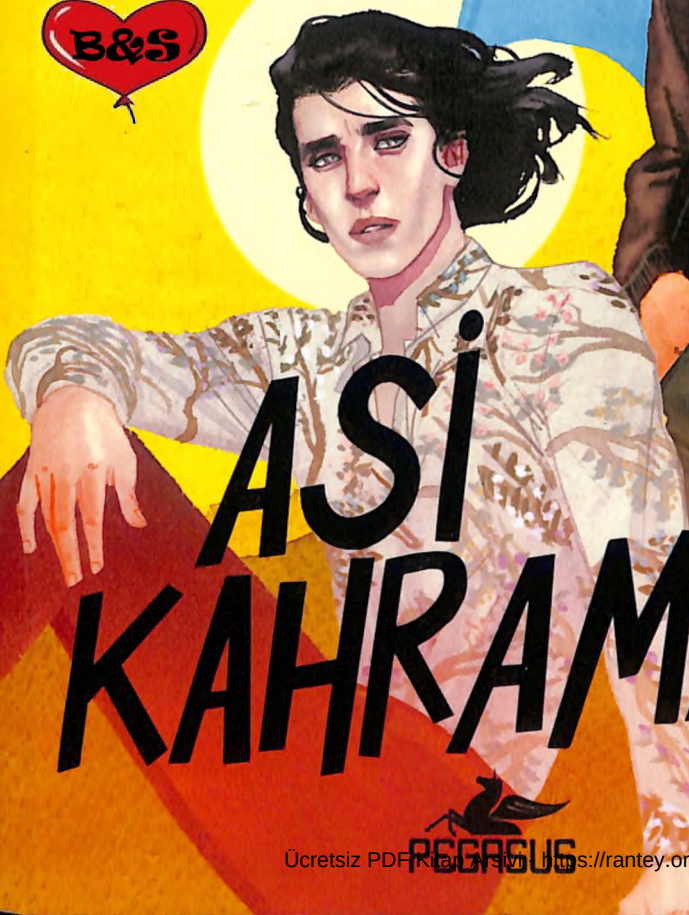
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RAINBOW ROWELL



ASI KAHRAMAN



Haydi, Simon Snow.

Kahramanlık günlerin sona ermiş olabilir...

Ama hayatın yeni başlıyor.



Hikâye bitmiş olmalıydı...

Simon Snow yapması gereken her şeyi yapmıştı. Kötünün hakkından gelmişti. Savaşı kazanmıştı. Hatta âşık olmuştu. Artık güzel şeyler yaşaması gerekmez miydi? Sonsuza kadar mutlu olması...

Öyleyse Simon Snow' u neden kanepeden kalkmaya bile ikna edemiyordum?

En yakın arkadaşına göre Simon' ın biraz değişikliğe ihtiyacı vardı. Kendisini bambaşka bir ışıktaki görmeye...

Simon, Penny ve Baz üstü açık bir arabayla Amerika' da bir yolculuğa çıkmaya işte böyle karar vermişti. Ama elbette karşısına yine bela çıkacaktı. (Ejderhalar, vampirler, tüfek kullanan kokarca kafalı yaratıklar.) Bir de kaybolmuşlardı tabii. Öyle bir kaybolmuşlardı ki en başından beri nereye gittiklerini bile bilmiyor olabilirlerdi...



www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-625-410-123-6



9 786254 101236



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Rowell’in büyölü dünyası
ince ince işlenmiş...”

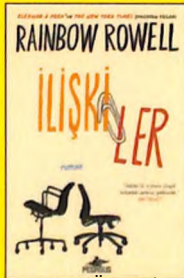
Guardian

“Heyecan verici, komik, şoke edici, yürek
sızlatıcı ve sihir dolu. İnanın bana, böyle bir
büyücü okulu görmediniz.”

Lev Grossman, *The New York Times* çöksatını
Büyücüler serisinin yazarı

“Nihayet! *Asla Vazgeçme*’nin devam kitabı,
ilki kadar muhteşem. Her manzara şahane,
her karakter eğlenceli. Dikkatle kurgulanmış
bu roman son sayfaya kadar sürprizlerle
dolu. Devamını da sabırsızlıkla bekletiyor.”

Booklist





AUGUSTEN BURROUGHS

RAINBOW ROWELL

kitap yazıyor. Kimi zaman yetişkinler hakkında (*İlişkiler* ve *Sabit Hat*) kimi zaman ise gençler hakkında (*Eleanor & Park* ve *Fangirl*). Ama hep çok konuşan insanları yazıyor. Ve hayatının mahvolduğunu hisseden insanları. Ve âşık olan insanları. Rainbow yazmadığı zamanlarda çizgi roman okuyor, Disney World gezileri planlıyor ve aslında geniş perspektiften bakıldığında pek de önemli olmayan konuları tartışıyor. Nebraska'da eşi ve iki oğluyla yaşıyor.

Daha fazla bilgi için rainbowrowell.com adresini ziyaret edebilirsiniz.

ASİ KAHRAMAN

Pegasus Yayınları: 2397

Asi Kahraman
Rainbow Rowell
Özgün Adı: Wayward Son

Editör: Çiçek Eriş
Düzeltili: Esengül Aydın Yalçın
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Fatma Can

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 45121
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Haziran 2021
ISBN: 978-625-410-123-6

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2021
Copyright © Rainbow Rowell, 2019
İllüstrasyonlar © Jim Tierney, 2019

Bu kitabın Türkçe yayın hakları The Lotts Agency, Ltd.
aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

RAINBOW ROWELL

**ASİ
KAHRAMAN**

İngilizceden çeviren:
Gizem Yeşildal Sarp

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*Rosey ve Laddie için
Kaybolduğunuzda bile sevildiğinizi bilin*

GİRİŞ

Simon Snow yapmaya geldiği şeyi yaptı.

Herkesin bir gün yapacağını söylediği şeyi. Kötü adamı –iki adamı– buldu ve işlerini bitirdi.

Hayatta kalmayı beklemiyordu. *Kalmamıştı da.*

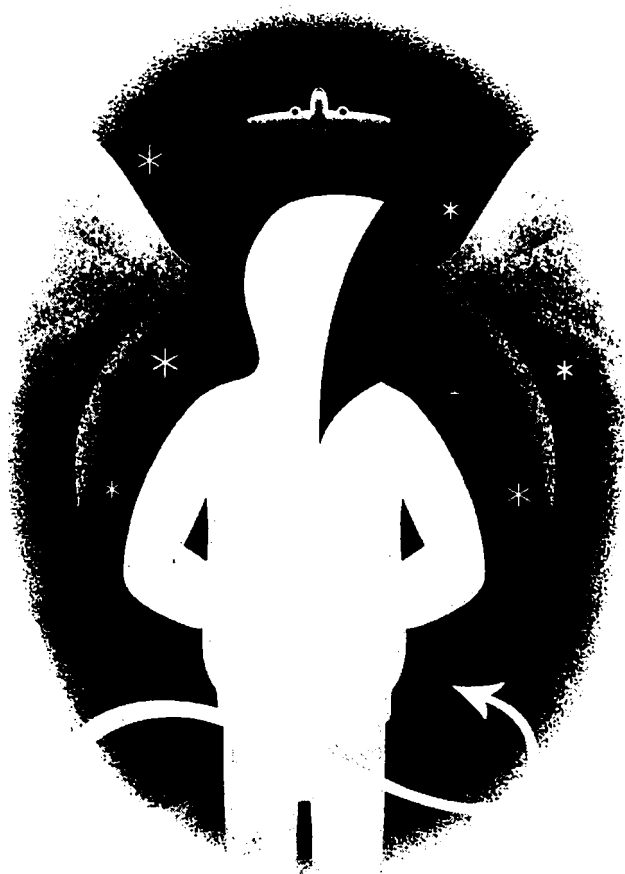
Bir keresinde Baz ona her şeyin bir hikâye olduğunu ve Simon'ın da kahraman olduğunu söylemişti. O sırada dans ediyorlardı. Birbirlerine dokunuyorlardı. Baz, Simon'a öyle bir bakıyordu ki sanki onlar için artık her şey mümkündü, sanki aşk kaçınılmazdı.

Her şey bir hikâyeydi. Simon da kahramandı. Günü kurtarmıştı. Hikâyeler bu şekilde biterdi: herkes “sonsuz dek mutluluğa” kavuşurdu.

Sondan sonra tutunmaya çalışırsanız *bu* olurdu. Zamanınız gelip geçtiğinde. Yapmanız gereken şeyi yaptığınızda.

Sahne kararır, sayfa boş kalırdı.

Her şey bir hikâyedir ve Simon Snow'un ki sona erdi.



1

BAZ

Simon Snow koltukta uzanıyordu.

Simon Snow bugünlerde çoğunlukla koltukta uzanıyordu. Deri, kırmızı kanatlarını yastık gibi arkasına tıktırmış, elinden bir kutu ucuz elma şarabı sarkar halde.

Eskiden kılıcını bu şekilde tutardı. Ona yapışıkmiş gibi.

Sonunda Londra'ya yaz gelmişti. Tüm gün ders çalışıyordum, haftaya sınavlar başlayacaktı; Bunce ve ben kitaplara gömülmüştük. İkimiz de Snow sınavlarına çalışıyormuş gibi davranıyorduk. Haftalardır üniversiteye gitmediğine bahse girebilirdim. Cips ve elma şarabı almaya köşedeki dükkâna gitmek dışında koltuktan kalkmıyordu; kuyruğunu beline doluyor ve kanatlarını korkunç bir somon rengi yağmurluğun altına gizliyordu; bu şekilde Quasimodo'ya benziyordu. Ya da bir teşhirciye. Üç çocuk serseri gibi davranmak için yağmurluğun altına girmiş gibi görünüyordu.

Snow'u en son kanatsız ve kuyruksuz gördüğümde Bunce bir dersten yeni dönmüştü. Hiç düşünmeden ona bir gizleme büyüsü yapmıştı ve Simon öfkeden kudurmuştu. "*Tanrı aşkına, Penny, sihrini istersem söylerim!*"

Onun sihrini.

Benim sihrimi.

Tüm sihrin *ona* ait olduğu zamanın üzerinden çok geçmemişti.

O seçilmiş kişiydi, değil mi? En fazla olan. En sihirli olan.

Artık Bunce'la elimizden geldiğince onu yalnız bırakmıyorduk. Derslere gidiyor, ders çalışıyorduk. (Bunları Bunce ve ben yapıyorduk. Biz böyle insanlardık.) Ama her zaman birimiz evde Snow'a içmeyeceği bir çay yapıyor, yemeyeceği sebzeler veriyor, cevap vermeyeceği sorular soruyorduk.

Sanırım çoğu zaman bizi görmekten nefret ediyordu.

Sanırım *beni* görmekten nefret ediyordu. Belki de ona göre davranmalıydım...

Ama Simon Snow beni görmekten hep nefret etmişti; yakın zamanda gerçekleşen birkaç acı tatlı istisna dışında. Bir bakıma, ben odaya girdiğimde takındığı yüz ifadesi (korkunç bir şey hatırlamış gibi), hâlâ tanıdık gelen tek şeydi.

Onu en kötü zamanında da sevmiştim. Onu çaresizce sevmiştim.

Biraz daha az umut olsa ne fark ederdi ki?

"Sanırım gidip biraz Hint yemeği alacağım," dedim. "Bir şey ister misin?"

Televizyondan başını çevirmedi.

Tekrar denedim. "Bir şey istiyor musun, Snow?"

Bir ay önce olsa koltuğa gidip omzuna dokunurdum. Üç ay önce olsa yanağına bir öpücük kondururdum. Geçen eylül, o ve Bunce bu daireye ilk taşındıkları zaman olsa bu soruyu sormak için ağzımı onunkinden çekmem gerekirdi ve bitirmeme izin vermeyebilirdi.

Başını iki yana salladı.

2

SIMON

Maya Angelou der ki biri size kim olduğunu gösterdiğinde ona inanın.

Bunu ilham verici bir televizyon programında duymuştum. *Law & Order*'dan sonra başlamıştı ve kanalı değiştirmemiştin. *Biri size kim olduğunu gösterdiğinde ona inanın.* Baz'dan ayrılırken ona bunu söyleyecektim.

Bunu ben yapacaktım ki o yapmak zorunda kalmasın.

Bitirmek istediğini biliyordum. Bunu bana bakış şeklinden anlayabiliyordum. Ya da bana *bakmama* şeklinden çünkü baksaydı nasıl bir ahmağa kaldığını görebilirdi. Tam bir eziğe kaldığını.

Baz artık üniversitedeydi. Gelişiyordu.

Ve her zamanki gibi yakışıklıydı. (Her zamankinden *daha* da yakışıklıydı. Boyu uzamıştı, daha cesurdu ve istediğinde sakal bırakıyordu. Ergenlik ona tüm asları dağıtmayı hâlâ bırakmamış gibi.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Geçen sene olanlar...

Sihirbaz ve Humdrum'la olanlar Baz'ın, olması gereken kişiye dönüşmesine yaramıştı. Annesinin intikamını almıştı. Beş yaşından beri üzerine çöken gizemi çözmüştü. Bir erkek ve bir büyücü olarak kendini kanıtlamıştı.

Haklı olduğunu kanıtlamıştı: Sihirbaz gerçekten de kötüydü! Ve ben gerçekte bir sahtekârdım; eskiden Baz'ın söylediği gibi "en berbat Seçilmiş Kişi'ydim". Başından beri haklıydı.

Biri size kim olduğunu gösterdiğinde ona inanın.

Biri her şeyi mahvettiğinde o kişi tam anlamıyla mahvolur.

Bunu ona daha açık nasıl belli edebilirdim bilmiyordum. Koltukta uzanıyordum. Hiçbir planım yoktu. Tutmam gereken sözler yoktu. Ben *buydum*.

Baz benim *eskiden* olduğum kişiye âşık olmuştu; güce ve sınırsız potansiyele. Nükleer bombalar da potansiyelden başka bir şey değildi.

Artık ben ondan sonraki aşamaydım.

Artık üç başlı kurbağaydım. Radyoaktif serpinti.

Baz bana acımasaydı şimdiye kadar benden ayrılırdı diye düşünüyordum. (Ve beni seveceğine söz vermemiş olsaydı. Büyücüler için onur önemlidir.)

Bu nedenle bunu ben yapacaktım. Yapabilirdim. Bir kere-sinde bir ork-lu kirpi oku omzuma iğnesini batırmıştı ve onu dişlerimle çıkarmıştım; acıya dayanabilirdim.

Sadece...

Böyle birkaç gece daha istiyordum. Odada benimle olduğu, en azından sözde benim olduğu birkaç gece.

Bir daha Baz gibi birini asla bulamazdım. Baz gibi kimse *yoktu*; efsanelerden fırlamış biriyle çıkmak gibiydi. O kahraman bir vampir, yetenekli bir büyücüydü. Delicesine yakışıklıydı. (Eskiden ben de efsanelerden fırlamış gibiydim. Bir kehanettim. Sözlü geleneğin bir parçasıydım.)

Böyle birkaç gece daha istiyordum...

Fakat Baz'ın ızdırıp çekmesini izlemekten nefret ediyordum. İzdırabının sebebi olmaktan nefret ediyordum.

"Baz," dedim. Doğrulup elma şarabı kutusunu yere bıraktım. (Baz elma şarabından nefret eder, kokusuna bile dayanamazdı.)

Kapının önünde duruyordu. "Efendim?"

Yutkundum. "Biri size kim olduğunu gösterdiğinde..."

O sırada Penny paldır küldür içeri daldı ve kapıyı Baz'ın omzuna çarptı.

"Crowley aşkına, Bunce!"

"Haberlerim var!" Penny sırt çantasını yere bıraktı. Bol, mor bir tişört giyiyordu ve koyu kahverengi saçlarını başının tepesinde dağınık bir topuz yapmıştı.

"Ne?" Baz kaşlarını çatı.

"Biz," Baz'ı ve beni işaret etti, "tatile gidiyoruz!"

Avuçlarımı gözlerime bastırdım. Saatlerdir uyanık olmama rağmen uyumaktan çapaklıydı. "Tatile falan gitmiyorum," diye mırıldandım.

"Amerika'ya!" diye üsteledi Penny. Ayaklarımı koltuktan itti ve kolçakta bana dönük şekilde oturdu. "Agatha'yı görmeye!"

Baz bir kahkaha patlattı. "Hah! Agatha geleceğimizi biliyor mu?"

"Sürpriz olacak!" dedi Penny.

"Sürpriz!" dedi Baz melodik bir tonda. "Eski erkek arkadaşın, onun erkek arkadaşı ve hiç hoşlanmadığın o kız!"

"Agatha benden hoşlanıyor bir kere!" dedi Penny alınmış gibi. "Yalnızca duygularını gösteren biri değil."

Baz homurdandı. "İngiltere'den ve sihirden uzaklaşma konusundaki duygularını fazlasıyla belli etmişti halbuki."

"Onun için endişeleniyorum. Mesajlarıma dönmüyor."

"Çünkü senden hoşlanmıyor, Bunce."

Penelope'ye baktım. "Agatha'dan en son ne zaman haber aldın?"

“Birkaç hafta önce. Normalde şimdiye kadar cevap yazmış olması gerekirdi. Sadece onu rahat bırakmamı söylemek için bile olsa. Ayrıca Instagram’da Lucy’nin –Agatha’nın küçük köpeği– fotoğraflarını da eskisi kadar çok paylaşmıyor. Yalnız olabilir. Depresyonda olabilir.”

“Depresyonda,” dedim.

“Peki bu bir tatil mi?” diye sordu Baz. “Yoksa hayatına müdahale mi?” Gömleğinin kolunu sıyırmış, kollarını önünde birleştirmiş, kapıya yaslanmış duruyordu. Baz her daim pahalı bir saat reklamındaymış gibi görünürdü. Saat takmadığı zamanlarda bile.

“Neden ikisi de olmasın?” dedi Penny. “Amerika yolculuğu yapmayı hep konuşurduk.”

Baz başını eğdi. “Konuşur muyduk?”

Penny bana bakıp gülümsedi. “Simon ve ben konuşurduk.”

Haklıydı; konuşurduk. Ve bir an hayal edebildim: Üçümüz, terk edilmiş bir yolda –hayır, *otoyolda*– eski bir üstü açık arabanın içindeydik. Arabayı ben kullanıyordum. Hepimiz güneş gözlüğü takmıştık. The Doors dinliyorduk ve Baz bu nedenle şikâyet ediyordu. Ama gömleğinin düğmelerini göbeğine kadar açmıştı, bu yüzden ben bir şeyden şikâyet etmiyordum. Gökyüzü kocaman ve maviydi ve parlıyordu. *Amerika...*

Kanatlarım ürperdi. Artık huzursuz olduğumda böyle oluyordu. “Amerika’ya gidemeyiz.”

Penny bana tekme attı. “Nedenmiş?”

“Çünkü havalimanı güvenliğinden asla geçemem.” Kuyruğumun büyük kısmını altıma sıkıştırmıştım ama hâlâ burada olduğunu ona hatırlatmak için ucunu tutup kaldırdım.

“Seni büyülerle *kaplarım*,” dedi Penny.

“Büyülerle kaplanmak istemiyorum.”

“Yeni bir tanesinin üzerinde çalışıyorum, Simon, müthiş bir şey...”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Kanatlarım toplanmış halde bir uçakta sekiz saat...”

“Yeni büyü onları yok ediyor,” dedi sırtarak.

Şaşkınlıkla ona baktım. “Yok olmalarını istemiyorum.”

Bu bir yalandı; *gitmelerini* istiyordum. Yeniden kendim olmak istiyordum. Özgür olmak istiyordum. Ama... yapamazdım. Henüz değil. Nedenini açıklayamıyordum. (Kendime bile.)

“Geçici olarak,” dedi Penny. “Sanırım sadece bir süreliğine onları yok edecek, büyüünün etkisi geçene kadar.”

“Peki ya bu?” Kuyruğumu tekrar kaldırdım.

“Başka bir büyü daha yapmak zorundayız. Ya da içine tı-kıştırabilirsin.”

Amerika...

Amerika’ya gerçekten gidebileceğimi hiç düşünmemiştim; Humdrum’ı oraya kadar kovalamak zorunda kalmayacağsam.

“Sorun şu ki...” Penny hem utandığı hem de heyecanlandığı zamanlarda yaptığı gibi altdudağını ısırdı ve burnunu kırıştırdı. “Biletleri aldım bile!”

“Penelope!” Bu kötü bir fikirdi. *Kanatlarım* vardı. Ve hiç param yoktu. Ayrıca Özgürlük Heykeli’nde erkek arkadaşımın beni terk etmesini istemiyordum. Burada terk edilmeyi tercih ederdim. Ayrıca araba kullanmayı bilmiyordum. “Gidemeyiz...”

Penny *Don’t Stop Believing*¹ şarkısını söylemeye başladı. Birleşik Devletler’in milli marşı değildi ama üçüncü sınıftayken, savaşı kazandığımızda bir gün bu geziyi yapacağımızı söylediğimiz zaman favori şarkımızdı.

Eh... savaşı kazanmıştık, öyle değil mi? (Bunun Sihirbaz’ı öldüreceğim ve kendi büyümü feda edeceğim anlamına geleceğini hiç düşünmezdim ama yine de teknik olarak kazanmış sayılırdık.)

Penny bana, “*Bu hissi bıraaaak-maaa...*” diyordu. Baz kapidan bizi izliyordu.

“Biletleri aldın madem...” dedim.

Penny koltukta ayağa kalktı. “Evet! Tatile çıkıyoruz!” Durup Baz’a baktı. “Var mısın?”

Baz hâlâ bana bakıyordu. “Yabancı bir ülkede sizi başıboş bırakacağımı sanıyorsanız yanılıyorsunuz, özellikle de bu politik iklimde...”

Penelope tekrar zıplamaya başladı. “Amerika!”

3

PENELOPE

Tamam, şey, evet, durumlar pek iyi değildi. Ve bunun olacağını önceden tahmin *etmeliydim*.

Simon bunun olacağını önceden tahmin etmeli miydi? Hiçbir şeyin olacağını tahmin etmiyordu ki! Günlerden salı olması bile onu şaşırtıyordu!

Baz tahmin etmeli miydi? Geçen seneden beri Baz'ın tek odaklanabildiği *Simon*'dı; kendi gözlerindeki kalplerin ötesini göremiyordu.

Hayır, ben tahmin *etmeliydim*.

Ama her şeyi atlattığımız için o kadar mutluydum ki. Humd-rum yok edilmişti, Sihirbaz'ın gerçek amacı ortaya çıkmıştı, çoğumuz hâlâ hayattaydık ve bunu konuşabiliyorduk... *Simon* tek parçaydı. Ekstra parçaları da vardı, evet, ama sağlıklı ve tam parçaydı ve bir geleceği vardı.

Simon Snow ciddi bir tehlikede değildi; en içten dualarım kabul olmuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sadece bunun *tadını çıkarmak* istemiştım.

Bir daire kiralayıp üniversiteye gitmek ve gençliğimizi aramızda bırakmadan bir kez olsun normal bir genç olmak istemiştım. Radikal bir karar almak istememiştım; mesela büyülu asamı geride bırakıp Kaliforniya'ya gitmemiştım! Rahatlamak istemiştım.

Ders alındı: Rahatlamak, olabilecek en sinsi sıkıntıydı.

Geçen yıl dünyalarımız altüst olmamış gibi hepimiz Londra'ya taşınmışık ve üniversiteye başlamışık. Simon'ın içi dışına çıkmamış gibi.

Sonuçta *Sihirbaz'ı* öldürmüştü; hayatında baba figürüne en yakın kişiyi. Kazaydı ama yine de...

Sihirbaz da Ebb'i öldürmüştü. Ebb, Simon için tam anlamıyla bir anne figürü sayılmazdı ama kesinlikle tuhaf teyzesi olabildi. Ebb, Simon'ı *severdi*. Ona o küçük keçilerinden biriymiş gibi davranırdı.

Yani, evet, Simon'ın zor günler geçirdiğini biliyordum ama kazanmak bunu telafi eder sanmışım. Rahatlık hissi tüm boşlukları doldurur sanıyordum.

Sanırım Baz aşkın bunu halledeceğine inanmıştı.

Sonunda ikisinin birlikte olması gerçekten mucizeydi. (Bedbaht âşıkklar. *Bu iki düşmanın ölümcül rahminden.*)

Ama bunun bir son olduğunu düşünmek hataydı. Son diye bir şey yoktu. Kötü şeyler olurdu, sonra dururlardı ama insanların içinde fırtınalar koparmaya devam ederlerdi.

Tatile çıkmanın her şeyi sihirli bir biçimde çözmeyeceğinin son derece farkındaydım. (Bunu *sihirle* çözmenin bir yolu olsaydı Stevie'ye yemin ederim ki şimdiye dek hallederdim.) Ama değişiklik hepimize iyi gelebilirdi.

Belki kendini yeni bir ortamda görmek Simon'a iyi gelirdi. Amerika'da onu bekleyen kötü anılar yoktu. İyi anılar da yoktu ama onu koltuktan kaldıracak her şey iyi sayılırdı.

4

AGATHA

Penelope'nin telefonuna geri dönmedim.

Zaten kim insanları *arardı ki*? Kim sesli mesaj bırakırdı?

Penelope Bunce elbette.

Bana normal insanlar gibi mesaj atmasını söylemiştim. (Bunu söylemek için ona mesaj atmıştım.)

"Ama mesajlarıma cevap vermiyorsun!" diye karşılık vermişti.

"Evet ama en azından onları okuyorum, Penny. Sesli mesaj bıraktığında dehşetle irkiliyorum."

"Öyleyse bana cevap vermen için ne yapmam gerektiğini söyle, Agatha."

Buna cevap vermemiştim.

Çünkü onu tatmin etmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu.

Çünkü o dünyayı ardımda bırakmıştım! Penelope de dahil!

Büyü dünyasını ardımda bırakıp da hâlâ Penelope Bunce'la iletişimde olamazdım; o en sihirli büyücüydü. Sihri yaşıyor, soluyordu. Penelope *Üçüncü Sihirli* kitabından öğrenebilirsiniz.

Bir keresinde beni rahat bırakması için telefonumu kapamıştım ve *yine de* mesaj attığında biplemişti.

"Bir daha sihirli mesaj yok!" diye mesaj yazdım.

"Agatha!" diye cevap verdi. *"Noel' de eve gelecek misin?"*

Cevap vermedim. Eve gitmedim.

Sanırım ailem rahatlamıştı.

Simon, Sihirbaz'ı öldürdüğünde büyü dünyasında kaos çıktı. (Ya da Penelope öldürdüğünde. Ya da Baz. Nasıl olduğunu hâlâ anlamıyorum.)

O gün ben de az kalsın öldürülüyordum ve bu ilk sefer değildi. Sanırım ebeveynlerim Simon "Seçilmiş Kişi" Snow'u hayatımıza dahil ettikleri için kendilerini bir bakıma sorumlu hissediyorlardı (ki hissetmeliydiler).

Simon'la kardeş gibi büyümemiş olsaydım hayatım farklı olur muydu? Onun yerini tutan kız arkadaşı olmasaydım?

Hâlâ Watford'da büyü numaraları öğreniyor olurdum. Ama her sene üst üste sıfır noktasında olmazdım.

"Eve ne zaman geleceksin?" diye mesaj attı Penelope.

Gelmeyeceğim, yazmak istiyordum. Hem bu neden umurunda ki?

İkimiz hiçbir zaman yakın arkadaş olmamıştık. Ben Penny için hep fazla havalı, fazla sığ, fazla havai kalıyordum. Şimdi beni hayatında istemesinin sebebi sadece eskiden hep hayatında olmamdı ve ben geçmişten ne kadar kaçmaya çalışıyorsam o da ona o kadar tutunuyordu.

Her şey mahvolmadan önce oradaydım.

Ama eve dönüşüm hiçbir şeyi toparlamayacaktı.

"Onu içtiğine inanamıyorum," dedi Ginger.

Öğle yemeği için oturmuştuk ve menüdeki tek siyah çaydan almıştım. "Ben de," dedim. *"Vanilyalı Naneli Earl Grey. Babam dehşete düşerdi."*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Uyarıcılar," dedi Ginger, başını sağa sola sallayarak.

Çayıma biraz yağsız süt ekledim. Burada tam yağlı süt asla bulunmuyordu.

“Bir de süt,” diye homurdandı Ginger.

O sadece pancar suyu içiyordu. Tam kan gibi görünüyordu, toprak gibi kokuyordu ve bazen, mesela şimdi, dudağının üstünde parlak kırmızı bıyık lekesi bırakıyordu.

“Vampir gibi görünüyorsun,” dedim. Gerçi tanıdığım tek vampirle alakası bile yoktu. Ginger’ın canlı, kahverengi saçları ve çilli kahverengi teni vardı. Annesi Taylandlı, babası Brezilyalıydı ve gördüğüm en parlak gözler ile en pembe yanaklara sahipti. Belki pancardandı.

“Aktif hissediyorum,” dedi parmaklarını havaya doğru açarak.

“Ne kadar aktif?”

“En az yüzde seksen. Ya sen?”

“On beşte tutunuyorum,” dedim. Garson kız, Ginger’ın kinoa kasesi ile benim avokadolu tostumu getirdi.

“Agatha,” dedi Ginger, “hep on beş diyorsun. Üç aydır bu program üzerinde çalışıyoruz. Şimdiye dek en azından yüzde on altı aktif olman gerekirdi.”

Kendimi farklı hissetmiyordum. “Belki bazı insanlar ağırkanlı doğuyordur.”

Bana söylendi. “Böyle söyleme! Ağırkanlı bir organizmayla asla arkadaş olmazdım.”

Ginger’a gülümsedim. Ama işin aslı, tanıştığımızda ikimiz de oldukça ağırkanlıydık. Sanırım bu yüzden arkadaş olmuştuk: aynı yönde ilerliyor, kenara sürükleniyorduk. Partilerde kendimi mutfakta Ginger’ın yanında ya da kumsalda şenlik ateşinin aydınlatmadığı yerde onunla otururken buluyordum.

San Diego bana Watford Sihirbazlık Okulu’ndan daha iyi gelmişti. Asamı özlemiyordum. Savaşı özlemiyordum. Her gün iyi bir büyücü olmak umurumdaymış gibi davranmayı özlemiyordum.

Ama hiçbir zaman *buralı* olmayacaktım.

Buradaki sınıf arkadaşlarım gibi değildim. Ya da komşularım. Ya da partilerde tanıştığım insanlar. Her zaman Normal arkadaşlarım olmuştu ama insanları Normal yapan ufak ve bilinçaltı detaylara hiç dikkat etmemiştim.

Mesela buraya geldiğimde ayakkabılarımı nasıl bağlayacağımı bilmediğimi fark etmiştim. Hiç öğrenmemiştim ki! Onları *büyük*le nasıl bağlayacağımı öğrenmiştim. Onu da şimdi yapamıyordum çünkü asamı evde bırakmıştım.

Tamam, sorun değildi –bağcıklarımı açık bırakıyor ya da sandalet giyiyordum– ama bunun gibi daha bir sürü şey vardı. Yüksek sesle söylediğim şeylere dikkat etmek zorundaydım. Yabancılar. Arkadaşlarıma. Ağzımdan tuhaf ya da cahilce bir şey çıkması çok kolaydı. (Neyse ki İngiliz olduğum için genellikle kurtarıyordum.)

Ginger tuhaf şeyler söylememi takmıyor görünüyordu. Belki kendisi de sürekli olarak biraz tuhaf bir şey söylediği içindi. Ginger nöroterapiye, hacamata ve duygusal aküpresüre ilgi duyuyordu. Yani yalnızca “Ben Kaliforniyalıyım”ın ötesindeydi. O bir *inanandı*.

“Buraya pek uygun değilim,” demişti bana bir gece. Kumların üzerinde, ayaklarımız dalgaların içinde oturuyorduk. Yine bir partinin bir ucundaydık. Ginger pembe bir atlet giymişti ve elinde kırmızı plastik bardak vardı. “Ama başka bir yere de uygun değilim.”

Sanki bu hissi tam kalbimden çıkarmıştı. Onu öpebilirdim. (Bazen hâlâ bunu istiyor olmayı diliyordum.) (Belki benim... sorumun cevabı olabilirdi. Sonra, “Ah, ben böyleyim. Bu yüzden aklım o kadar karıştı,” diyebilirdim.)

“Aynen,” dedim.

Bir sonraki parti bizsiz devam ederken Ginger’la *taco* almaya gittik.

Bir sonrakinde partiye hiç uğramadan doğrudan *taco* almaya gittik.

Sanırım hâlâ yabancı ve kayıp hissediyorduk ama birlikte yabancı ve kayıp olmak güzeldi.

Bir arkadaşla birlikte kaybolmak güzeldi.

Ginger'ın telefonu çalarak bana onun artık kayıp olmadığını hatırlattı.

Telefona bakıp sırtıttı ki bu yazarın Josh olduğu anlamına geliyordu ve cevap yazmaya başladı. Avokadolu tostumu yedim.

Telefonum titredi. Çantamdan çıkarıp homurdandım. Penny sonunda benden cevap almanın yolunu bulmuştu.

"Agatha! Seni görmeye geliyoruz! Tatilde!"

"Ne?" diye cevap yazdım. *"Ne zaman?"* Ardından –bunu en başında söylemeliydim– *"HAYIR."* yazdım.

"İki hafta sonra!" dedi Penelope. *"EVET!"*

"Penelope, hayır. Evde olmayacağım." Bu doğrudu. Ginger ve ben Burning Lad festivaline gidecektik.

"Yalan söylüyorsun," diye cevapladı Penny.

"Ahhhh," dedi Ginger ve ardından, *"Ahhh-gatha!"* ya dönüştü.

Ona baktım. Ginger telefonunu bana sanki piyango biletiymiş gibi sallıyordu.

"Ne?"

"Josh bize ŞimdiSonra inzivasında yer bulmuş!"

"Ginger, hayıır..."

"Otel masraflarımızı ve diğer her şeyi karşılayacakmış." Josh otuz iki yaşındaydı. Telefonu termometre olarak kullanmanızı sağlayacak bir şey icat etmişti. Ya da onu icat eden takımdaydı. Neyse. Hep bir şeylerin parasını ödüyordu. Otel, hesap, konser. Ginger asla rahatsız olmuyordu.

"Ginger, o hafta Burning Lad'e gidiyoruz!"

"Burning Lad'e seneye de gidebiliriz; çöl bir yere kaçmıyor ya."

"Josh kaçacak mı?"

Somurttu. *"Bu inzivanın ne kadar iç çektiğini biliyorsun."*

Çayımı karıştırdım. *"Pek sayılmaz..."*

“Yalnızca kalıcı üyelerin misafir getirme hakkı var. Ve genelde yalnızca bir misafir kabul ediyorlar. Josh’a seni de alması için yalvardım.”

“Ginger...”

“Agatha...” Büyük bir haber vermek üzereymiş gibi altdağın ısıp burnunu kırıştırdı. “Sanırım seviye atlayacağım. İnzivada. Ve orada olmanı gerçekten istiyorum.”

Crowley aşkına, tabii ki. *Seviye atlamak*. Josh ve arkadaşları “seviye atlamaya” ve “potansiyeli yükseltmeye” takıktı. Brunch’a gitmeyi teklif ederseniz, “Onun yerine dünyayı değiştirelim!” diyorlardı.

“Haydi dağa tırmanalım!” “Haydi U2 konserine VIP bilet alalım!”

ŞimdiSonra onların sosyal kulübüydü. Zengin adamlar için zayıflama derneği gibi bir şeydi. Buluşmalara gidiyor, sırayla ne kadar “aktif olduklarını” söylüyorlardı. Ginger’la birlikte birkaç buluşmaya gitmişim; çoğunlukla sıkıcıydı. (Gerçi her zaman birinci sınıf atıştırma oluyordu.) Her buluşmanın sonunda kalıcı üyeler kilitli bir odaya girip gizli el sıkışması ya da her ne yapıyorlarsa onu yapıyorlardı.

Ginger, Josh’la şansına inanamıyordu. Josh başarılıydı, hırslıydı, formdaydı.

“*Eski sevgilim baristaydı, Agatha!*”

“*Sen de baristasın, Ginger. Bu sayede tanıştınız.*”

Josh’ın onda ne gördüğünü bilmiyordu. Ben Ginger’da hiçbir şey görmemesinden endişeliydim. Yalnızca ortada olanı gördüğünden: Ginger gençti, güzeldi. Kolunda iyi duruyordu.

Ama ben ne bilirdim ki? Belki birbirlerine iyi geliyorlardı. İkisi de bitkisel gıdalar hakkında konuşmaktan hoşlanıyor gibiydi. Ve meridyen terapiden. Ve Ginger son günlerde gerçekten de en az yüzde seksen aktif görünüyorlardı.

Sanırım ben hiç seviye atlayamayacaktım.

Fakat Ginger'ın istediği buysa, herhalde ona uyabilirdim. Buradaki en yakın arkadaşımı. Yalnızca yüzde on beş aktif olsam bile benimle arkadaştı. İç çektim. "Tamam. Geleceğim."

Ginger viyakladı. "Evet! Çok iyi olacak!"

Telefonum titredi ve ekrana baktım. Yine Penelope:

"Seni arayacağım, böylece ayrıntıları konuşabiliriz."

Cevap vermeden telefonu çantama attım.

5

BAZ

Havalimanında buluşacaktık ve gittiğimde Snow çoktan gelmişti. Başta onu tanımadım, daha doğrusu eski zamanlarını hatırladım. Kot ve Agatha'nın eski Watford Lakros sweatshirt'ünü giymişti. (Eski futbol tişörtlerimden birini çaktırmadan evine bırakmam gerekiyordu; yerde ne bulursa onu giyiyordu.) Sweatshirt'ün sırt kısmında kanatları için delikler açılmıştı ama hiçbir şey görünmüyordu. Gerçekten hiçbir şey. Diğer büyüler Simon'ın kanatlarını sadece gizliyordu; yine de bir parıltı ya da gölge görebiliyordunuz. Bugünse *hiçbir şey* yoktu. Kürekkemiklerinin arasındaki bölgeye dokunmak için uzandım ama benden önce davranıp döndü.

"Selam," dedi beni görünce. Saçını çekiştiriyordu, gergindi.

Elim havada kaldığı için omzuna hafifçe vurdum. "Selam."

"Penny check-in yaptırıyor. Ya da öyle bir şey. Pasaportum yoktu." Yaklaşım fısıldadı: "Birinin pasaportunu çalıp büyü yaptı."

Bunce şimdiden boyundan büyük işlere kalkışmıştı; uçak biletlerini almak için büyü yaptığını hepimiz biliyorduk. Büyü dünyasında kesinlikle uyduğumuz tek yasa vardı: Büyüyle sah-

tecililik yapmak yasaktı. Para için büyü kullanırsak dünya ekonomisini kaosa sürüklerdik. Herkesin ara sıra kuralları esnettiği oluyordu ama Bunce'ın annesi Meclis'teydi. "Umarım annesinin onu yetkililere seve seve teslim edeceğinin farkındadır."

Snow tedirgindi: "Sence yakalanacak mıyız? Bu olay çok aptalca."

"Hayır." Elim hâlâ omzundaydı. "Hayır. Her şey yolunda gidecek. Şüpheli görünen biri olursa vampirliğimle dikkatini dağıtırım."

Benden uzaklaşmaya çalışmadı. Belki rahat olmadığından, en kötü alışkanlıklarından uzakta olduğundandı. Bunce bu ortam değişikliği fikriyle bir şey peşinde olabilirdi...

"Hazır konusu açılmışken," dedi Simon, "uçuş sırasında rahat edebilecek misin?"

"Atlantik üzerinde bir yerdeyken kana susayıp kendimi kaybedecek miyim diye mi soruyorsun?"

Omuz silkti.

"İyi olacağım, Snow. Sadece sekiz saat. Her günümü insanları katletmeden geçiriyorum." Aslına bakarsanız on beş yıl geçirmiştım. Tek bir (vampir ilişkili) vaka olmadan.

"Peki ya oraya gittiğimizde?"

"Endişelenme, Amerika'nın sıçanlarla dolu olduğunu duydum. Ve diğer hayvanlarla. Bozayılar, gösteri köpekleri."

Bunun üzerine gülümsedi ve bunu görmek o kadar güzeldi ki ona sarılmayı düşünerek kolumu omuzlarına kaydırdım. Sırada, yakınımızdaki bir kadın bize "*eşcinsel olmayın*" bakışı attı ama umurumda değildi; Simon'la böyle rahat anlar acı verici derecede az ve uzun aralıklı gerçekleşiyordu.

Simon'ın ise umurundaydı. Kadını fark etti ve eğilip çantasını –Watford'da hep taşıdığı çantaydı– karıştırır gibi yaptı. Kalktığı anda benden uzaklaştı.

Kalçasına dokunup görgünce kuyruğunu kontrol etti.

Simon'ın kendine neden kuyruk yaptığını hâlâ anlamıyordum.

Kanatları anlıyordum. Onlar gerekliydi; kaçması gerekiyordu. Ama kuyruk? Uzun, kırmızı ve ip gibiydi ve ucunda siyah maça vardı. Zaten onu birine karşı kullanacağı yoktu.

Bunce o an Simon'ın, kanatları olmasını dilediğini değil, gerçekten de ejderhaya *dönüştüğünü* düşünüyordu.

Ancak bu, bir seneden uzun süre geçtiği halde onlara neden hâlâ sahip olduğunu açıklamıyordu. Snow sinsi Humdrum'ı yenmek için büyüünün tamamını tüketmişti. Yani ejderha kısımlarını tutmak için büyü kullandığı da yoktu ki zaten çoğu büyü şimdiye kadar etkisini yitirirdi.

"Ama o büyü *değildi*," dedi Bunce bu konuda son konuştuğumuzda. "*Kendini dönüştürdü.*"

Simon hâlâ kalçasına dokunuyor, kotunun arkasını düzeltiyordu. Onu temin etmeye çalıştım. "Kimse göremiyor."

"Sadece gerginim. Daha önce hiç uçmadım."

Güldüm. (Yani *kanatları* vardı.)

"*Uçakta*," dedi.

"Sorun olmayacak. Olursa da –mesela motorlar durursa– beni kurtarır mısın? Beni en yakındaki çıkıştan uçurur musun?"

Yüzü asıldı. "Öyle bir şey oluyor mu? Motorlar duruyor mu?"

Omzumla omzuna vurdum. "Kadın ve çocuklar olmasına rağmen önce beni kurtaracağına söz ver."

"Motorlar durursa," dedi, "sen ve Penelope onları çalıştırsanız iyi edersiniz. Büyüleri çalıştın mı?"

"Uçak-motoru-koruyucu büyü bilmiyorum, ya sen, Bunce?"

Bunce biletlerimizle yanımıza gelmişti. "Uçak-motoru-koruyucu büyü mü?" diye tekrarladı.

"Bilirsin işte motor durursa diye."

"Simon beni kurtarabilir," dedi.

"Beni kurtarıyor olacak."

"Kadınları ve çocukları kurtaracağım!" dedi Snow.

"Teknik olarak," dedim, "kanatların olmayacak."

6

SIMON

Güvenlik kontrolünden geçerken durdurulmayı bekliyordum. “Bayım, kuyruğunuzu elle aramak zorundayız.” Ama tıpkı Baz ve Penny’nin dediği gibi, sorun çıkmadı. Penelope makineyle oynadıysa şaşırmazdım. Güvenlikten geçer geçmez Penelope bana bir paket şeker ve kola aldı. (Beş parasız olduğumdan tüm masrafları o ve Baz karşılıyordu.)

Daha önce hiç havaalanına gitmemiştim. Bir saat boyunca dolanıp omuzlarımı çevirdim; fazla hafif hissediyordum. Orada gerçekten de hiçbir şey yoktu. Kontrol etmek için duvarlara yaslanıp duruyordum. Erkekler tuvaletine girip tişörtümü kaldırdım ve omzumun üzerinden aynaya baktım. Çillerden başka bir şey yoktu.

Çıktığımda Penny ile Baz uçağa binmek için sıraya girmişti. Penelope acele etmem için elini sallıyordu. Kanatlarımla kimseyi itmeden onun arkasına sıkıştım. Yapabileceğim, bunun gibi şeyleri düşünüyordum. Metroya binmek. Sinemaya gitmek. Pisuarda birini devirmeden yanında durmak.

Kanatlarım varken uçağa asla binemezdim. Oturan yolcuları parçalamadan koridorda yürüyemezdim.

Yerlerimize oturduğumuzda –orta sırada, uçağın arkasında– Baz inledi. “Yılanlar aşkına, Bunce, birinci sınıftan bilet çalamaz mıydın?”

“Dikkat çekmemeye çalışıyoruz,” dedi Penelope.

“Birinci sınıfta dikkat çekmezdim.”

Onu çekiştirdim. Benim ve diğer taraftaki kadının arasına zor sığıyordu. (Kadın haç takmıştı. Bu iyiydi; Baz onu ısırarak istemezdi.)

Arkama yaslanıp omuzlarımı doğruca koltuğa yaslamak iyi hissettiriyordu. Omurgam dikleşti. Baz’a bu kadar yakın oturmak da iyi hissettiriyordu. Ayrıca haçlı kadın bize kızamazdı çünkü bu kadar yakın oturmak *zorundaydık*. Asıl ekonomi sınıfında uçmak bizi eşcinsel yapıyordu.

Tabii kadın ille de bize *kızacağından* değil... Sadece insanların sizi olduğunuz kişi yüzünden kötü hissettirip hissettirmeyeceğini asla bilemiyordunuz. Baz’la en son insan içinde el ele tutuştüğümüzda hızmalı bir kız rahatsız olmuştu. Hızmalı insanların açık görüşlü olduklarına güvenemezseniz geriye kim kalıyordu ki?

Baz kızın bize tuhaf bakmadığını, sadece suratının öyle olduğunu söylemişti. “*O kadının acınası bir çehresi var. İnsanların dikkatini bu gerçekten uzaklaştırmak için burnuna o halkayı takmış.*” Ayrıca bana kaşlarını çatan herkesin yanımda bir erkek olduğu için bunu yapmadığını da söylüyordu. “*Bazı insanlar senden hoşlanmıyor, Simon. Ben de senden yıllarca hoşlanmadım.*”

Bu... aylar önceydi. Hızmalı kız. El ele tutuşmamız. Kar yağıyordu.

Baz’ın elini şimdi tutmayı düşündüm, ona uzandım ama bir dergi alıp sayfalarını çevirmeye başladı.

Havada sekiz saat. Penny film izleyebileceğimizi söyledi. Ve bize sürekli yemek getireceklerdi. Birkaç dakika sonra okyanusun üzerinde olduğumuzu unutacağımızı ve sıkılacağımızı söyledi.

Penny, Micah'yı görebilsin diye Şikago'ya uçuyorduk. Oradan yapacağımız yolculuğa onun da gelmesini umuyordu. *"Çalışması gerektiğini söylüyor. Ama belki fikrini değiştirir."*

Baz'ın dizleri önündeki koltuğa değiyordu. (Onun bacakları uzundu. Gövdelerimiz aynı uzunluktaydı. Hatta ben ondan daha uzun olabilirdim.) Önünde oturan kişi koltuğunu yatırınca Baz acıyla bağırdı.

"Kendine büyüyle daha fazla yer açabilirsin," dedim.

"Yapamam. Büyümü saklıyorum." Dizlerini bana doğru çevirdi. "Olur da bu uçağı kelebek gibi uçurmam gerekirse diye."

7

PENELOPE

Micah'yla dördüncü senemizde değişim öğrencisi olarak Watford'a geldiğinden beri çıkıyorduk.

Amerika'da büyü okulu yoktu. Çoğu ülkede yoktu. Bazen yabancı aileler çocuklarını kültürel deneyim yaşamaları adına Watford'a gönderiyordu. *"Ve hiç kimse bizimki gibi bir büyü kurumuna sahip olmadığı için,"* derdi annem. *"Hiç kimse."* (Artık Watford müdiresiydi ve bundan gurur duyuyordu.) Amerikalı çocuklar normal okullara gidiyor ve büyülerini evde öğreniyorlardı. *"Yalnızca ebeveyninin sana öğretebileceği büyüleri bildiğini düşünsene. Hitabet yok, dilbilim yok, adli tıp yok."*

Micah'nın hitabeti çok iyiydi; ayrıca iki dil bildiği için İspanyolca da büyü yapabiliyordu. (Bu yalnızca İspanyolca konuşulan bölgelerde işe yarıyordu ama İspanyolca giderek daha fazla konuşuluyordu!)

Watford'daki herkesin yıllarca Micah'nın benim hayali sevgilim olduğunu düşündüğünü biliyordum ama bizim için oldukça gerçekti. Mektup ve e-postayla haberleşiyorduk. Skype

yapıyorduk. FaceTime'dan konuşuyorduk. Bazen telefonda bile konuşmuştuk.

Üç sene boyunca birbirimizi görmeden devam etmiştik. Sonra, iki sene önce yazı Micah'nın ailesiyle Şikago'da geçirmiştik ve ilişkimiz önceden de gerçek olmasına rağmen *daha da* gerçek bir hal almıştı.

Okulu bitirdiğimde de onu ziyarete gitmek isterdim; aslında gidecektim de. Ama hepimiz Humdrum'ın ortadan kalkması ve Büyücü'nün ölümüyle şoktaydık. (Son dönem Watford'a gitmemiştim bile. Bayan Possibelf Londra'ya gelip bana sınav yapmıştı.) Simon dağılmıştı. Şikago'ya gidip onu yalnız bırakamazdım; zaten hiç olmadığı kadar yalnızdı.

Her neyse, Micah bunu sorun etmedi. O an Londra'da kalmamın en iyisi olduğunu kabul etti. Planımız, her şey yoluna girer girmez onu ziyaret etmemdi. İkimiz de bunda karar kılmıştık.

Her şey kötüleşirse bir planımız yoktu.

8

AGATHA

İnzivanın bir otelde olacağını sanıyordum. Ama Josh bizi etrafı çevrili güvenli bir sitenin içindeki etrafı çevrili bir eve götürdü. Hiç ses çıkarmayan, hiç yakıt tüketmeyen ve arka koltuğu olmayan bir spor araba sürüyordu.

“Bu mahallenin çoğunda ŞimdiSonra üyeleri var,” dedi. “Kurucuların çoğu burada yaşıyor.”

Ginger etkilenmiş görünüyordu. Ben de kibar görünmeye çalıştım.

Her yeri dövme ve pirsing kaplı yetkili kadın bizi karşıladı. Evdeki en dekoratif şey oydu. Tüm ŞimdiSonra toplantıları böyle yerlerde oluyordu: Minimal dekore edilmiş, kocaman evler. Bu şimdiye kadarki en kocaman, en minimal evdi; sanki biri hiçbir şeyle doldurmak zorunda olmadığı alanı sergiliyordu. Annem buradaki iç döşeme ve duvar aksesuarı eksikliğinden kör olurdu.

Şahsen bu büyük, boş evdense bir otelde olmayı tercih ederdim; Ginger’la odamıza gittik ve kapının kilidi yoktu.

“Çantanı neden boşaltıyorsun ki?” dedim. <http://JoshHaleKalçagınıBiliyorum.com>

“Hayır,” dedi. “O evin sadece üyelere özel kanadında kalıyor. Her gece bana kaldın.”

Ginger inziva programının bir dakikasını bile kaçırmak istemiyordu. Beni verandadaki hoş geldin partisine sürükledi. Şampanyalı kokteyl içtik ve kimse yirmi bir yaşında olup olmadığını sormadı. (Dört ayım kalmıştı.) Burada çoğunlukla erkekler vardı. Birkaç kadın bulunuyordu. Tüm kalıcı üyeler altın rozet takmıştı; küçük, sonsuzluk işaretiydi. (Rozetler bana ebeveynlerimin banyomuzda tuttuğu, kuyruğunu yiyen antika, gümüş yılanı hatırlattı. Güya basiliskin borulardan gelmesini engelliyordu.)

Hoş geldin partisinden sonra bir odada meditasyon, diğerinde ise kişisel gelişim semineri vardı. Ginger, Josh ve ben meditasyonu seçtik. Meditasyonu seviyordum. En azından sessizdi.

Daha sonra hep birlikte balo salonu büyüklüğündeki odalardan birinde yapılacak “Ölümlülük Efsanesi” başlıklı büyük açılış konuşmasına gidecektik. Burada her kim yaşıyorsa elli tane koltuğu olmalıydı; hepsi de siyah, beyaz ya da krem gibi hiçbir rengindeydi. Ve hepsi o kadar biçimliydi ki siz üzerine otururken bile şeklini koruyordu.

Yirmi dakika boyunca kıpırdandım. Resmen kilisede olmak gibiydi. Konuşan adam normallerin –yani insanların– bu dünyaya sonsuza dek yaşamaları için gönderildiğini ve önlerine günah, ayıp ve çevresel faktör engelleri çıktığını söylüyordu. “Çevresel faktörler” diyerek Ginger’ın ilgisini çekti.

Bana kalırsa boş konuşuyordu. Büyücüler bile sonsuza dek yaşayamıyordu, üstelik binlerce büyümüz vardı. “Yaşamak, ölmektir,” derdi babam. İngiltere’nin en iyi büyücü doktoruydu. Tedavi edilebilecek her şeyi tedavi ederdi. Ama ölümü değil. Ya da kendi deyimiyle, “Yaşamı tedavi edemem.”

Konuşmadan sıkılmaya çalıştım ama aklımda sinir oluyordum. Bu saçmalık karşısında herkesin baş sallamasına sinir oluyordum.

Tropik meyve suları ve olumlu düşünceyle ölümü altedebileceklerini mi sanıyorlardı gerçekten? Bu bana Büyücü'yü hatırlattı.

Ve o da bana Kuledeki o geceyi.

Ve Ebb'i.

Ayağa kalktım. Ginger'a tuvalete gideceğimi söyledim ama aslında sadece oradan uzaklaşmak istiyordum. Zemin katın diğer tarafında boş bir oda buldum, golf sahasına bakan büyük pencereci bir kütüphaneydi.

Bu hafta *festivalde* olacaktım. Vücut boyası satın almıştım ve bikinime tüyler dikmişim. Absürd ve muhteşem olacaktı. Burası gibi değil: absürd ve acınası.

Çantamdaki acil durum sigarasını çıkardım. İngiltere'de sigara içmezdim. Simon ve Penny bundan nefret ederdi ve dediğim gibi, babam doktordu. Ama sonra gerçekten kimsenin sigara içmediği Kaliforniya'ya taşınmışım ve arada bir sigara içmek Kraliçe'nin şerefine kadeh kaldırmak gibi hissettiriyordu.

Bu ev her kiminse, sigarayı yakarsam çılgına döneceğine emindim.

Sigarayı parmaklarımın arasında tutup, "Yan ateş, kayna kazan!" büyüü yaptım; asa olmadan ve sessizce yapabildiğim üç büyüden biriydi. (Annemi ne kadar memnun ettiğini gördüğümde geliştirmekten kaçındığım ender bir yetenekti.) Sigaranın ucu yandı. İçime çektim ve dumanı doğruca kitap raflarından birine üfledim.

"Bir tane de ben yakabilir miyim?"

Kapıya baktım. Bir adam duruyordu. O aptal sonsuzluk işareti rozetini takıyordu.

"Üzgünüm," dedim. "Bu sonuncuydu."

Kütüphaneye girdi. Benden biraz daha büyük, Şimdi Sonra standartlarına göre biraz küçüktü ama diğerleri gibi hoş görünümü ve formdaydı. Onlardan birini kirletme fikri hoşuma gitti. Sigara, haftalık programın bir komplemanı ve çeşitliydi. İtiraf etmesi, arınması, hatta oruç tutması bile gerekebilirdi.

"Bir fırt çekebilirsin," dedim.

Kapıyı açık bıraktı ki buna minnettardım. (Lanet olası erkekler, sizi hep yalnızken tuzağa düşürmeye çalışırlardı.) Yanımdaki raflardan birine yaslandı. Ona sigarayı uzattım ve derin bir şekilde içine çekti.

"Artık asla ölümsüz olamayacaksın," dedim.

Kahkaha atarken dumandan hafifçe boğuldu. Bir kısmı burnundan çıktı. "Kahretsin," dedi. "Bir sürü planım vardı."

"Bir tanesini söylesene."

"Gen tedavisiyle kansere çare bulmak." Sanırım içtendi.

"Üzgünüm, canım, yanlış odadasın. Senin yerin yandaki kapı."

"Yemedin mi?" diye sordu.

"Yemedim."

"Öyleyse neden buradasın?"

"Çünkü lenfatik masaj ve vegan kapkek olacağını duydum."

"Olacak," dedi. Gülümsüyordu.

İç çekip yüzüne duman üfledim. "Bir arkadaşımla geldim."

Başıyla onaylayarak bana baktı. Saçımı beğeniyle süzüyordu. Bu olağandı. Saçım uzun ve açık kumraldı. "Tereyağı sarısı," derdi Simon eskiden. Burada tanıdığım hiç kimse tereyağı yemiyordu.

"Sen ise tüm bunları yiyorsun," dedim rozetine bakarak.

"Ya da yemişsin."

"Tüm bunları ben kurdum," dedi.

"Gerçekten mi?" Yirmi beşten büyük olamazdı. "Hımm. Çığır açan bir ergen miydin?"

"Kısmen."

Etrafımdaki kitaplıklara baktım. Hepsi modern kitaplardı, çoğu ciltsizdi. Sırf gösteriş olsun diye deri ciltli kitaplar yoktu.

"Etkilenmiş görünüyorsunuz," dedi.

Omuz silktim. "Bu tipleri bilirim."

Sigaram filtresine kadar yanmıştı. Söndürebileceğim bir yer aradım. Masanın üzerindeki bronz tabağı uzattı; bir tür ödül. "Al."

"Saygısızım," dedim, "ama kaba değilim."

Güldü. Güldüğünde biraz yakışıklı oluyordu. "Sorun değil, bu benim."

Sigaramı söndürdüm. "Burası *senin* evin mi?"

"Hı hı. Bu seni etkiledi mi?"

"Hayır. Senin yaşında birinin neden golf sahasına ihtiyacı olsun ki?"

"Golf seviyorum," dedi. "Büyük bir evim olmasını da seviyorum."

"Bin çeşit insan var sanırım."

"İstiyorsan şüpheci yaklaşabilirsin."

"Öyle yapıyorum."

"Ama şüphecilik başarı getirmez."

"Bu doğru değil," dedim. "Şüphecilik hayat kurtarır."

"Asla."

"Beni asla öldürmeyecek bir sürü şey var çünkü onları asla yapmam."

"Ne gibi?"

Elbisemdeki külleri silkeledim. "Dağa tırmanmak."

"Bu, şüphecilik mi yoksa korkaklık mı?"

"Açıkçası..." Duraksadım. "Adın ne?"

"Braden."

"Elbette..." diye mırıldandım onu süzerek. "Açıkçası, Braden, bunu umursamayacak kadar şüpheciyim."

Bir adım yaklaştı. "Fikrini değiştirmek isterim."

"Teşekkürler, ama daha yeni bir kültten çıktım. Onu unutmak için başka bir kült arıyorum."

Gülümsedi. Şimdi benimle flört ediyordu. "Biz bir kült değiliz."

"Bence öylesiniz." Ben pek flört etmiyordum. Ücretsiz PDF Kütüphane: <https://rantey.org>

"Katolik kilisesi kült mü?"

“Evet. Kendini gerçekten Katoliklikle mi kıyaslıyorsun?”

Başını geriye attı. “Bir dakika, sen kilisenin *kült* olduğunu mu düşünüyorsun?”

Birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk. Benimkilerin kah-verenginin sıradışı bir tonu olduğunu düşünüyordu. Bunu dile getirmeyince rahatladım.

“Sadece insanlara yardım etmek istiyoruz,” dedi.

“Kendinize yardım etmek istiyorsunuz,” diye düzelttim.

“Birincisi, biz de insan sayılıyoruz ve ikincisi, neden kendimize yardım *etmeyelim ki*? Biz fark yaratanlarız.”

“Bu uydurma bir kelime gibi oldu, Braden.” Braden da uydurma bir isimdi.

“Kelime uydurmakta bir sorun görmüyorum,” dedi. “Dünyayı yeniden düzenlemek istiyorum. Yan odadakiler var ya? *Şimdiden* dünyayı değiştiriyorlar. Ben onları beslemek ve desteklemek için buradayım, böylece etkilerini en üst seviyeye çıkarabilirler.

“Ben de bu yüzden o odadan çıktım,” dedim. “İstedğim son şey, fark yaratmak.”

9

BAZ

Uçakta üçümüz de uyumadık. Bunce mantık bilmeceleri çözdü, Snow da insanların birbirlerini tekmelediği filmler izledi. İki saatte bir, “Bu berbattı,” deyip yenisini izlemeye başlıyordu. Aslında uyurdum ama rahat değildim. Dizlerime kramp girmişti ve yakınımnda oturan en az üç kişi haç takmıştı. Bir tanesi gümüş olmalıydı çünkü burnum akıp duruyordu.

Sıkışık koltukları ona yakın olmak için bahane olarak kullanarak onu sıkıştırıyordum. Ne kadar sıcak olduğunu unutmuş-tum. Omuzlarımızdan dizlerimize kadar birbirimize değiyorduk; güneşte uzanmak gibiydi, hem de batma olmadan.

Okuldan ayrıldığımızdan beri Simon değişmişti. Fiziksel olarak. Daha yumuşak, daha dolgundu. Tereyağı (daha çok elma şarabı) onu dolduruyordu sanki. Seçilmiş Kişi olmak iyi kardiyo yaptırıyordu herhalde. Ve sihir reaktörü olmak ona manyak bir metabolizma vermiş olmalıydı...

Snow bir süredir şarj edilmemiş gibi görünüyordu. Yüzü solgundu. Karamel rengi saçları parlaklığını yitirmişti. Sanırım

boş vermişlikten uzatmıştı. Artık avuç dolusu bukleleri vardı. Yürüdüğünde zıplıyorlardı ve sürekli onları çekiştiriyordu.

“Boktan,” dedi Snow, karşısındaki minik ekrana. “Kesinlikle boktan. Bu herif hayatında kılıç tutmuşsa ben de bir şey bilmiyorum.” Başını iki yana salladı ve bukleleri sallandı.

Tatlıydı. Biraz hüzünlü bir yıkıktı. Donuk, solgun ve yontulmamıştı. Ama yine de çok tatlıydı.

Gözlerimi kapayıp omzunda uyuyakalmışım gibi yaptım.

SIMON

Gümrük sırasında bir saat bekledik.

Amerikan sınır görevlileri aşırı korkutucuydu ama kanatlarım hâlâ yoktu ve pasaportum hâlâ vardı. Penny kahverengi tenli olduğundan, benim kanatlarım olduğu için endişelendiğimden daha çok endişelendiğini söylüyordu. (Yarı Hint, yarı beyazdı. İki taraftan da İngilizdi.)

Ama atlattık.

Amerika'daydık. *Amerika'daydım*. Okyanusun diğer ucunda. Ben. Bakımevindeki çocuklar beni şimdi görebilseler...

Şey, aslında beni görmelerini istemezdim çünkü o zaman ben de onları görmek zorunda kalırdım. Ve çocukluğumdan, Watford dışında pek iyi anım yoktu.

Terapistim (geçen yaz gittiğim) bu konu hakkında konuşmayı hep istemişti: çocukken hayatımın nasıl olduğu, nasıl hissettiğim, benimle kimin ilgilendiği... Ona hatırlayamadığımı anlatmaya çalışmışım ve gerçekten de hatırlayamıyordum. Bulanıktı. Sihrim etkisini göstermeden önce nerede yaşadığımı, hangi okula gittiğimi, televizyonda neler izlediğimi ~~hatırlamıyordum~~ ^{hatırlamıyordum} ama nedenlerini değil. Travma-

nın hafızayı etkilediğini söylemişti terapistim. Beyninizi acı dolu koridorları kapatırdı.

"Bence iyi," demiştim. *"Teşekkürler, beyin."*

Çocukluğumdaki acıyı ve sorunları neden aramam gerektiğini anlamıyordum, özellikle de beynimin çoktan sildiklerini. Zaten halihazırda yeterince acı ve sorunum vardı.

Terapist, içinde bulunduğum anı baltalamasını önlemek için geçmişimi aşmam gerektiğini söylemişti. Ben de ona demiştim ki...

Aslında bir şey dememiştim. Bir sonraki randevuma gitmemiştim ve bir daha da randevu almamıştım.

Penny bize araba kiralamıştı ama ona ulaşmak için neredeyse bir kilometre yürümemiz gerekiyordu. Baz yolculuğun büyük kısmında omzumda uyumasına rağmen tükenmiş görünüyordu. (Dört saattir tualete gitmem gerekiyordu ama onu uyandırmak istememiştim.)

Arabaya ulaştığımızda olduğum yere çakıldım. Baz bana çarptı.

"Penelope..." Dekorasyon programlarında yenilenmiş salonunu görenler gibi başımı tutuyordum. *"Şaka yapıyor olmalısın!"*

Penny güldü. *"Hayır."*

Çok güzeldi. Parlak, deniz mavisiydi. Doberman gibi burnu vardı. *"Klasik Mustang! Şaka mı yapıyorsun?!"* Steve McQueen gibi!"

"Eh, Amerika'da Ford Fiesta'yla gezecek halimiz yoktu."

Baz kaportaya bakıp kaşlarını çatı. *"1968... Tahoe turkuvazi."*

Araba kullanmayı bilmememe rağmen -keşke bilseydim- şoför koltuğuna oturdum. Koltuklar gök mavisini vinil kumaştandı ve bindiğim tüm arabalarınkinden daha kısaydı.

"Kanatların için yer var," dedi Baz.

"Ah, kanat demişken," dedi Penny. *"Seni yenileyeyim."* Sol elini kaldırdı. Ortaparmaklarından bir zıncır sapkıyordu. *"Ne zaman bir zil çalsa bir melek, kanatlarına kavuşur!"* diye

büyü yaptı. Ardından elini döndürüp zili çaldı ve “Eşyayı indiriyorum, döndürüp ters çeviriyorum!”

Büyü bana evimizde Penny’nin ilk denediği zamankinden çok daha güçlü bir canlılıkla çarparken Baz’ın keskin bir nefes aldığını duydum. Omuzlarımın arasına buz gibi bir his yayıldı.

“Yılanlar aşkına, Bunce, bu dahice.” Baz’ın kaşları olabilecek en yüksek noktaya çıkıp indi.

Penny elini salladı. “Bu evdekinden çok daha güçlüydü,” dedi heyecanla. “Sizce cümleler Amerikan asıllı olduğu için olabilir mi? Bu tüm kelime hazinemizi etkileyebilir!”

“İkinci büyü tersine çevirme işi mi görüyor?” diye sordu Baz.

“Henüz emin değilim,” dedi Penny. “Bu bir pop şarkısı, yani sağlam değil.”

“Sağlam olmayan bir büyüü en yakın arkadaşının üzerinde denediğine inanamıyorum...”

“Simon deneyebileceğimi söyledi!”

“... ve Simon’ın bunun işe yarayacağı kadar melek olduğuna inanamıyorum!”

“Büyünün amacı için yeterince melek,” dedi Penny. “Büyü, metaforu anlar.”

“Teşekkürler, Bunce, birinci sınıfta Büyü Teorisi dersinden ben de geçtim.”

Konuşmaya devam ettiler ama onları duymazdan geldim. Steve McQueen’mişim gibi davranmakla fazlasıyla meşguldüm. Normalde ne kadar havalı göründüğümü düşünmezdim (Baz değilim) ama şu an çok havalı görünüyor olmalıydım.

Penny ön camı kurcalıyordu. “İzle!” Üzerimden uzanıp ön paneldeki bir düğmeyi çevirdi. Motor çalıştı ve arabanın üstü ortadan kayboldu. “Büyü,” dedi sırtarak.

Ben de sırtıyordum. Bu mükemmeldi. Tek başıma olsaydım, vın vınn diye ses çıkarırdım.

Baz çantalarımızı bagaja koyup sürücü tarafına geldi; içimizde araba kullanmayı sadece o biliyordu. "Ön koltuk benim!" dedim, yolcu koltuğuna geçerken. Arkada gittiğimde araba tutuyordu.

Penny arka koltuğa geçmek için üzerimden geçti, Baz da oturdu ve kemerini taktı.

"Haydi, Snow, Amerika'yı görelim."

Direksiyonun başında havalı görüldüğümü düşünmüştüm fakat Baz için hazır değildim.

Ondan gözümü alamıyordum. Micah'nın yaşadığı Şikago banliyölerine gidiyorduk. Buradaki hiçbir şey daha önce gördüğüm herhangi bir şeye benzemiyordu.

Yollar şaşırtıcıydı; beş şeritliydi ve devasa araçlarla doluydu. Görünüşe bakılırsa Amerika'da herkes askeri araca biniyordu. Bir de her yer reklam doluydu. Yol boyunca aklınıza gelebilecek her şeyin dev posterleri vardı. Pizza, avukatlar, saç uzatıcı takviyeler.

Baz bunu her gün yapıyormuş gibi davranıyordu. Tamamen rahattı; uzun, soluk ellerinden biri direksiyonun üzerindeyken diğeriyle sertçe vitesi değiştiriyordu. Üzerinde açık gri pantolon ile kolları dirseklerinin hemen aşağısında biten beyaz gömlek vardı ve daha önce hiç görmediğim bir güneş gözlüğü takıyordu. Okuldan ayrıldığımızdan beri saçını uzamıştı ve rüzgâr da onu canlandırıyordu.

Uçak yolculuğu sebebiyle hâlâ pis hissediyordum. Tişörtümün ter içinde kaldığını biliyordum (ekşi, olduğu yerde kalmış ter) ve kotum haziran ayında Şikago için fazla kalındı. Son zamanlarda saçım uzamıştı ama sırf kestirmeyi umursamadığımdandı. Tam olarak Baz'ın uğraşmayacağı türde bir şeydim.

Penny koltuklarımızın arasından uzanıp radyoyu kurcalamaya başladı. "Kablo girişi nerede?"

Baz onu dirsekleyerek imzeye çalıştı. "Kemerini tak!"

"Ama yolculuk için çalma listesi hazırlamıştım!"

“Dinleymeden öldürmeye mi çalışıyorsun bizi?”

Radyoyu açtım. Arabaya dahil gibi duruyordu. “Sanırım sadece radyo var,” dedim tuşlarla oynayarak. Statik bir ses çıktı, tıpkı filmlerdeki gibi. Belki Amerika’daki her şey filmlerdeki gibiydi.

“Kabloyu takamayacak mıyım?” Penny hâlâ aramızda duruyordu.

“Sanmıyorum. Müzik çalan bir istasyon bulmaya çalışıyorum.” Bir saniyemi aldı; düğmeyi çok yavaş çevirerek sinyali yakalamak zorundaydınız. Politika ve beyzbol hakkında konuşan insanları geçtim ve klasik *rock* çalan bir istasyon buldum. “Sanırım en iyisi bu.”

Penny iç geçirip yerine çöktü.

“Kemerini tak!” diye bağırdı Baz. Şerit değiştiriyordu ve hareketleri karmaşık bir dans gibiydi; yerinde kıpırdıyor, vites değiştiriyor, pedallardan birine basıyordu. Henüz ayrılmadığımızı sevinliyordum yoksa bunu asla göremezdim.

10

PENELOPE

Yakında Micah'nın evinde olacaktık.

Ona geleceğimi söylemiştim.

Onu geçen hafta aramış, Agatha için endişelendiğimi ve Simon'ın tatile ihtiyaı olduğunu söylemiştim. Ve onu özlediğimi. "nce şikago'ya uğrayacağız," demiştim. "Yolumuzun stnde."

Micah da bunun muhtemelen iyi bir fikir olmadığını söylemişti. Daha fazla konuşmamız gerektiğini.

"Konuşacak vakit yok; Agatha'nın başı dertte olabilir!" Bunu söylemeyi planlamamıştım ama yine de söylemiştim ve yalan da değildi. Gerçekten de başı dertte olabilir. Geçmişine bakıldığında genelde öyle oluyordu.

Sonra Micah, "Ne desem boşa, değil mi?" dedi.

"Bu da ne demek oluyor? Agatha'nın tehlikede olduğuna inanmıyor musun?"

"Hayır, inanıyorum. Agatha tehlikede. Simon zor zamanlar geçiriyor. Ve Baz'ın da karanlık bir sırrı var. Ve muhtemelen bana syleyemeyeceğin bir takım komploları. Muhtemelen tüm Büyü Dünyası tehlikededir!"

Micah kızgın değilmiş gibi davranmaya karar vermiştim. Böylece olayı büyütmeden, kızgın *olmayı* yakında kesebilirdi. “Şey, gizli bir komplo *olmadığını* bilmiyorum...”

“Neyse, Penelope. Ne istiyorsan onu yap. Zaten yapacaksın.”

“Yapmam *gerekeni* yapacağım,” dedim, “istediğimi değil.”

Sonra Micah bir şey demedi.

“Micah? Micah, orada mısın?”

“Buradayım.”

“Sence tüm bunları uyduruyor muyum?” (Bana kalırsa bir şey uydurmak ile bir şeyi abartmak arasında fark vardı.)

“Hayır.”

“*Micah...*” Sesimi yumuşatmaya, küçültmeye çalıştım. “Belki sen de bizimle Kaliforniya’ya gelmelisin. Yardımına ihtiyacımız olabilir.”

“Stajım var.”

“Eh, biz her şekilde Şikago’ya geleceğiz. Fikrini değiştirebilirsen...”

“Agatha tehlikede olabilir, değil mi? Direkt oraya uçmalısınız.”

“Sanırım bu doğru...”

“Döndüğünde konuşuruz,” dedi. “Senin olaylar durulduğunda.”

Sonra kapamıştık.

Bu da beni bu tatili ayarlamakta *haklı* olduğuma ikna etmişti. Micah’yla görüşmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Her ne konuşmamız gerekiyorsa bunu yüz yüze yapmamız daha iyi olacaktı.

11

BAZ

Bunce'ın erkek arkadaşı bir banliyöde yaşıyordu.

"Evler birbirinden ne kadar uzak," dedi Snow. Artık otoyoldan çıktığımız için birbirimizi yeniden duyabiliyorduk. "Biraz açgözlülük gibi değil mi? Olabildiğince fazla yer kaplamak?"

"O kadar da uzak değiller," dedim.

"Sana göre; bir malikânede büyüdüğün için."

"Bir kulenin tepesinde büyüdüm," dedim. "Seninle."

"İşte şu!" dedi Bunce bir evi işaret ederek.

Garaj yoluna park ettim ve arabadan inecektim ki Bunce beni geri çekip üzerimden geçti. "Siz burada bekleyin."

"Micah'yı görmek istiyorum!" dedi Snow. "Bizden utanıyor musun?"

"Evet," dedi Bunce, "ama sizi almaya zaten geleceğim. Sadece onunla biraz yalnız kalmak istiyorum."

Tişörtünü düzeltti ama yine de geceyi uçakta geçirmiş gibi görünüyordu ve Bunce en tertipli halinde bile biraz absürt görünen biriydi. Hâlâ Watford forması giymiş gibi görünüyordu ya da zaten bunu diliyordu. Kısa, ekoseli etekler. Dizine kadar

çoraplar. Bantlı ya da *Oxford* ayakkabılar. Medeni hayata dair yaptığı tek katkı bir dizi büyük beden tişörttü. Hâlâ bu kadar çok mor ve yeşil giydiğinin farkında olup olmadığını merak ediyordum.

Bunce yolun yarısını yürüdü ve ardından dönüp ellerini kaldırarak ağzını, "*Orada kalın!*" dercesine oynattı.

"Anladık!" diye bağırdı Snow. "Seni utandırıyoruz!"

Bunce ellerini havaya kaldırıp eve koştu.

Snow'la yalnızdık. Uzanıp vitese dokundu. "Hâlâ sıcak."

Başımla onayladım.

"Farklı hissettiriyor mu?" diye sordu. "Evdeki arabandan?"

"Bu daha hantal," dedim. "Kontrol etmesi daha zor. Dene-mek ister misin?"

Snow'un eli hâlâ vitesteydi. "Otomatik vites bile kullanamıyorum."

"Ben..." Omuz silktim. "Sana öğretebilirim?"

"Burada mı?"

"Neden olmasın? Kimse fark etmez. Trafik de yok."

Snow çok genç duruyordu; bunu denemesine *izni olduğundan* emin değilmişçesine kaşlarını çatmıştı. Kapımı açtım. "Haydi."

Arabadan indim ve o da içeriden şoför koltuğuna geçti. Ellerini kotuna sildi. (Simon Snow Amerika'da: kot ve beyaz tişörtle, teni çoktan güneşten kararmaya başlamış.)

Yolcu koltuğuna geçtim. "Pekâlâ," dedim, Koç Mac gibi, "el freni çekili, yani hiçbir yere gitmiyoruz."

"Tamam."

"Şimdi debriyaja bas. En soldaki..."

"Biliyorum, *Gran Turismo* oynadım."

"Peki. Arabayı çalıştırırken ve vites değiştirirken hep debriyaja basacaksın. Biraz hisset."

Debriyaja gereğinden fazla sert bastı ama onu düzeltmedim. Yavaş olmak Simon Snow'un davranış kitabında yoktu.

"Şimdi elini vitese koy."

Snow vitesi tuttu. Elimi elinin üstüne koydum ve bileğini gevşetmeye çalıştım. "Rahat ol. Sadece pratik yapıyoruz. Araba çalışmıyor ve el freni çekili. Sadece nasıl hissettirdiğini göreceğiz..." Vitesi ileri geri oynattım. "Şimdi boşta." Elini ileriye, ardından aşağıya ittim. "Bu geri vites."

Yukarı, aşağı, yukarı. "Birinci." Aşağı. "İkinci."

Yukarı, yana, yukarı. "Üçüncü." Aşağı. "Dördüncü."

Snow başıyla onaylıyor, ellerimize bakıyordu. "Üzerinde yazıyor zaten," dedi.

"Doğru. Ama arabayı kullanırken bakamazsın. Sadece hisset..." Yeniden vites değiştirdim.

"Anladım," dedi.

Elimi çektim. "O zaman tekrar boş al."

Snow harfleri görmek için elini kaldırdı, ardından kolu oynattı.

"Hepsini aynı anda idare etmek zor olabilir; başta sinir bozucu."

"Sana araba kullanmayı kim öğretti?" diye sordu.

"Üvey annem."

"Onun sinirleri bozulur muydu?"

"Hayır," dedim. "Çok tatlıydı. *Benim* sinirlerim bozulurdu. Haydi, el frenini indir; şurada." Sol elimi omzuna koydum, ardından sağ elimle kucağından uzanıp gösterdim.

"Büyü kullanır mıydı?"

"Bana araba kullanmayı öğretirken mi?"

Snow el freniyle oynadı. "Evet."

"Hayır. Daphne'yle tanıştın. Çok az şey için büyü kullanır."

"Ama araba kullanmak için büyü yapabilirsin."

"Sanırım. Ama o zaman öğrenemezsin." Onu dirseğimle dürttüm. "Haydi, James Dean, çalıştır şunu."

"Sadece anahtarı mı çevireceğim?"

"Evet, biraz da gaz ver."

Anahtarı çevirdi ve araba öne atılıp stop etti. Ön panele çarptım. "İyi idi."

"İyi değildi, Baz."

"İyi idi," dedim. "Normal. Boşta olup olmadığımızı kontrol etmeliydim. Debriyaj. Boş. Kontak. Gaz."

Bu kez düzgünce çalıştırdı. Simon motora gaz verip bana bakarken keyifle güldü.

Tadını çıkarmasına izin verdim. "Şimdi hareket edeceğiz. İşler burada karmaşıklaşıyor."

"Şimdiden karmaşık."

"Debriyaja basarak birinci vitese al ve ayağını debriyajdan hafifçe çekerken gaza bas."

Saçma sapan konuşuyormuşum gibi başını iki yana salladı.

"Debriyaj, vites değiştirmeni sağlıyor," dedim. "Ve ilerlemek için birinci vitese geçmen gerek. Gaz da gitmeni sağlayacak."

"Yani debriyaj, sonra," ellerini salladı ama başardı, "sonra gaz." İleri fırladık.

"Muhteşem."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten... ama posta kutusuna çarpacağız."

Simon başını vitesten kaldırdı. "Ne yapacağız?!"

"Kenara çekil."

"Ah. Doğru." Direksiyonu hızla çevirdi. "Ah. Üzgünüm."

"Sorun değil. Gayet iyi gidiyorsun."

"Bana neden bu kadar iyi davranıyorsun? Eskiden bir şeylerde gerçekten iyi olduğumda hiç iyi davranmazdın. Ama şimdi berbat durumdayım ve..."

"Sadece öğreniyorsun. Devam et."

"Tamam, tamam. Cadde boyunca mı?"

"Cadde boyunca."

"Asanı çıkar," dedi.

"Neden?"

"En kötüsü olursa diye."

“İhtiyacımız olmayacak.” Elimi omzuna koydum. Gövdesindeki tüm kaslar kasıldı. “Şimdi biraz hızlandın.”

“Üzgünüm.”

“Hayır, sorun değil. Hissedebiliyor musun? Değiştirmeni istiyor?”

“Ne?”

“Motor. Zorlanıyor.”

“Ah, tabii. Evet. O zaman...”

Kolayca ikinci vitese geçti.

“Crowley aşkına, bu harikaydı, Snow.”

“Bir deneyeyim...” Ve üçe aldı. Yerleşim yerinde gitmek için fazla hızlıydı ama yine de iyi yapmıştı.

“Müthişsin, Simon. Doğal yeteneksin.”

“İyi miydi?”

“Evet, hem de çok.”

“Düşünmediğim zaman daha kolay.”

“Bana hep söylediğin gibi.”

“Baz?”

“Evet?”

“Araba var... *araba var!* Nasıl duracağımı bilmiyorum!”

12

PENELOPE

Kapıyı Micah'nın annesi açtı ve beni gördüğüne şaşırdı. Bu mantıklıydı. Sonuçta Londra'da yaşıyordum.

"Bayan Cordero," dedim, "merhaba."

"Penelope... seni tekrar görmek ne güzel. Micah geleceğini söylemedi."

"Ah, biraz sürpriz sayılır," dedim. "Her şey çok hızlı gelişti. O burada mı?"

"Evet, içeri gel, elbette."

Evlerine girdim. Çok güzel bir evdi. İki yaz önce Micah'yı görmeye geldiğimde boş yatak odasında kalmıştım. Tüm odalar devasaydı ve yalnızca yatak odası ve banyoların (dört tane banyo vardı) kapıları vardı. Her şey –duvarlar, mobilyalar ve iki düzine mutfak dolabı– huzur verici krem ve kum rengiydi.

En az üç tane kum rengi deri koltuk vardı.

İki tane bej rengi oturma odası vardı.

Tam olarak yulaf lapası rengine duvardan duvara halı kaplaması vardı.

Ah, aşırı rahatlatıcıydı. Benim evimde her renk vardı ve hiçbir planlanmamıştı. Mobilyalarımızsa babam garaj satışlarında ne bulduysa onların rengindeydi. Ayrıca evimizin her yeri bir şeylerle doluydu. Micah'nın ailesinin de *bir yerlerde* bir şeyleri olmalıydı ama onları asla göremezdiniz. Sehpaların üstünde (kaç tane mi sehpa vardı? En az dokuz) yalnızca krem rengi çiçeklerle dolu krem rengi vazolar ve kum rengi mermer lambalar vardı.

"Ben..." Bayan Cordero gergin görünüyordu. Micah'yla aramızın bozuk olduğunu biliyor olmalıydı. "Micah'yı çağırayım."

Deri koltuklardan birine oturdum ve krem rengi Pomeranian cinsi köpek yanıma geldi.

Micah'nın annesiyle babası da büyücüydü ki bu Amerika'da her zaman doğru sayılmazdı. Burada böyle şeyler için standartlar yoktu ve bazı büyücüler tüm hayatları boyunca akrabaları olmayan bir büyücüyle tanışmazdı. Büyücüler Normallerle birlikte olunca çocuklarında genelde büyü olurdu ama bu her zaman geçerli değildi ve çoğu insan, melez büyücülerin o kadar güçlü olmadığına inanırdı. Ama bunun sebebi daha az eğitim almaları olabilirdi. Bu konuyla ilgili neredeyse hiç burs yok, derdi annem.

Micah İngiliz büyücülerin kendilerini büyüye fazla kattığını düşünürdü. "*Ailem büyü kullanıyor,*" derdi, "*ama bu kimliğimizin yalnızca bir parçası.*"

Tam saçmalık. Büyüyle konuşabiliyorsan her şeyden önce büyücüsündür.

Micah'nın annesi de babası da sağlık sigortası şirketlerinde çalışıyordu. Büyüyü genelde evde, ev işleri için kullanıyorlardı.

Köpek kucağıma atlamaya çalışıyordu ama bunun için fazla ufaktı. Acıdığım için onu kucağıma aldım, köpek tutmak istediğim için değil.

Her şeyin yoluna gireceğine *gerçekten* inanıyordum. Micah'yla yüz yüze bir konuşabilirsek. Buraya son geldiğimde her şey yerine oturmuştu. İlk kez gerçek çiftmişiz gibi hissetmiştik.

"Penelope?"

"Micah!" Kucağımda köpekle ayağa kalktım. *Micah!*

"Penny. Burada ne işin var?" Gülümseliyordu. Keşke gülümseseydi.

"Sana geleceğimi söylemiştim."

"Ben de sana gelmemeni söylemiştim."

"Ama zaten buraya gelecektim..."

"Kaliforniya burası değil."

"Konuşmamız gerektiğini söyledin, Micah. Ben de katılıyorum. Konuşmalıyız."

"Bunu altı aydır söylüyorum, Penny ve beni erteleyip duruyorsun."

"Ben..."

Micah kollarını önünde birleştirdi. Onu son gördüğünden çok farklı görünüyordu. Şu iğrenç bıyık-çene sakalı ikilisinden bırakmıştı. En son ne zaman Skype yapmıştık?

"Micah? Beni burada neden *istemediğini* anlamıyorum. Ben senin kız arkadaşınım."

Saçma bir şey söylemişim gibi baktı. ("*Bıyık-çene sakalı ikilisi bırakacağım, ne düşünüyorsun?*" demişim gibi.) "Penelope... bir senedir doğru düzgün konuşmadık bile."

"Çünkü ikimiz de yoğunduk."

"Ve bir önceki sene daha da az konuştuk."

"Eh, o zaman olağanüstü durumlar vardı, biliyorsun."

"İki sene boyunca ben yokmuşum gibi davranıp hâlâ bir *ilişkimiz* olduğunu düşünemezsin."

"Micah, sen yokmuşsun gibi davranmadım hiç, neden böyle konuşuyorsun?"

"Ben senin için hiçbir şeydim! *Biz* hiçbir şeydik. Büyükan-nemle senden daha çok konuşuyorum."

"Büyükan-nemle mi yarışıyorum yani?"

"Benim Simon Snow'la yarıştığım gibi değil."

Köpek havladı.

"Simon'la öyle bir durum olmadığını biliyorsun."

Göz devirdi. "Biliyorum. Gerçekten. Ama senin için değerli olduğunu da biliyorum... benim hiç olmadığım kadar çok."

"Böyle hissettiğini neden hiç söylemedin?"

"Ah," dedi Micah. Berbat bir komedyenmişim gibi. "Denedim. Bir kasırgayla konuşma ihtimalim daha yüksek olabilir. Sen bir kasırgasın."

Kafam çok karışmıştı. "İngiltere'de pek kasırga olmaz..."

"Sen şiddetli bir rüzgârsın, Penelope Bunce. Ne istiyorsan onu olabildiğince şiddetli yapmak istiyorsun ve başka hiçbir şey umurunda olmuyor. Seninle bunu defalarca konuşmaya çalıştım ama her seferinde yanımdan estin geçtin."

"Bu adil değil!" dedim. Sakinliğimi kaybetmek üzereydim.

O ise sakindi. "Adilin de ötesinde, bu *doğru*. Sen. Beni. Dinlemiyorsun."

"Kesinlikle dinliyorum."

"Gerçekten mi? Sana uzak mesafe ilişkisi yaşamaktan yorulduğumu söyledim..."

"Ben de bunun yorucu olduğunu kabul ettim!" dedim.

"Birbirimizden uzaklaştığımızı söyledim..."

"Ben de bunun doğal olduğunu söyledim," dedim biraz bağırarak.

Benimle ilgili hiçbir şey mantıklı değilmiş gibi bakıyordu. "Bir ilişki yaşamak senin için ne anlama geliyor, Penny?"

"Bizim birbirimizi sevdiğimiz anlamına geliyor. Sonunda kiminle birlikte olacağımızı bildiğimiz..."

"Hayır," dedi ve bu konuşma süresince sesi ilk kez bıkkın değil üzgün çıktı. "İlişkiler sonla alakalı değildir. Yolda her adımda birlikte olmaktır."

"Micah?" Bir kız salona girdi. "Bağırışmalar duydum, annen sorun olmadığını söyledi ama..."

"Sorun yok," dedi Micah usulca. "Birazdan geleceğim."

Kız bana bakmaya devam etti. Uzun, siyah saçları ve geniş kalçaları vardı. Çiçekli elbise giymişti. "Sen Penelope'sin."

"Evet."

"Ben Erin. Tanıştığımıza memnun oldum." Bir elini uzatarak yanıma geldi ama ben ellerimle köpeği ancak tutabiliyormuşum gibi yaptım.

"Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var," dedi Micah. "Açıklayabilirim..."

"İyi," dedim.

Hâlâ inanılmaz derecede aptalmışım gibi bana baktı. "Sana demedim, Penelope. Tanrı aşkına."

"Micah, ne bu? Benden ayrılıyor musun?"

"Hayır," dedi. "Senden zaten ayrıldım. En az beş kere. Ama sen bir türlü anlamadın."

"*Penelope, senden ayrılıyorum,*" demediğine eminim."

"Bunu her şekilde söyledim. İki ay konuşmadığımızda ve bunu fark bile etmediğinde!"

"Eminim çok önemli bir şey üzerinde çalıştığım bir zamandı."

"Eminim öyleydi! Benden çok daha önemli bir şey üzerinde!"

Bu noktada, "*Hayır, Micah, yanılıyorsun. Bu bir hataydı ve kabul etmiyorum,*" demek istedim.

Belki Erin denen kız burada olmasaydı söylerdim de. Sanırım bir Normaldi, tabii elbisesinin arkasında asa yoksa; üzerindeki hiçbir şeyin üzerinde büyü durmazdı. Ucuz bilezikler ve parmak arası sandaletler. O olmasaydı, "*Şimdi gidiyorum. Mantıklı düşünebildiğinde beni ara,*" derdim.

Onun yerine, "Annem üçüncü sınıftayken babamı gözüne kestirmiş ve bir gün evleneceklerini anında anlamış," dedim.

"Biz öyle değiliz," dedi. "Hiç kimse öyle değil."

Haklıydı...

...

... Ne kadar da utanç vericiydi.

Erin'e ya da Bayan Cordero'ya veda etmeden evden çıktım. Yolu yarılardım ki Micah bana yetiştirdi.

"Penelope!"

“Artık seninle konuşmak istemiyorum!”

“Hayır... annemin köpeği sende.” Köpeği kucağımdan aldı ve köpek bana dönmek istiyormuş gibi havladı. Micah koşarak eve döndü.

Ağlıyordum ve şu an Simon ve Baz’la yüzleşmek zorunda olduğuma inanamıyordum. Onlara bunu açıklamak zorunda olduğuma inanamıyordum...

Araba yoktu.

Burada değillerdi.

13

SIMON

Araba kullanıyordum. Gerçekten de araba kullanıyordum. Tamam, burası otopan değil, Havenbrook adında bir toplu konut mahallesiydi ama direksiyonun başında birkaç pedalı birden kontrol ediyordum ve fazla düşünürsem debriyaj yerine frene basarak sarsılarak stop etmesine sebep oluyordum ama bu sadece iki kez olmuştu ve Baz benim doğuştan yetenekli olduğumu düşünüyordu. "Harikasın, Snow," deyip duruyordu. "Harikasın, Simon," demesini dilerdim ama "harikasın" kısmıyla yetindim. Eli omzumdaydı, o an onu hayal kırıklığına uğratacak hiçbir şey yapmadığımı hissediyordum.

"Bana kalırsa gerçek bir caddeye hazırsın," dedi Baz.

"Başka arabalara hazır değilim."

"Hazır olmanın tek yolu onu yapmak. Trafiğin pratiği olmaz."

Havenbrook Malikâneleri girişini geçiyorduk. Anayolu görebiliyordum. "Denemeli miyim?"

"Evet. Yap, Snow. Risk al." Bunu diyen, bana araba kullanmayı öğreten bir vampirdi.

"Peki ya Penny?" dedim. Zaman kazanıyordum.

“Bizi özlediğini sanmıyorum ama sanırım gidip bir bakabiliriz.”

“Adresi hatırlıyor musun?”

İkimiz de başımızı kaldırdık. Havenbrook Malikâneleri’ndeki her ev aynıydı: yeniden düzenlenmiş, beş yumuşak renkten birinin tonlarında boyanmıştı.

“Sanırım açık kahverengiydi,” dedi Baz.

“Bu açık kahverengi,” dedim bir evi işaret ederek, “ya da açık-açık kahverengi mi?” Bir başkasını işaret ettim.

“O açık kahverengi değil, sıcak gri.”

“Hepsi biraz sıcak gri gibi,” dedim, “şu yeşil olan bile.”

“Ben yeşil ev görmüyorum.”

“Şuradaki işte.”

“Onun bej olduğuna eminim.”

Penny evin önündeki kaldırımda oturuyor olmasaydı onu asla bulamazdık. Bizi görünce ayağa kalkıp daha arabayı tam durmadan ve kapıyı açmadan bindi ve arka koltuğa yerleşti.

“Üzgünüm, Bunce. Snow daireler çiziyordu.”

“Bu mahalledeki tüm sokaklar çember şeklinde!”

Penny elleriyle yüzünü kapamıştı. “Gidelim haydi.”

Oturduğum yerde arkamı döndüm. “Ama Micah’yla tanışmak istiyorum!”

“Micah’yla tanıştın zaten.”

“Ayrıca tuvalete girmem gerek.”

“Sür, Simon!”

“Ben kullansam daha iyi olur,” dedi Baz.

Arabadan indi ve ben de içeride yer değiştirip Penny’ye bakmak için arka koltuğa doğru eğildim. “İyi misin?”

Karnının üstüne eğildi.

“Seni dışarıda beklettiğimiz için özür dilerim,” dedim. “Micah yok muydu?”

Penny'nin sesi boğuktu. "Bunu konuşmak istemiyorum, Simon."

Baz bizi çıkmaz sokaktan çıkardı. "Onun yerine nereye gideceğimizi konuşalım."

"Tuvalete," dedim.

"San Diego'ya," dedi Penny.

Baz tuvalete girmem için beni bir Starbucks'a götürdü. Çıktığımda –gökkuşağı renklerinde pipeti olan devasa bir Frappucino'yla– Penny'ye bağıırıyordu. "San Diego'ya otuz bir saat mi?!"

"Bu doğru olamaz," dedi Penny. "Bu Londra'dan Moskova'ya gitmek gibi bir şey. Bir bakayım." Baz onun telefonuna bakıyordu ve Penny telefonunu geri aldı. "İyi de aynı ülkedeysiz," dedi.

"Uzun yol gezisi *istediğimizi* sanıyordum," dedim arabaya binerken.

"Üç saatlik yolculuk uzun yol gezisidir," dedi Baz. "Güzel bir piknik molasıyla. Bu ise üç *günlük* yolculuk ve eve dönmemize sadece yedi gün var." Penny'ye pis pis baktı. "*San Diego'ya giderken yol üstünde Şikago'ya uğrayacağız*, dedin."

Penny hâlâ telefonuna bakıyordu. "Ortadaki eyaletlerin hepsinin Fransa büyüklüğünde olduğunu nereden bileyim. Nebraska diye bir yer bile duymamıştım."

"Eh, orada tam bir gün geçireceğiz," dedi Baz, "yani artık öğreneceksin."

Üç gün yolculuk yapmak bana o kadar da kötü gelmiyordu. Böyle yolculuklar filmlerde hep uzun sürerdi; insanların yolda macera yaşayacak vakitleri olsun diye. Üç saatte macera yaşamazdınız. (Yani *ben* yaşamıştım ama ben istisnayım.)

Baz, Penelope'ye ters ters bakmayı bırakıp bana ters ters bakmaya başladı. "Sen ne içiyorsun öyle, Snow?"

"Tek Boynuzlu At Frappucino."

Kaşlarını çattı. "Neden öyle deniyor ki? Tadı lavanta gibi mi?"

"Çilekli gibi," dedim.

Penny yüzünü ekşiterek Baz'a baktı. "Tanrı aşkına, Basil, tek boynuzlu atın tadını bildiğine inanamıyorum."

"Kes sesini, Bunce, sürdürülebilir çiftliktendi."

"Tek boynuzlu atlar *konusabiliyor!*"

"Sadece birkaç şey söyleyebiliyorlar; sonuçta yunus yemedim ya."

Baz Frappucino'nu kapıp büyük bir yudum aldı. "İğrenç." Bana geri verdi. "Hiç de tek boynuzlu at gibi değil."

Gözlerini ovmak için gözlüğünü kaldırdı. Gözleri çökmüş ve altları morarmıştı.

"Susadın mı?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Gidip bir çay alayım."

"Onu kastetmedim."

"Ne kastettiğini biliyorum. Ama gün ortasında bir banliyöde avlanmayacağım."

"Sandviç alabiliriz," dedim.

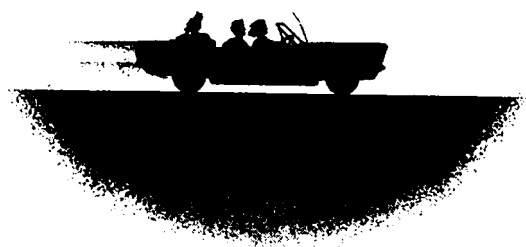
"İyiym, Snow."

"Tamam ama ben yine de sandviç istiyorum."

Baz otoyolda araba sürmemin daha güvenli olduğunu söyledi. "Kasabada kullanmaktan daha kolay." Haklıydı. Gerçi seksen kilometre hızla trafiğe girmek oldukça korkutucuydu ve motorun köpek gibi inlemesine sebep olacak bir şey yaptım.

Fakat yola çıktığımızda müthişti. Arabayı üstü açıkken sürmek neredeyse uçuyormuş gibi hissettiriyordu; ılık rüzgâr saçlarımıza, tenlerimize çarpıyordu. Tişörtüm dalgalanıyordu ve Baz'ın siyah saçları yüzünün etrafında alev gibi uçuşuyordu.

Penelope hâlâ arka koltukta yatıyordu. Ters giden bir şey olduğunun ama bununla ilgili konuşmak istemediğinin farkındaydım. Sandviçine dokunmamıştı. Tek tahminim Micah'yla ilişkilerinin bozulduğu yönündeydi.



14

BAZ

Bunce'ın ciddi bir problemi vardı. Arka koltuğa ölü tavşan gibi yığılmıştı. Ama *güneş* ve *rüzgâr* yüzünden ve bir de liste yaptığım için ona pek odaklanabildiğim söylenemezdi.

Nefret ettiğim şeylerin listesi:

1. Güneş.
2. Rüzgâr.
3. Planı olmadığı zamanlarda Penelope Bunce.
4. Amerikan sandviçleri.
5. Amerika.
6. Müzik grubu America. Bir saat öncesine kadar var olduklarını bile bilmiyordum.
7. Kansas, bu da yeni keşfettiğim bir müzik grubuydu.
8. Eyalet olan Kansas. Illinois'den çok uzakta olmadığından o da berbat olmalıydı.
9. Kesinlikle Illinois eyaleti.
10. *Güneş*. Gözlerime giren güneş.
11. *Saçlarımı* uçuşturan *rüzgâr*.

12. Üstü açık arabalar.
13. En çok da kendim.
14. Yumuşak kalbim.
15. Aptal optimistliğim.
16. Birlikte heyecanla söylendiklerinde “uzun” ve “yolculuk” kelimeleri.
17. Dürüst olmam gerekirse vampir olmak.
18. Üstü açık arabada vampir olmak.
19. Gün ortasında, üstü açık arabada delicesine susamış bir vampir olmak. Görünüşe bakılırsa gezegendeki en parlak yer olan Illinois’de bir vampir olmak.
20. Güneş. Minooka, Illinois’de kutsal İngiltere, Londra’ya göre kilometrelerce yakın olan güneş.
21. Minooka, Illinois. Rezalet görünüyor.
22. Bu güneş gözlüğü. Çöp.
23. Lanet olası güneş! Anladık, parlaksın!
24. Bu fikri bulan Penelope Bunce. Bir *planla* desteklenmeyen bu fikir. Çünkü tek derdi boktan erkek arkadaşını görmekten ki o da belli ki her şeyi mahvetti. Ki bunu lanetlilerin toprağı Illinois’lu birinden beklemeliydik, burası aynı anda hem sıcak hem de nemli olmayı başaran bir yerdi. Cehennemin de sıcak olmasını beklerdiniz ama *ayrıca* nemli olmasını beklemezsiniz. Asıl cehennem bu, sürpriz son! Şeytan çok zeki!
25. Penelope “Dâhi Kız” Bunce.
26. Tüm aptal fikirleri. “*Hepimiz için iyi olacak,*” demişti; benimse tek duyduğum, “*Simon için iyi olacak,*” olmuştu. Crowley aşkına... Belki haklıydı... Simon’a bakınca... Çamurda yuvarlanan bir domuz kadar mutluydu. Son altı ayda ona *defalarca* yapmayı düşündüğüm “Çamurda domuz” büyüsünün etkisindeki biri kadar mutluydu. Çok *yorgun* olduğum için ve nasıl yapılabileceğini bilmediğim için... Yani onu *düzeltenin* bir yolu yoktu.
27. Sihirbaz. Acı içinde yatsın.

28. Penelope: Simon hakkında haklı olabileceği için. Ve1. Ve Amerika. Ve bu sefil, üstü açık araba. Çünkü Simon'a bakınca...

Koltuktan kalkmış, dairemizden çıkmış. Okyanusun üzerinde, güneşin altında.

Simon Snow, bu kadar mutluyken sana bakmak canımı acıtıyor.

Depresyondayken sana bakmak da canımı acıtıyor.

Seni görmem için doğru zaman yok, kalbimi göğsümden çıkarıp kırılabilir halde bedenimin dışında bırakmayan hiçbir yanın yok.

Simon bana baktı. "Ne?"

"Hiç," dedim.

"Ne?!" diye bağırdı. Rüzgârdan, motorun sesinden ve klasik rock müzikten hiçbir şey duyamıyordu.

"Bu lanet arabadan nefret ediyorum!" diye bağırdım. "Güneş beni yakıyor! Her an alev alabilirim!"

Rüzgâr Simon'ın saçını uçuşturuyordu ve güneşten ve gülümsemekten gözleri kısıktı. "Ne!" diye bağırdı tekrar.

"Çok güzelsin!" diye bağırdım ben de.

Radyoyu kıstı, artık yalnızca rüzgârı ve motor sesini bastırmak için bağırarak gerekecekti. "Ne dedin?!"

"Hiç!"

"İyi misin? Solgun görünüyorsun!"

"İyiyim, Snow, yola bak!"

"Üstü kapamamı ister misin?!"

"Hayır!"

"Kapatacağım!" Kola uzandı.

"Dur!"

Metalik gıcırdama sesi çıktı. Arkaya baktım; Tavan yaklaşık on beş santim yükseldi ve durdu.

"Sonra kendimiz yaparız," diye bağırdı Simon. "Durduğu-muzda!"

Arabanın tavanı tam anlamıyla sıkışmıştı.

Simon arka koltukta, dizlerinin üstünde onu çekiyordu ama tavan kıpırdamıyordu.

“Bana kalırsa arabayı sürerken kaldırmaman gerekiyordu,” dedim.

“Ama kliplerde hep yapıyorlar,” dedi diğer uca asılarak, “ve Bond filmlerinde.”

Bitkindim, güneşten yanmıştım ve açlıktan ölüyordum. Ve bir sürü olası kan bağışçısıyla dolu bir alışveriş merkezine girmek üzereydim. Üstü açık arabanın tek iyi yanı yolda Simon ile Penny’nin kokusunu alamıyor olmamdı.

Gerçi susadığım zamanlarda ikisinin de kokusunu gayet iyi biliyordum. Simon mısır patlatıp tereyağı erittikten sonraki mutfak gibi kokuyordu. Damağınıza yapışan yuvarlak, sarı, yağlı bir his bırakıyordu. Bunce daha keskin ve tatlıydı; sirke ve şeker pekmezi gibi. Bir keresinde dizi sıyrılmıştı ve sinüslerim saatlerce yanmıştı.

Tatlarını düşündüğümü bilseler muhtemelen bundan hoşlanmazlardı ama ben onların içini boşaltmayarak yeterince yardımcı olduğumu düşünüyordum. *Herhangi* birinin içini boşaltmayarak. Çok susamıştım ama güneş batana kadar avlanamazdım. Bu yüzden gidip alışveriş merkezinde yemek yiyecektim ve herkes yaşayacaktı.

“Haydi, Snow,” dedim. “Çizkek bekliyor.” Bunce içeri girmişti bile. Arabayı park ettiğimiz anda doğrudan restorana gitmişti.

“Üstünü açık bırakamayız,” dedi Snow. “Büyük yapamaz mısın?”

“Tabii, onlarca üstü-açık-araba-tamiri büyü biliyorum.”

“Güzel.”

“Şaka yapıyorum. Her şey için büyü yok; Watford’da bunu her gün söylediğin zamanları unuttun mu?”

Simon arabadan indi. "Evet. Keşke okulda dersleri daha dikkatli dinleseydim. Belki biri *olabilirdim*." Sesindeki içlerimemi fark ettim ama bana döndüğünde gülmeye başladı.

"Ne."

Başını çevirip eliyle ağzını kapadı.

"Neye gülüyorsun."

Bana bakarak elini salladı. "Sen... senin..."

Kendime bakmayı reddettim. "Benim neyim, Snow?"

"Saçın."

Saçıma dokunmayı reddettim.

"Şu peruklu adam gibi görünüyorsun..." Piyano çalar gibi yaptı. "Dı dı dı dınnn."

"Beethoven?"

"Adını bilmiyorum. Büyük peruklu. Onunla ilgili bir film vardı."

"Mozart. Mozart gibi göründüğümü söylüyorsun."

"Bakman lazım, Baz. İnanılmaz."

Bakmayacaktım. Alışveriş merkezine döndüm. Snow'un da arkamdan geldiğini tahmin ettim.

Mozart gibi görünüyordum. Eski metal gruplarındaki adamlara benziyordum. (Ve tuhaf bir şekilde çok kötü güneş yanığı olmuştum ama büyü yaparak daha da kötüleştirme riskine girmek istemiyordum.) Asamı saçıma tutup, "Toparlan!" dedim. İşe yaramayınca saçımı lavaboya soktum.

Neyse ki Cheesecake Factory'deki erkekler tuvaletinde yalındım.

Akşam yemeği için gerçek bir restorana gitmek istemiştım. Des Moines, Iowa'da mutlaka gerçek restoranlar vardı. Ama Simon daha önce duyduğu ve "popüler Amerikan restoranı" olan bir yerde yemek istiyordu. Cheesecake Factory tabelasını görünce tartışma sona erdi.

Tuvaletten çıktığımda hâlâ seksenler müzik gruplarından fırlamış gibi görünüyordum ama daha az metalcıydım. Bucks Fizz ya da Wham! belki. (Annem Wham! hayranıydı.)

Snow ile Bunce'ı devasa bir vinil masada buldum. Simon bir ekmek sepetine saldırıyor ve fazla uzun, telli defter gibi menüye bakıyordu. Penny karşısında oturuyordu; ondan daha canlı zombiler görmüştüm.

"Bu menü çok kafa karıştırıcı," dedi Simon. "Taco salatalarına ayrılmış tam bir sayfa var. Peynirli makarna var, normal ya da kızartılmış. Ve her türden tavuk var; baksana, *portakallı tavuk*."

Yanına oturdum. "Portakallı tavuk nedir?"

"Ne yazıyorsa o herhalde."

Garson kadın geldiğinde olabildiğince az pişmiş biftek istedim. Snow "Amerikan Burger" söyledi. Bunce da "onlar ne yiyorsa ondan" istedi.

"Burger mi, biftek mi?" diye sordu garson.

"Penny," dedi Simon, "sen kırmızı et yemiyorsun."

"Ah," dedi Penny. "O zaman... insanlar ne yiyorsa ondan alayım."

"Bufaloyu severler," dedi garson.

"Bufalo da kırmızı et değil mi?" diye sordu Simon bana.

Omuz silkтім. Bufalo uzmanı değildim.

"Tavuk," dedi garson. "Bufalo soslu."

"İyi," dedi Penny.

"Sanırım sos istemeyebilirsin..." diye mırıldandı Simon, garson gittikten sonra.

Bunce'ın katatonik halde olduğunu biliyordum ama artık cidden planımızı konuşmamız gerekiyordu. Eski Bunce'a ihtiyacım vardı. "Pekâlâ, bu gece konusunda," diye başladım, "galiba uyuyacak yerimiz yok."

Snow'la cevap vermesini bekledik. Ekmek sepeti ile Simon'ın omzunun arasında bir yere bakıyordu.

"Peki," dedim. "Cep telefonunu ver, Bunce, bize otel bulacağım... Bunce?.. *Penelope*." Başını kaldırdı. "Telefonun?"

"Arabada şarjı bitti," dedi. "Şarj edemedim."

"*Senin* telefonun nerede?" diye sordu Simon.

"Ülke dışında çalışmıyor."

"Neden değiştirmedin?"

Çünkü ailemin hesabına bağılıydım ve ülkeden çıktığımı bilmelerini istemiyordum ve bunu Simon'a söylemeyi de istemiyordum. "Sen seninkini değiştirdin mi?" dedim onun yerine.

"Hayır. Penny yapar diye düşünmüştüm."

Bunce şimdi kucağına bakıyordu.

"*Penelope*?" diye sordu Simon. "İyi misin?"

"Belli ki değil," diye fısıldadım.

"*Penelope*?"

"Eve gitmek istiyorum," dedi Bunce aniden.

Simon arkasına yaslandı. "Ne?"

"Bu bir hataydı." Her zamanki cesur haline daha çok benziyordu ama hoşlanmadığım manik bir yanı da vardı. "Bunu her yönüyle düşünmedim. Üzgünüm."

"Bunu yapabilir miyiz?" diye sordum. "Biletlerimiz..."

"Onları değiştiren bir büyü olmalı," dedi.

"Her şey için büyü yoktur," dedi Simon hoşnutsuzca.

Bunce omuz silkti. "O zaman yeni bilet alırsız."

Burnumdan soludum. "Zaten bunları da çaldık!"

Bunce'ın fikri değişmeyecekti. "O zaman bize yeni biletler alabilirsin, Baz; sen zenginsin."

Paramı yüzüme vurmak onun tarzı değildi. "Harçlık alıyorum," dedim, "ve kredi kartımı da kullanamam. Ailem burada olduğumu bilmiyor bile."

"Eh," dedi Bunce, "*benim* ailem de *benim* burada olduğumu bilmiyor."

Simon kırgın görünüyordu. "Neden ailelerinize söylemediniz?"

“Çünkü bu berbat bir fikirdi, Simon,” Penny’nin sesi çattallaştı, “hem zaten hayır derlerdi!”

Simon dirseklerini masaya koydu ve alnını ellerine yasladı. “Yemeği ödeyebilecek miyiz bari?”

“Ben öderim,” dedim. “Ama uçak biletlerini alamam. Ayrıca bir şeyler çalıp duramayız. Gençlik kayıtsızlığı başka bir şey, Meclis görmezden gelebilir. Bu ise seri suça dönüşüyor.”

“Seri suç falan değil!” diye tersledi Penny. “Banka soyup insanları katletmiyoruz.”

“Henüz!” dedim.

“Ben sadece...” Çenesi titredi. “Bunun gerçekten işe yaraya-
cağını düşünmüştüm...” Gözlerini kapayıp ağzını açtı, derin bir
nefes aldı ve dudaklarını birleştirip nefesini burnundan verdi.
Ağlamamaya çalıştığını sonradan fark ettim. “Onunla yüz yüze
konuşursam farklı olacağını düşündüm. Ve öyle de oldu. Çok
farklıydı.”

“Micah’yı mı kastediyorsun?” diye sordu Snow.

“Tabii ki Micah’yı kastediyor,” dedim.

Simon üsteyip duruyordu. “Senden ayrıldı mı?”

“Ah, hayır.” Bunce’in sesi inceldi. “Belli ki bunu çoktan
yapmış. Ben mesajı almamışım.”

Simon, “Kahretsin,” diye fısıldadı. İkimiz de sanki bu habe-
rin korkunçluğundan uzaklaşmak ister gibi arkamıza yaslandık.
Bunce aniden bulaşıcı bir hastalığa yakalanmış gibi.

Bunun beni berbat biri yaptığını biliyordum ama ilk düşüncem
Simon ile benim cezamızın ertelendiği oldu. Sanki ilişki Azrail’i
gelmiş ve bizim yerimize kazara Penelope ile Micah’yı almıştı.

15

SIMON

Penelope ile Micah evleneceklerdi ve Penny Amerika'ya taşınarak beni yalnız bırakacaktı; altıncı sınıftan beri kendimi buna hazırlıyordum.

Penelope ile Micah birbirlerinden eminlerdi.

Penelope'yi hiç Micah'nın onu hâlâ sevip sevmediği ya da doğru şekilde sevip sevmediği hakkında endişelenirken görmemiştim. Onu hiç Micah yüzünden koridorda kız arkadaşlarıyla ağlarken görmemiştim. (Aslında Penny'nin kız arkadaşları yoktu. Kısmen Agatha vardı. Ve annesi. Ben vardım...) Penelope ile Micah hiç kavga etmezdi. Micah yıldönümlerini hiç unutmazdı. Penny'nin yıldönümlerini umursadığını sanmıyordum.

Penelope, Micah hakkında konuşurken daha güçlü, ayakları yere basan biri gibi görünürdü. Gözünü kırpmazdı. Şüphesi yoktu. Zararsız bir şey söyledi diye onu diğer insanlar gibi terslediğini hiç duymamıştım. *"Bu ne demek oluyor?"* ya da *"Neden o ses tonuyla konuşuyorsun?"* dediğini hiç duymamıştım. Micah konuşurken hiç göz devirdiğini ya da pasif agresif şekilde nefes

aldığını –o nefes “Senden o kadar bıktım ki. Kes sesini kes sesini kes sesini,” anlamına gelirdi– görmemiştim.

Sanırım onları dördüncü sınıftan beri hiç birlikte görmemiştim. Ve o zaman da pek âşık sayılmazlardı, daha çocuklardı. Micah tam bir inekti. Tek yapmak istediği ders çalışmak ve oyunlardan konuşmaktı. Penelope ondan anında hoşlanmıştı, ki bu görülmemiş şeydi. Penny’nin *benden* bile anında hoşlandığını sanmıyordum. Daha çok anında benim sorumluluğumu eline almıştı. Kolay hedefmişim gibi. Belki Micah da kolay hedefti. Watford’da Penny’nin peşinden ayrılmamış, büyü pratiği yapmış, Pokémon yakalamış ve annesinin Porto Riko’dan alıp Illinois’dan gönderdiği susamlı şekerlemelerden yemişti. (Tadı kötü değildi. Sakız gibiydi.)

Watford’da internet olmadığı için dönem boyunca Penny ile Micah birbirlerine gerçek mektuplar yazmışlardı. Penelope’nin, elinde Micah’dan gelen mektupla Büyük Avlu’ya koştuğu o kadar çok anım vardı ki tek bir anıya dönüşmüşlerdi: Ekoseli eteği, diz hizasındaki çorapları ve elinde beyaz bir zarfla gülümseyen Penny.

Penelope ile Micah *evleneceklerdi*.

Ve şimdi... Merlin aşkına, şimdi ne olacaktı?

Baz ve ben bir şey söylemesek de Penny söylemişiz gibi başıyla onayladı.

“Emin misin?..” demeye çalıştım.

“Fazlasıyla,” dedi.

“Muhtemelen ikiniz de biraz zaman vermelisiniz.”

“Hayır.”

“Belki...”

“Hayır! Simon! Başka biriyle çıkıyor.”

“Pislik,” diye tısladı Baz.

“Hayır,” dedi Penny gülererek. “Pislik değil, o sadece...” Bana baktı. “... bana âşık değil.”

Omuzları titremeye başladı ve bir saniye sonra ağılıyordu. "Sanırım başından beri her şeyi kafamda büyüttüm."

"Bufalolu tavuk?" Başka bir garson masamıza geldi. Baz tabakları aldı ve adam ketçap ya da başka sos isteyip istemediğimizi sorarken onu gönderdi. Crowley aşkına, bu hamburger muazzamdı. Üzerinde patates mücveri vardı. Baz'ın bifteği o kadar az pişmişti ki çilekli jöle gibi görünüyordu.

"Sen kafanda falan büyütmedin," dedim. "Sana mektuplar yazdı." *Acaba yemeli miyiz?* diye düşündüm. *Yoksa bu, yemek yemek için fazla mı trajik?*

"Mektup arkadaşaydık," dedi Penny.

"Skype'ta konuştunuz. Sana seni sevdiğini söyledi, onu duydum."

Bu biraz daha ağlamasına neden oldu. "Eh, belli ki ciddi değilmiş!" Bir tavuk parçası alıp gözlerinde yaşlarla büyük bir ısırık aldı. *(Yaşasın, yiyoruz!)*

"Benim hatam olduğunu söyledi," dedi Penny ağzı doluyken, "gerçek bir ilişki istememişim. Ben sadece bir erkek arkadaşına sahip olmak istemişim böylece listede üstünü çizebilir, daha önemli şeyler için endişelenebilirmişim."

Baz çatal bıçağını alıp bifteğini dikkatlice kesmeye başladı.

"Ne düşündüğünü biliyorum, Basilton. Ona katıldığını biliyorum."

"Ona katılmıyorum, Bunce."

"Ama?"

"Ona katılmıyorum. Ve ilişkiler konusunda hiçbir şey bilmiyorum."

"Ama listede üstünü gerçekten de çizmiştim," dedi. "Evleneceğimizi sanıyordum." Artık çok kötü ağılıyordu.

Baz çatal bıçağını bırakıp Penny'nin yanına geçti ve tavuğunu bırakmasına yardım edip bir kolunu ona doladı. "Lütfen boğularak ölme, Bunce. Cheesecake Factory'de ölmenin utancını düşün."

Penny onun omzuna yaslanıp biraz daha ağladı. "Micah haklı," dedi hıçkırıklarının arasından. "Onun değerini bilemedim."

"Belki," dedi Baz, "ama bu onun yaptığıının bahanesi olmaz. O bir korkak."

"Bana duymak istemediğim bir şey söylemenin imkânsız olduğunu söyledi!"

Baz bakışlarımı yakaladı ve ikimiz de yüzümüzü ekşittik çünkü bu kesinlikle doğrudu.

"Ben senin bu huyunu seviyorum," dedim.

"Hepimiz seviyoruz," dedi Baz. "Bu kadar amansız olmasaydın Sihirbaz ve Humdrum hâlâ Sihirbazlar Alemi'nde bir bela olarak kalırlardı."

"Ama benimle çıkmak istemezsin," dedi Penny.

"Seninle çıkmayı *asla* istemem," diye karşılık verdi Baz dürüstçe, "ama dik başlı olduğun için değil, benim tipim olmadığın için."

"Tam bir aptalım, Baz!"

Baz onun sırtını sıvazladı ve üzerine ağlamasına izin verdi. Onu çok seviyordum ve bunu ona söylemek istiyordum. Ama bunu hiç yapamamıştım ve şimdi de kesinlikle zamanı değildi.

Panikle bana baktı. "Benimle yer değiştir, Snow. Kanını son damlasına kadar içmek üzereyim."

Penelope doğruldu –yapması gerektiği kadar hızlı değildi-- ve Baz kendini onun kollarından, saçından ve koltuktan ayırdı.

Zihnini boşaltmak istercesine başını salladı. "Sanırım dışarı çıkacağım. Bir dakikalığına." Yüzü bembeyazdı ama yanakları ve burnu sanki siyahlamıştı. Dönüp çıkışa yöneldi ve kapıdan çıktı.

Penny'nin yanına oturup tabağımı önüme çektim. "Kırmızı et yemediğini biliyorum," dedim "ama bu hamburgerin tadı Amerika gibi."

Patates kızartmamdan bir tane aldı.

Kolumu ona doladım. "Üzgünüm."

"Üzülme," dedi.

"Bu benim suçummuş gibi hissediyorum."

"Micah'yı Erin adında bir kızla tanıştırdın mı?"

"Hayır ama..." Sesim kısıldı, bunu söylemekten utanıyordum. "Üniversite için İngiltere'de benim yüzümden kaldığını biliyorum."

"Saçmalama," dedi Penny.

"Saçmalamıyorum." Kahverengi gözlerine baktım. "Penny, ben aptal değilim."

Bana baktı. "Simon, gerçekten isteseydim, üniversite için Amerika'ya gelirdim diye düşünüyorum. Seni de yanımda getirirdim."

"Öyle mi?"

"Hayır. Baz buna asla izin vermezdi." Tabağına baktı. "Neyse. Mutluydum. Micah'yla halimizden. Birbirimizden uzakta. Benim için yeterliydi."

16

BAZ

Hâlâ gündüzdü ama daha fazla bekleyemeyecektim; bir şey öldürmek zorundaydım. Ya da ölü bir şey bulmak...

Alışveriş merkezinin arkasına gittim ve birkaç çöp konteynerinin etrafında dolandım. Batı Des Moines’de ne tür bir vahşi yaşam olduğunu bilmiyordum. Muhtemelen sıçanlar vardı ama şu noktada artık onlardan bir tekne dolusuna ihtiyacım vardı.

Tepenin üzerinde evler vardı. Çaresiz kalmadığım sürece bu büyüğü kullanmaktan nefret ediyordum ama çaresizdim. Çömelip asamı yere doğrulttum ve büyümü mümkün olduğunca boşalttım.

“Gel pisi pisi!”

Masamıza döndüğümde garson masaya üç devasa çizkek dilimi bırakıyordu.

Simon, Penny’nin yanında oturuyordu ve ikisi için de sıcak duygular besliyordum. (Dokuz kedinin kanını içmemin yan etkisiydi muhtemelen.) Yanlarına geçip, “Kayın,” dedim ve bir çatal kaptım.

Simon tatlı tabaklarını gösterdi. “Bu Ölçüsüz, bu Zirve, bu da Aşırı.”

“Hayır, *bu Aşırı*,” dedi Bunce, koca bir lokma alırken. “Oreo’lu.”

Aynı dilimden ben de bir lokma aldım ve ağzımı kapadım. “Off, çok iyi.”

“Burası Cheesecake *Factory*,” dedi Simon. “Tabelada yazanı yapıyorlar.”

Yemekten sonra bitik haldeydik. Iowa’ya devam etmeyi planlamıştık ama *jetlag* olmuştuk ve krem peynirle doluyduk ve Bunce hâlâ biri yaşam ışığını söndürmüş gibi görünüyordu.

Otoyol kenarındaki bir motele gittik. Ucuzdu ama oda iki büyük yataklı ve kocamandı. Bunce birine yığıldı. Ayağını dürttüm. “Telefonunu şarj et.”

Snow ve ben hâlâ çantalarımızı elimizde tutuyorduk. Diğer yatağı alabilirdik. Daha önce aynı yatakta yatmıştık. Birkaç kez. Biz...

Simon’la birlikte olmak tahmin ettiğim gibi değildi.

Başta hayallerim gerçekleşiyormuş gibi gelmişti, sonunda benimdi. Sevecek, birlikte yaşayacak –birlikte yürüyecek–, sahip olacaktım. Daha önce hiç ilişkim olmamıştı. “*Senin berbat erkek arkadaşın olmak istiyorum*,” demişti Snow ve bunun için sabırsızlanmışım.

Belki sözlerini ciddiye almalıydım.

Çünkü gerçekten de berbat erkek arkadaşlardık.

Bunda ise oldukça iyiydik: ikimizin de düşündüğü şeyi söylemeden aynı yerde huzursuzca durup gerçekleri görmezden geliyorduk. Şampiyonduk.

“Ben koltukta yatarım.” Snow yanımdan geçip çantasını kahverengi kanepenin yanına bıraktı. “Gecenin bir yarısı kanatlarım çıkacak.”

Yatak bana kalmıştı.

* * *

Sadece ben duş aldım. Ama sadece ben yarım saat boyunca bir çöp konteynerinin arkasında tekir kedilerle boğuşmuştum. Göğsümde kötü bir çizik vardı, ayrıca burnum hâlâ güneş yüzünden yanıktı. (Bu daha önce hiç olmamıştı ve tamamen iyileşeceğinden emin değildim. Belki de bir vampir *bu şekilde* çirkinleşiyordu.) Banyo malzemelerimi yanımda getirdiğime sevindim. Oteldeki sabun marşmelov gibi kokuyordu.

Banyodan çıktığımda ışıklar kapanmıştı ve diğerlerinin uyuyup uyumadıklarını anlayamadım.

Bir süre yatıp tavan vantilatörünün karanlıkta dönmesini izledim. Sanırım Bunce ağlıyordu.

Onu suçlayamazdım. Onun sahip olduğu güvenin yarısına bile sahip değildim ve bunu kaybetme düşüncesine katlanamıyordum.

17

SIMON

Otel odası buz gibiydi.

Penny ağlıyordu.

Baz temizdi. Banyo kapısını açtı ve içeri buhar, sedir ve bergamot kokusu sızdı: Bu beni Watford'daki odamıza götürdü. Duştan çıktığı ve benim umursamıyor gibi yaptığım her sabaha. Hayır, umursamıyor gibi yapmıyordum. Sadece bilmiyordum.

Nasıl hissettiğimi gerçekten bilmiyordum.

Ondan nefret ettiğimi sanıyordum. Sürekli onu düşünüyordum. Yazları onu çok özliyordum. (Sadece yalnız olduğumu sanıyordum. Aç olduğumu sanıyordum. Sıkıldığımı sanıyordum.)

Baz'ın saçları geriye yapmışmış halde duştan çıkması. Aynanın karşısında okul kravatını bağlaması... gözlerimi ondan alamazdım.

Eskiden her geceyi birlikte geçirir, her sabah birlikte uyanırdık.

Onun nefes alıp verişini dinleyerek uyumayalı ne kadar zaman olmuştu?

Bu gece beklersem, oturup onun uyumasını izleyebilir miydim? (Eskiden bu kadar utanmazdım.)

Böyle olmaması gerekiyordu; Baz ve benim birbirimizi öldürmemiz gerekiyordu.

Sonra da böyle olmaması gerekiyordu; birlikte olmamız gerekiyordu.

En başında mahvolmuş biri olarak işi mahveden bendim (*hâlâ da mahvediyordum*). Onunla konuşmak istemeyerek. Geceyi birlikte geçirmeyi hiç istemeyerek. Bana bakmasını istemeyerek. (Aslında beni görmesini istemeyerek.)

"Bunu yapmamı nasıl bekleyebiliyorsun?" demiştim bir gece. Biz... biz...

"Bunu istediğini sanıyordum," demişti.

İstemiştim. Ama sonra istememiştim.

"Bu çok fazla," demiştim. "Beni zorluyorsun."

"Seni zorlamıyorum. Zorlamayacağım. Sadece ne istediğini söyle."

"Bilmiyorum," demiştim. "Artık eski ben değilim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum, beni zorlamayı bırak."

"Seksten mi bahsediyorsun?"

"Hayır!"

"Peki."

"Evet, belki."

"Peki. Ne istediğini bilmiyorum, Simon."

"Bu çok fazla."

Ona son kez nasıl hissettiğimi açıklamaya çalışmışım ve o da bana son kez sormuştu. Hâlâ cevaplarım yoktu. Ne istiyordum?

Bugüne dek istediğim tek kişi Baz'dı. Böyle sevdiğim tek kişi.

Ama bana dokunduğunu düşündüğümde kaçmak istiyordum.

Onu öpmeyi düşündüğümde...

Gözleriniz kapalı bile olsa sizi öpen kişiden saklanamazdınız.

Baz'ın kalkıp karanlıkta dolaştığını duydum. Üşüdü mü diye merak ettim. Ya da susadı mı. Sonra sedir ve bergamotun ani ve ılık birleşimiyle yanağımdan öptü. "İyi geceler, Snow," dedi. Ardından yatağına girdiğini duydum.

18

AGATHA

Ginger beni uyandırmamaya çalışarak odamıza girdi.

Odaya saatler önce gelmiştim. Akşamki krioterapiyi kaldıramayacaktım. Ya da verandada birlikte şarkı söylemeyi. (Hâlâ odamdan duyabiliyordum. Bu insanların sadece iki şarkı bildiğine yemin edebilirdim: *Everybody Wants to Rule The World* ve sonsuza dek yaşamakla ilgili olan Queen şarkısı. Babamla arabaya binmek gibiydi.)

“Uyumuyorum,” dedim.

“Uyumalısın!” diye fısıldadı Ginger. “Yarın büyük gün!”

“Başkasının malikânesinde geç saatlere kadar dolanan sensin.”

Kıkırdadı ama tartışmadı.

“Yarın neden büyük gün?” diye sordum. “Seviye mi atlıyorsun?”

“Hayır, o son gece oluyor. Sanırım tören düzenleniyor.”

“Bu da ne demek, Ging? Rozet ve kulüp evinin anahtarını mı alıyorsun?”

“Onlardan biri olacağım demek. İnsanlığı ileri götürecek insanlardan biri. Işığa doğru.”

"Ginger, lütfen kimseyle ışığa gitme."

"Şaka yapmıyorum, Agatha. Beni olduğum gibi görüyorlar sanki. Ruhumu."

"Ben... Bu ne *anlama* geliyor? Diğerleri interneti icat etmiş ve ilaç firmalarında çalışan tipler."

"Seviye atlayacak kadar başarılı olmadığımı mı söylüyorsun?" Kırılmış gibiydi ve onu suçlayamazdım. Tam olarak bunu söylüyordum.

"Sadece endişeleniyorum," dedim. "Senden ne istediklerini düşünmelisin."

"*Senin* benden ne istediğini de düşünmeli miyim?"

"Ginger, senden ne istediğimi biliyorsun. Seninle Burning Lad'e gitmek istiyorum. Senin evinde takılıp dandik televizyon programları izlemek istiyorum."

"Ben seviye atladıktan sonra bunları yine yapabileceğiz!"

"Ah, eminim. Benimle takılmak insanlığı kesinlikle ileri götürecektir."

Ginger bana bakmak için dirseğinin üstünde doğruldu. "Kıskanıyor musun? Sorun bu mu? Agatha, seni de yanıma almak istediğimi biliyorsun."

"Hımm," dedim ifadesizce.

"Hem böyle düşünen tek kişi de ben değilim. Bugün Braden'ı oldukça etkiledin."

"Tüm çabalarımın rağmen."

"Ciddiyim. Senin eşsiz bir enerjin olduğunu düşünüyor."

"Ginger, bu sadece 'sarışın' anlamına geliyor."

"Daha fazlası. Yarın seni ofisine davet edecek."

"İlk buluşmada asla bir erkeğin ofisine gitmem."

"Agatha!" Ginger şimdi oturuyordu. "Ciddiyim. Bu senin için çok iyi olabilir. Braden'ın kaderi muazzam... aurası *altın*."

"Görebiliyor musun?"

"Onları hissettiğimi biliyorsun..."

"Benim auramın da altın olduğunu söylemiştin."

“Seninki daha çok zencefilli gazoz gibi. İçinde baloncuklar var.”

“Hımm.” Ona arkamı döndüm.

“Ona bir şans vermelisin. Sana sadece yazıyor olsa bile. Adam resmen *ikonik*. Obama’larla tatile gidiyor. Adına tasarlanmış Hermès çanta var. Bir efsaneyle çıktığını hayal et.”

Sorun da buydu.

Hayal etmeme gerek yoktu.

Braden beni kapkek masasında buldu.

Sanırım bunu beklemeliydim.

Bugünkü ŞimdiSonra programını ekmiştim. Genetik yapısı değiştirilmiş tahılla ilgili bir semineri dinlemeyi denemiştim ama konuşmacı bunu destekliyor mu yoksa karşı mı anlayamamıştım ve zaten bitkindim. Kapısı kilitlenmemiş odada uyuyamıyordum. Dördüncü sınıfta Humdrum yurdumuza harmadilo gönderdiğinden beri. (Harmadilolar Birleşik Krallık’ta yaşamazlardı bile; Penny onun istilacı tür olmasıyla ilgili çok heyecanlanmıştı. “*Artık istila günleri bitti,*” demişti Simon, cesetten kurtulurken.)

“Selam,” dedi Braden. Haki pantolon ve lacivert ceket giymişti. Okul formasına benziyordu. *Yakışıklıydı*. Sıkıcı bir şekilde simetrik, mükemmel tıraşlı, çok çok zengin görünen bir yüzü vardı.

“Merhaba,” dedim.

“Kapkekler olacağını söylemiştim.”

“Sanırım *ben sana* söylemiştim...” Pembe bir tane aldım.

Güldü. “Agatha...”

“Adımı ise *söylemedim...*”

“Ginger söyledi,” dedi suçüstü yakalanmış ama biraz olsun utanmıyormuş gibi görünerek. “Bugün konuşma fırsatımız olur diye umuyordum.”

İş ilerlemeden bunu kesmeye çalıştım: “Bak, Ginger *bana* benim bir tür özel enerjiye sahip olduğumu düşündüğünü söyledi.

Ama bunun saçmalık olduğunu biliyorum. O yüzden bende bu numarayı denemeyebilirsin, olur mu? Beni rahat bırak.”

Braden’ın gözleri parlıyordu. “Numara değil ki. Özelsin.”

Homurdandım ama kapkekimden bir ısırık daha aldım. “Kulübündeki istisnasız herkes bir tür üst düzey inek. Daha demin *uzaya gitmiş* iki kişiyle tanıştım. Bildiğimiz uzaya. Sence buradaki tüm erkeklerin sen ve Josh gibi olduğu gerçeğini gözden mi kaçırdım? Ve çoğu kadının, sayıları ne kadar az olsa da, Ginger ve benim gibi olduğunu? Beni kandıramazsın. Bizim neyimizin ‘özel’ olduğunu biliyorum.”

“Arkadaşın Ginger inanılmaz derecede özel,” dedi. “Bunu görmemene şaşırdım.”

“Hayır, görüyorum. Demek istediğim...”

“Auraları görebildiğini biliyor muydun?”

“Daha çok onları hissediyor,” diye homurdandım.

“Avcumu okudu. Sıradışydı. Hayat çizgimin kesilmediğini söyledi.”

“Hayır, biliyorum.” Ginger’ın özel olmadığıyla ilgili tartışmaya nasıl girdiğimi bilmiyordum. Amacım bu değildi.

“Ayrıca tanıdığım en organik olarak aktif insan.”

“Biliyorum!” Sesim fazla yüksek çıktı. “Ginger kimseye benzemez. O benim en yakın arkadaşım.”

Braden yeniden gülümsüyordu. “Haklısın,” dedi, “bu kısmen erkekler kulübü. Ama bunu değiştirmeye çalışıyoruz.”

“Umurumda değil. Bunu neden tartıştığımızı bile bilmiyorum.”

Bana yaklaştı. Neredeyse aynı boydaydık. Bu bazı erkekleri rahatsız ederdi ama Braden rahatsız olmuşa benzemiyordu.

“Çünkü sende ender bulunan bir şey gördüğüme inanmıyorsun,” dedi. “Güzel olduğun için seninle ilgilediğimi düşünüyorsun. Ve haklısın; güzelsin ve seninle ilgileniyorum. Ama güzellik ucuzdur, Agatha. Ucuz ve bol. Benim konumumda, güzellik hiç durmadan akan bir musluk gibi...”

Gözleri, gözlerime kilitlendi. Kapkeki yemeyi bitirdim çünkü rahatsız olmadığımı göstermenin en iyi yolu bu gibi gelmişti ama ağzım kurumuştı.

“Sende bir şey var,” dedi.

Ellerimi mendile sildim.

“Sana burayı gezdirebilir miyim?”

İç geçirdim. “İyi, tamam. Gezdir. Çünkü ben çok özelim.”

“Kesinlikle öylesin,” dedi, bana kolunu uzatarak.

19

PENELOPE

Boş bir otel odasında uyandım. Çoktan öğlen olmuştu ve biri kapıya vuruyordu.

“Oda temizliği!” Ufak tefek bir kadın kendi anahtarıyla içeri girdi.

“Bir dakika!” dedim. “Bana birkaç dakika verebilir misiniz?”

“On dakika!” diye bağırıp kapıyı kapadı.

Gözlerim o kadar şişmişti ki tamamen açamıyordum. Akşam üzerimde olan kıyafetlerle uyumuştum. Eteğimde, kulaklarımda toz vardı. Diz üstü çorabımı indirdiğimde derimde bıraktığı derin izleri gördüm. Ayrıca ellerim Buffalo Tavuk kokuyordu.

Çok hızlı bir duş almaya karar verdim. Oda gerçekten boştu; Baz ve Simon eşyalarını çoktan arabaya yerleştirmiş olmalıydı. Camdan dışarı baktım. Mustang hâlâ otoparktaydı. Baz yanında duruyor ve çok da gizlemeden bozuk tavana büyü yapıyordu. Simon ön koltukta oturuyor, muhtemelen arabayı kullanıyormuş gibi yapıyordu.

Tamam. Önce duş. Sonra nereye gideceğimize karar verecektik.

Sanırım değişen pek bir şey olmamıştı; beni evde bekleyen Micah'yla yapacağım şeyler... Şimdi kimse beni beklemiyorken yapacaktım.

Mantıklı olmam gerekirse, hiçbir şey değişmemişti. Micah'yı bir senedir görmemiştim. Kim bilir bir daha ne zaman görecektim. Aramızın kötü olduğunu hissetmeseydim bu gezide ısrarcı olur muydum?

(Ucuz bir otele göre banyo devasaydı.)

Mantıklı, *dürüst* olmam gerekirse Amerika'ya taşınmayı hiç istememiştim. Burada üniversiteye gitmeyi hiç istememiştim. Burada yaşadığımı düşünemiyordum; İngiltere dışında bir yerde yaşadığımı düşünemiyordum.

O zaman *ne* düşünmüştüm?

Micah'nın sonunda dediğime geleceğini. Her şeyi benim aklımdan göreceğini...

Bu çok mu yanlıştı? Ölümcül hata mıydı? Simon böyle demedi ama Baz demişti: "*Her zaman haklı olduğunu düşünüyorsun, Bunce.*"

Böyle düşünüyorsam ne olmuş yani? Zaten genellikle *haklıydım*. Böyle olduğumu varsaymam, mantıklı düşünmek olurdu. Ortalamalar kanunu böyleydi. Her zaman haklı olduğumu varsayıp ara sıra hatalı olmak, sürekli kendimden şüphe duyup herkese, "*Evet ama sen ne düşünüyorsun?*" demekten daha iyiydi.

Ben düşünmekte çok iyiydim!

Benim izimden gitse Micah için her şey çok mu kötü olurdu ki?

Babam, annem ne derse yapıyordu ve mutluydu. İkisi de çok mutluydu! Tüm kararları annem alıyordu, ki çoğu zaman doğru oluyorlardı ve her alanda inanılmaz etkili oluyordu.

Micah'nın benimle iyi bir hayatı olabilirdi. Ben zekiydim, ilgi çekiciydim, *en azından* Micah kadar çekiciydim. Ona zeki çocuklar verirdim! Pek çok bakımdan genetik olarak üst seviyeydim; annem de babam da dâhiydi, düzgün dişlerim vardı...

Benimle hiç sıkılmazdı.

Ben onunla sıkılabılırdim. Bu daha önce düşündüğüm bir şeydi. Ama işlerim olacaktı! Ve Simon olacaktı, Simon'la asla sıkılmıyordum.

Micah bu denklemin sabit elementi olacaktı. Değişmez.

Haklıydı. Erkek arkadaş kutusunu işaretlemiştim; bu işi erkenden hallettiğimi sanmıştım. Etrafımdaki herkes âşık olmaya çalışmak için yıllarını harcıyordu. Ben hiçbir şey harcamamıştım! Listemde üstünü çizmiştim.

Şimdi ise her şeyi boşa harcadığımı düşünüyordum. En kötüsü de...

En kötüsü...

En kötüsü.

Beni istememesiydi.

Elimi banyonun duvarına koydum. Midemde yine o soğuk his vardı.

Mantıklı davranmıyordum.

"Oda temizliği!"

Otoparka gittiğimde Simon ile Baz arabaya yaslanmışlardı. Simon muz yiyordu. Baz devasa bir güneş gözlüğü takmıştı ve çiçekli, güzel bir gömlek giymişti. (Beyaz üstüne mavi ve mor çiçekler ve şişman, çizgili yabanarıları vardı. Muhtemelen fiyatı okul ücretim kadardı.) Boynuna soluk mavi bir şal doluyordu.

"Onu takamazsın," dedi Simon sırtarak.

"Kes, Snow."

"Hem onu nereden buldun? Yanında kadın şalı mı taşıyorsun?"

"Annemindi," dedi Baz.

"Ah," dedi Simon. "Üzgünüm. Bir dakika... annenin şalını yanında mı taşıyorsun?"

"Seyahat ederken gözlüğümü buna sarıyorum."

"Gözlük de annenin mi?"

Baz gözlerini devirdi ama sonra beni gördü ve ifadesi yumuşadı. Bu dayanılmazdı. "Günaydın, Bunce."

"Selam, Penny," dedi Simon onun kadar kibarca, "nasılsın?"
"İyiyim," dedim. "Bomba gibiyim."

Baz şüpheli görünüyordu ama burnuna güneş koruyucusu sürerek oyalandı.

"Kahvaltıyı kaçırdın," dedi Simon, "ama zaten berbattı."

"Snow Avrupa kahvaltısı için çok heyecanlıydı," dedi Baz.

"Düşündüğün gibi değil." Simon somurttu. "Fransız tarzı değil. Yalnızca acınası hamurışleri ve kötü çay. Ah bir de Baz'ın sincap yemesini kaçırdın."

"Sincabı yemedim."

"Ah, affedersin, onu *içtin* ve küçük sincap bedenini bir kenara attın. Sence burada herhangi bir büyülu yaratık ya da büyücü var mı, Penny? Her şey çok sıradan görünüyor."

Baz bana döndü. "Snow'a melek büyüsu yapman lazım. Kahvaltıda kanatlarını gizledim ama hâlâ oradalar."

"Ee," dedim. "Şimdi ne yapacağız?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Simon. "Uçak biletimiz San Diego'dan değil mi? Devam ediyoruz."

"Evet ama..." Üstelemek istemiyordum. Üstelemek istiyordum. "Agatha bizi beklemiyor. Bizi gördüğüne sevinmeyebilir. Micah'ya sürpriz yapma konusunda yanıldım..."

"O kadar kötü olmaz," dedi Simon. "Agatha bizi terk edecek değil ya."

Baz ona dirsek attı. Sanki terk edildiğim bana hatırlatılamamış gibi. Sanki unutulmuşum gibi.

"Yani," dedi Simon, utanarak, "ülkeyi görelim madem. Dağları. Okyanusu. Belki Büyük Kanyon'u. Ya da üzerinde insanların yüzleri olan kayaları."

Bilmiyordum. Bizi bu işe bulaştırdığımda düzgün düşünmüyordum. Hâlâ düşünmüyordum. "Sen ne düşünüyorsun, Baz?"

Baz ellerine güneş koruyucu sürüyordu. O şalla büyükaneme benzemişti. Simon'a baktı. "Evet," dedi, "yolculuğumuzu tamamlayalım."

20

SIMON

Iowa güzeldi. Yeşil tepeler ve mısır tarlalarıyla doluydu. Bana İngiltere'yi hatırlattı. Fakat içinde daha az insanla.

BAZ

Iowa da tam olarak Illinois gibiydi. Onları neden ayırdıklarına anlam veremedim. Bitmek bilmeyen otoban ve domuz çiftliklerinden oluşuyordu. (Fark buradaydı: Iowa, Illinois'ye göre daha çok domuz boku kokuyordu.)

Güneş acımasızdı.

Radyo bangır bangır bağıırıyordu.

Bugün hiç çay içmemiştim. Hiç.

Ve burnumun yanmasını istemediğim için bağıımlı gibi güneş koruyucu sürüp duruyordum.

Ve sanırım büyüüm bozulmuştu. Arabanın tavanını düzeltmesi gereken birkaç büyü yapmıştım. Tüm gücümle “Derli toplu!” büyüü yapmıştım ve hiçbir şey olmamıştı! Asamdan *kıvılcımlar* çıkmıştı!

SIMON

Baz bugün trafikte, ardından da otobana çıktığımızda bana koçluk yaptı. Bu işi gerçekten becerebildiğimi, araba kullanabildiğimi hissediyordum. Şimdi bir güneş gözlüğü edinmem gerekiyordu. *Wayfarer* modeli.

Baz’ın gözlüğü kafam kadar büyüktü. Bir de o şal... Onu yaşlı, deli bir yarasa gibi göstermesi gerekirdi ama yine de göz kamaştırıcı görüntüsünden bir şey kaybetmemişti. Erkek Marilyn Monroe gibiydi...

Beynim bir süre “erkek Marilyn Monroe”ya takıldı.

Sonra tekrar en sevdiğim şarkı çaldı.

BAZ

Belli ki tüm kanalı dolduracak kadar çok eski şarkı yoktu çünkü Şikago’dan ayrıldığımızdan beri bu şarkıyı dördüncü dinleyişimizdi. Neden çölde, isimsiz bir atın üstünde giderdiniz ki? Neden bir noktada lanet ata isim vermezdiniz?

Snow radyonun sesini açtı ama altmış yaşındaki radyo düğmesi olabilecek en sağa kadar dönmüştü zaten.

Cebimden asamı çıkarıp radyoya doğrulttum. “Kapa gaganı!”
Hiçbir şey olmadı!

SIMON

“Çölde adını hatırlayabilirsin çünkü sana acı verecek kimse yok...”

BAZ

“Nebraska’ya hoş geldiniz... iyi yaşam’ Acaba bu bir büyü mü?”

Des Moines’den çıktığımızdan beri Bunce ilk kez konuşmuştu. Arka koltukta, kolları yüzünün üstünde yatıyordu. Ona imreniyordum.

Tabelayı hızla geçtik ve iki saatin sonunda karşımıza çıkan ilk şehre girdik. Çoğu Amerikalının, ülkenin bu kısmının yanmış arazi olduğunu fark edip başka yerlere yerleşmesi hoşuma gitti.

“Açım!” diye bağırdı Penny. Snow onu duymadı. Penny radyoyu kısma için aramızdan eğildi.

“Hey!” Snow ona bakıp güldü. “Kalkmışsın! Aç mısın?! Ben açım!”

Penny onu onaylarcasına başparmağını kaldırdı ve koltuklarımızın arasında durmaya devam etti.

“Kemerini bağla!” diye bağırdım. Sırf beni uyuz etmek için poposunu kaldırıp salladı. Asamı ona doğrultup, “Kemerini bağla!” büyüü yaptım, hiçbir şey olmadı! Bu büyüünün onu oturtması ve susturması ve kemerini takması gerekiyordu ama hiçbir şey olmamıştı!

Kaşlarım şüpheyle çatıldı, ardından sol kaşımı yavaşça kaldırdım. Belki Nebraska'da yaşam gerçekten de iyiydi.

Simon çenesini kaldırdı. "Haydi!" Ve geri geri yürümeye başladı.

Hızla arabadan inip peşinden gittim. "Ah, bekle... Bunce!" Penny bana döndü.

"Arabanın üzerine büyüyle şemsiye koymalısın. Benim asam bozuldu."

Penny yanıma geldi. "Ne demek istiyorsun?"

"Tüm gün büyüler yaptım ve hiçbir şey olmadı."

"Asadan olduğuna emin misin?" Elini uzattı. "Bir bakalım." Asamı ona verdim. "Benim bozulduğumu mu ima ediyorsun?"

"Her şey mümkün." Asayı kokladı. "İzin veriyor musun?"

Omuz silktim. Asam başkası için de çalışırdı, sadece her zaman çok etkili olmazdı. Bunce kendi büyülu eşyasını çıkardı –gösterişli mor bir yüzük– ve bana verdi. Sonra asamı yere tuttup, "Gün ışığı!" diye mırıldandı. Asadan ışık parladı, zayıftı ama yine de çıkıyordu.

"Lanet olsun," dedim asayı geri alıp. Etrafıma baktım. Yanımızdan geçen birkaç Normal vardı ve nedenini anlamadığım şekilde peri kostümleri giymişlerdi. (Gerçek periler gibi giyinmemişlerdi; üzerlerinde örümcek ağları yoktu. Normallerin fantezilerindeki periler gibi giyinmişlerdi. Kostümcülerden aldıkları perukları takmışlar ve yüzlerine sim sürmüşlerdi.) Geçmelerini bekledim, ardından asamı boş su şişesine doğrulttum. "Bir buçuk bardak!" Şişenin sütle dolması gerekiyordu, bu çocuk büyüyüdü ama hiçbir şey olmadı!

Bunce gülmeye başladı. Uykusuzluktan ve ağlamaktan zaten ölü gibi görünüyordu, bu yüzden tam bir hortlak etkisi yarattı.

"Ne?" diye sordum. Bu ikilinin yabancı topraklarda bana gülüp durmasından cidden bıkmıştım.

"Başka hangi büyüler yaptın, Basil?"

"Ne bileyim... 'Derli toplu', 'Kapa gaganı', 'Fazlasıyla iyi pastalar'."

Bunce daha da çok gülmeye başladı. Simon da anlamamış gibi kaşlarını çatarak ona bakıyordu.

"Baz," dedi Bunce. "Bunlar hep İngiltere'den büyüler. İngiliz deyimleri burada işe yaramaz."

Ah. Crowley aşkına. Haklıydı.

"Dur," dedi Simon, "neden?"

"Çünkü burada bu cümleleri kullanan yeterince Normal insan yok," dedim. "Kelimelere büyüü veren Normaller..."

Simon gözlerini devirdi ve Bayan Possibelf'in cümlesini söyledi. "*Belirli şekilde, kalıcı birleşimler ne kadar çok söylenip, okunup, yazılırlarsa...*" Doğru, biliyorum. Yani büyüde bir sorun yok mu?"

"Yok," dedim asamı kaldırırken. Kendimi aptal gibi hissediyordum. "Sorun sözdizimimde."

Festival girişinde ortaçağ köylüsü gibi giyinmiş bir adam çan çalarak önümüze çıktı. Simon'ın kanatları anında sırtından çıkarak gösterişli kırmızı derisini gözler önüne serdi.

Simon donakaldı. Bunce yüzüklü elini kaldırdı. Ama sıradaki insanlar korkmuş görünmüyordu, hatta bazıları alkışlamaya başladı.

"Müthiş kostüm," dedi genç bir kız, kanatları incelemek için yaklaşarak. "Kendin mi yaptın?"

"Evet?" dedi Simon.

"Çok havalı... Hareket ediyorlar mı?"

Simon kanatlarını dikkatlice katladı.

"Vay be!" dedi kız. "Motorun sesini duymuyorum bile. İple mi bağlılar?"

"Bir büyücü sırrını asla söylemez," dedim (ki bu da bir büyüdü ama burada işe yarayıp yaramadığını kim bilebilirdi ki).

Penny, Simon'ı dirseğinden tutup sıranın sonuna itti.

“Burası nasıl bir yer böyle?” diye mırıldandım. Önümüzdeki kişi Viking gibi giyinmişti. Ayrıca bir cin, bir korsan ve Disney prensesi kılığında üç kadın vardı. “Maskeli balo mu?”

“Kostümlü geldiğin için beş dolar indirimli,” dedi gişedeki satıcı, Simon’a. “Sana da,” dedi bana.

Kendime baktım. “Bu çok pahalı bir gömlek.”

“Haydi,” dedi Simon elimi tutarak. Gülüyordu. Bana doğru dönüp beni festivalin içine çekti ve bir an her şey neredeyse büyüdü geldi. Simon kanatlarını açmıştı, arkasında sıra sıra fenerler asılıydı. Havada tütsülenmiş et kokusu vardı. Ve bir yerde birileri santur çalıyordu. (Teyzem santur çalardı; ailemdeki tüm kadınlar bunu öğrenirdi.)

Sonra Simon yanıma yaklaştı ve festival önümüzde uzanıyordu.

“Bu da ne böyle?” dedim.

Bunce ile Snow da benzer şekilde şaşkındı.

Festival ufak bir köy gibi kurulmuştu: Gelişigüzel inşa edilmiş kulübeler ve insanların boyadığı tabelalar vardı. Neredeyse herkes şey gibi giyinmişti... Crowley aşkına, bilmiyorum. *Monty Python* ve *Kutsal Kâse*, *Prences Gelin* ve *Peter Pan* karışımıydı...

Tüm kadınların destekli sutyen ve aşırı derecede kısa elbiseler giydiği bir film gibi. Hizmetçi ya da patron, tüm kadınlar saçma derecede sıkı korseler giymişti ve memeleri taşıyordu. Hayatımda hiç bu kadar çok ve bu kadar fazla meme görmemiştım ve festivalde daha sadece bir metre ilerlemiştik.

“Vay canına!” dedi Simon.

Neredeyse üstsüz bir kadın, Simon’ın bakışlarını yakalayınca etrafında döndü. “İyi günler, lordum.”

Elimi sallayarak onu uzaklaştırdım. “Tabii, tabii, ilerle.”

“Elveda!” diye seslendi Simon’a.

“Buranın teması ne böyle?” Bunce ellerini beline koymuş, bilmeceyi çözmeye çalışıyordu.

“Rönesans?” diye önerdi Simon.

“O Galileo ve da Vinci zamanı,” dedi Bunce. “Bu ise...”

Frodo Baggins önümüzden geçti.

"Bakın," dedi Simon, "hindi bacakları!"

Hindi bacağı takmış birini görmeyi bekleyerek döndüm ama penceresinin üzerinde büyük bir but şeklinde tabela asılı olan başka bir kulübeydi: TÜTSÜLÜ ET.

Bunce ve ben Simon'ın peşinden kulübeye gittik. "Çok garip," dedi Simon sırtarak. "Kimse bana bakmıyor."

İki çocuk ona bakmak için aniden durdu. Anneleri telefonuyla fotoğraf çekiyordu.

"Herkes sana bakıyor," dedim.

"Evet ama büyük bir şey değil. Bunun kostüm olduğunu sanıyorlar." Kanatlarını açtı. Hindi sırasındaki herkes, "Oooo," dedi. Birkaç kişi daha telefonunu ona çevirdi.

Bunce eliyle gözlerini kapadı. "Annem beni öldürecek."

Kasanın başında bir başka göğüs dekolteli kadın duruyordu. "Merhaba, lordum, bu hoş akşamüzeri ne dilemişsiniz?"

"Ee, şey," dedi Simon. "Hindi bacağı alayım," menüye baktı, "ve bir maşrapa bira."

"Belgelerinizi görmem gerek, genç efendi."

"Belgelerimi mi?"

Bunce konuştu. "Pasaportlarımızı mı?"

Kasadaki kadın öne eğildi ve resmen memelerini Simon'ın kollarına bıraktı. "Biraz hasta görünüyorsun, bana kalırsa."

"Crowley aşkına, Snow," dedim. "Ebb gibi konuşuyor."

"Yirmi yaşındayım," dedi Simon kadına. "Sorun değil."

"Aksanına ve cesaretine hayran kaldım, çocuk, ama kralın yasalarına uymak zorundayım. Belki sana bir maşrapa kola verebilirim?"

"Tabii..." dedi Simon.

"Gerçekten ama," diye fısıldadı kadın. "*Harika bir aksan.*"

Yemeklerimizi alıp kulübeden uzaklaştık ve bir yürüyüşe denk geldik. "Duyduk duymadık demeyin!" diye bağırdı el yapımı zincir zırlı bir adam. Başımı eğdim ve Bunce'in reverans

yaptığını gördüm (bu ikimiz için de tuhaf bir durumdu ama ne yaparsınız). Elizabeth kostümlü bir kadın at üstünde geçti.

"Affedersin, evlat." Sherlock gibi giyinmiş bir başka kadın yanımdan geçti.

Bunce hindi budunu bu absürd sahneye doğru salladı. "Tema İngiliz mi?" diye sordu aniden öfkelenerek. "Tuhaf ve İngiliz mi?"

"Eğer öyleyse, senin kostümün en iyisi, Bunce."

"Ama Vikingler de var," dedi Simon. "Ve büyük hayvan kostümlü insanlar."

"Ve ejderha kanatlı yakışıklı bir adam," diye ekledim ve ondan nadiren sergilediği gülümsemelerinden birini kazandım.

"Şuradaki dükkânda sihirli asa satılıyor!" dedi Penny. "Sanki özel olarak *bizimle* dalga geçiyorlar."

"Sadece eğleniyorlar," dedi Simon. "Haydi bir masa bulalım."

"Genç efendinin fikri çok iyi," dedim. "Zarif görünümlü ve keskin zekâlı."

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu Simon. "Bir şalteri mi kaldırıyorsun?"

"Sadece Shakespeare oyunundaymışım gibi davranıyorum. İlerle, çocuğum."

"Ben senin çocuğun değilim," dedi gülerek ama ilerledi.

"Gitti," dedim ağıt yakar gibi. "Hırpalandım ve rahatlığım onu iğrendirmek olmalı."

"Othello," dedi Bunce. "Çok iyi, Basilton."

Hindi budumu çevirip reverans yaptım.

"Eğleniyorsun," diye suçladı Simon.

"Üstüme iyilik sağlık!"

21

SIMON

Rönesans Festivali müthişti.

Hindi budu yiyip büyük, yapış yapış bir kola içtikten sonra huni keki denen bir şey yedim ki bu kızarmış hamur ve pudra şekerinden oluşan bir tatlıydı ve benden tam not aldı. Bunu satan kadın bana bedava çikolata sosu vermişti. “Meleklerin ayrıcalığı olur,” demişti.

Buradaki herkes o kadar cana yakındı ki. Bu Nebraska’ya özgü bir şey mi yoksa sadece Eski İngiliz rolü mü bilmiyordum.

Penelope her hatalı İngiliz aksanına bozulmaya karar vermişti. (Ve kötü İskoç ve İrlanda aksanına ve çok kötü Avusturalya aksanına benzeyenlere.) Fakat Baz ortama hemen uyum sağlamıştı. En iyilerinden bile iyiydi.

Etrafta biraz daha yürümemiz için yalvardım. “Uzun yolculuklarda yol boyunca arabada oturamazsın,” dedim. “Dışarı çıkıp bir şeyler görmeli, yeni insanlarla tanışmalısın; zevk düşkünleri ve sirenlerle.”

“Bu uzun yolculuk değil,” dedi Baz, “bu *Odysey*. Sen *Odysey*’i ne zaman okudun, Snow?”

“Sihirbaz okutmuştu –sanırım bir şeyler kapmamı istemişti–ve o tam bir uzun yolculuk!”

Baz bana gülümsedi. Uzun süredir gülümsemediği gibi. İnsan içinde neredeyse hiç yapmadığı gibi. “Haklısın, Snow. Seni direğe bağlamalı.”

Üzerinde çiçek tarlası olan bir gömlek vardı. Her gün forma giymemize gerek kalmadığından beri nasıl giyineceğimi bilmiyordum ama belli ki Baz bunun için yaşıyordu. Aynı şeyi iki defa, aynı şekilde neredeyse hiç giymiyordu.

Kendini buluyordu. Bense dağılıyordum.

Ama bugün değil. Bugün tamamen başka biriydim. Bugün sahte kırmızı kanatlı çocuktum.

İleride kristal taşlar ve büyülü el yapımı eserler satan bir dükkân vardı. Penny oraya uğrayıp gerçekten büyülü hiçbir şey olmadığına emin olmak istedi. Yolun karşısında kılıç dükkânı vardı; burada kılıç satan ne çok insan vardı!

Baz benimle kılıç çadırına girdi. (Tabelada UZUN&GENİŞ yazıyordu.) “Her kılıcı deneyemezsin, Snow.”

“Seni duyamıyorum,” dedim düzgün dengelenmemiş süvari kılıcını denerken.

“Lütfen, Lordum, ışığım, krallıktaki her kılıcı deneyemezsiniz.”

Bu beni güldürdü. Onu da güldürdü. Kılıcı ona attım, havada yakaladı.

“Kılıçlarla ilgili hiçbir şey bilmiyorum,” dedi.

“Maalesef,” dedim. “Bilseydin savaşırdık.” Raflara tekrar baktım. “Yani eskiden.” Artık kılıcım yoktu. Sihirbazlar Kılıcı eskiden ne zaman çağırırsam belimden sarkardı. Artık onu çağıramazdım. Onu çağırmak için gereken büyüü yapamazdım. Yapabilirdim, ama hiçbir şey olmazdı.

Baz bir keresinde denemişti; asasını sol kalçama doğrultup büyülü sözleri söylemişti: “Adalet.

Cesaret. Gücsüzlerin korunması için. Gücün huzurunda. Büyü, bilgelik ve iyilikle.”

Kılıç belirmemişti.

"Sanırım yalnızca Sihirbaz'ın Vârisi'nde işe yarıyor," demişti.

"Artık öyle biri yok," demiştim.

Baz bana bir kılıç daha fırlattı. Yakalamak için koşturdum. Beklediğimden hafifti, köpükten yapılmıştı. Benzer bir tane de kendisi tutuyordu. "Bu benim hızıma daha uygun," dedi.

"O Usta Kılıç," dedim.

"Yani tam benlik."

"*The Legend of Zelda*'dan mı?"

Hâlâ anlamamıştı. Baz'ın oyunlara ilgisi yoktu. Köpükten kılıcı önünde tuttu. "Gardını al, seni düzenbaz. Seni sefil işe yaramaz."

Kılıcımla kılıcına dokundum. Beni savuşturmaya çalıştı. Berbattı.

Baz'ın berbat olduğu başka hiçbir şey aklıma gelmiyordu. O da burada başka biriydi.

"Kırdığınızı satın alırsınız!" diye bağırdı bir adam bize.

Onu duymazdan gelerek kılıçlarımızı çarpıştırmaya ve yola doğru ilerlemeye devam ettik. Baz'ın üstüne fazla gitmiyordum. Sadece ben de ona vuruyordum. Amansız görünmeye çalışıyordu ama gülüp duruyordu.

Yalnızca bir kez beni aşabildi ve bacağıma vurdu. "Kaybediyorsun, Snow! İfrit sürüsünü böyle mi yendin?"

"Sen bir ifritten daha dikkat dağıtıcısın," dedim. "Saçın daha parlak."

"*Dudaklarında cadılık var,*" dedi Baz.

"Yine mi Shakespeare?"

"Evet, pardon. Homeros'u tercih ettiğini biliyorum."

Beni bir ahşap direğe doğru itiyordu. Ve ona izin veriyordum. Köpük kılıcımı göğsümün önünde tuttum. Kendi kılıcını ona bastırdı. "Şah. Mat," dedi.

"Bu tamamen yanlış."

"Ben kazandım."

“Kazanmana izin verdim.”

“O da kazanmak sayılır, Snow. Hatta daha net bir sonuç bile olabilir.”

Baz’ın gri gözleri parlıyordu. Güneş kremi kokuyordu. Bir hakaret düşünmeye çalıştım. Onu öpüp öpemeyeceğimi merak ettim. Bugün olduğum diğer kişinin, onun olduğu diğer kişiyi öpüp öpemeyeceğini. Nebraska’da bu yasal mıydı? Festivalde buna izin var mıydı?

Baz kan kokusu almış gibi tıslayarak başını ve vücudunu benden çevirdi.

Ben de onunla döndüm. “Ne...”

Bize doğru gelen gruba bakıyordu; altı yedi kişi vampir gibi giyinmişti, bir de burada her yerde gördüğümüz türde büyük memeli, korse giymiş birkaç kadın vardı. (Kadınlardan hâlâ etkilenip etkilenmediğimi ya da ne olduğumu ya da sadece Baz-seksüel mi olduğumu bilmiyordum. Ama buradaki dekolte bolluğundan şikâyetçi değildim.)

“Bak,” dedim, dikkatini sahte vampirlerden çekmeye çalışarak, “bunun –Penny her ne diyorsa, uyarlama– olduğunu biliyorum ama tepeni attırmasına izin verme.”

Baz’ın dudakları kıvrıldı. Serseri vampir grubu yaklaşıyordu. Çeşitli basmakalıp kan emici tiplerinde giyinmişlerdi. Birkaç tanesinin pelerini vardı. Bir kız Kaptan Hook ya da onun gibi bir şeye benzemişti. Kostümlerine sahte kan sıçratmışlardı. Yalnızca aynalı güneş gözlükleri etkiyi bozuyordu.

Her ne palavralar atıyorlarsa, kızlar bunu yemişti. Vampirlerden birinin kollarında çoktan bir kız vardı; bacaklarını onun kalçasına dolamıştı. Adam aşırı derecede güçlü olmalıydı. Tam en yakınımızdaki adam bana bakmak için gözlüğünü indirdiği sırada Baz ona arkasını döndü. Adamın teni kül gibiydi ve yaknakları fazla kırmızı görünüyordu. Bana göz kırptı.

Ürperdim. “Baz.”

"Biliyorum." Baz'ın sivri dişleri çıktı. Tekrar onları izlemek üzere döndü.

"Onlar..."

"Simon, biliyorum."

"Penny nerede?"

"İşimiz bittiğinde onu buluruz."

"Ne işi?"

Kararlı bir nefes aldı. "Bu vampirleri katletme işimizi."

"Onları öldüremeyiz," dedim. (En azından ben öldüremedim. Artık canavarlarla savaşan biri değildim.)

"Elbette öldürebiliriz. Erken davrandığımız sürece."

"Ama yanlış bir şey yapmadılar!" (Şimdiyse vampirler hakkında kötü düşünmeyen birine dönüşmüştüm.)

"Henüz, Snow. Muhtemelen biz burada tartışırken o fahişeleri bira gibi kafaya dikiyorlardı."

"Penelope'yi bulmalıyız," dedim. "Sayımız az."

"Onların sayıları az. İki büyücüye karşı hiç."

"Dediğim gibi, Penelope'yi bulmalıyız."

"Nereye gittiler?"

Etrafa bakındım. Vampirler ortadan kaybolmuşlardı.

"Lanet olsun." Baz kokularını takip etmeye koyulmuştu bile.

"Baz..."

"Simon. O kızları öldürecekler!"

"Hemen değil. Gün ortasında yapmazlar."

"Vampir Davranış Kuralları falan olduğunu mu sanıyorsun?"

Kılıç satıcısı Baz'a bağırdı: "Hey! Gel buraya ve onun ödemesini yap!"

"Hemen döneceğiz," dedim Usta Kılıç'ı masaya bırakarak. Sonra bir tane tahta kılıç almaya karar verdim. "Hemen döneceğiz!"

İki kulübenin arasına girerken Baz'a yetiştim. "Onları görüyor musun?"

"Kokularını alıyorum," diye fısıldadı. "Sessiz ol."

Festivalin bu kısmı bir dizi ağacın gölgesindeydi. Gölgelede ve çadırlarda herhangi bir işletme yoktu; sahne arkası gibiydi.

Gülüşmeler duydum. Onları görmem bir saniyemi aldı, ağaçların arasına saklanmışlardı: Vampirler kadınların etrafını sarmıştı ve görünüşe bakılırsa hepsi... öpüşüyordu.

"Tanrım, senin insanların ne sapık."

"Onlar benim insanlarım değil," dedi Baz. "Ve sessiz ol. Vampir kulakları."

"Hâlâ yanlış bir şey yapmadılar. Onları öpüşüyorlar diye öldüremeyiz."

O sırada kadınlardan biri haykırdı. Ve bu sevişirken çıkan haykırıslara hiç benzemiyordu. "*Ölüyorum*" der gibiydi. Bir başka kadın daha haykırdı.

Baz homurdandı ve o sırada Penelope de, "Yan, bebek, yan!" diye bağırdı.

Vampirlerden birinin bacağı bir anda alev aldı. Adam yere vurarak söndürmeye çalıştı ama vampirler kolay tutuşurlardı. Diğer altısı sıçrayıp Penny'nin peşine düştü. Baz ve ben de onların peşine düştük.

Vampirler inanılmaz derecede hızlıydı. Ama Baz da öyleydi. Bir dakika kadar koştuktan sonra uçabildiğimi hatırladım. Çadırların üzerinden uçarak Penny'yi aradım. Vampirler kalabalığın arasında onu takip ediyordu. Penny yüzüklü elini kaldırmıştı ama hedefi tutturamıyordu.

Onun yakınına indim. İnsanlar bana yer açıp alkışladı. Penny nişan aldı. "Kafasını uçurun!" diye bağırdı içlerinden birine ve tam da bu oldu. (Penelope yumruklarla savaştan biri hiç olmamıştı.) Adamın kafası geriye yuvarlandı ve vücudu öne düştü. Arkadaşları öfkeden köpürerek bize doğru koşmaya başladı.

Kılıcımı savurarak bir tanesini durdurdum. Son derece dandik kılıcımı. Pisliğin omzunda büküldü.

Geri geri, doğruca bir başka kılıç standına gittim. (Çok da şans gerektiren bir şey değildi; buradaki dükkânların en az ya-

rısında silah satılıyordu.) bir kılıç alıp savurdum. Bıçak vampire çarptı, ardından kulptan ayrıldı.

Bu vampirin dağınık, kumral saçları ve geniş yakalı Kont Şokula pelerini vardı. Başka bir kılıç alıp onu bir sürelğine uzak tuttum, kılıcı bıçak kısmından tutarak ellerimden çekti. Kuyruğumu bacağına dolayıp çekerek onu yere düşürdüm, bu da sol elimle bir pala, sağ elimle de balta kapmam için yeterli zamanı verdi.

Vampir çoktan ayaklanmıştı. Bir adım gerileyerek geçiş yoluna çıktım. Festivale gelen herkes yürüyüş izliyormuş gibi toprak yola dizilmişti. Penny'yi göremiyordum. Birinin daha kafasını koparacak kadar büyüü kalmamış olmalıydı. Kendi kendime onun akıllı olduğunu söyledim. Ve Baz da bu üç ucubeye karşı savaşıacak kadar güçlüydü. Umarım.

Vampir üzerime atıldı ve ben palayı göğsüne sapladım. Kibrit gibi kırıldı ve adam elimi yakaladı. Bu bayağı kötüydü. Beni ısırabilirdi. Ya da ikiye ayırabilirdi. Hâlâ büyüm olsaydı şimdi iyi bir vampir büyüü düşünür ve bulamazdım. (Doğru düzgün yapabiliyor olsaydım kim bilir büyü yapmayı ne kadar özlerdim.)

Vampirden uçarak kaçmayı düşündüm ama beni sıkı tutuyordu. Diğer elimle hâlâ baltayı tutuyordum ve ona son bir kez çaresizce savurdum.

Baltanın kafası boynuna değdiğinde kırıldı.

22

BAZ

Penelope Bunce bir vampirin kafasını uçurmuş, diğer ikisini de tutuşturmuştu. Tam annemin kızıydı.

Simon nerede?

Vampirleri zapt etmenin bir yolunu arıyordum. (Onları ne için zapt edecektim? Kim için? Yetkililer mi? Amerika’da büyü yetkilileri var mıydı ki?)

Neredesin, Snow?

Bunce’la birlikte değildi. O hâlâ vampirlerden biriyle savaşıyordu.

İki vampiri kendimden uzak tutuyordum: polyester pelerinli bir adam ve Tom Cruise’un canlandığı Lestat gibi giyinmiş bir kadın. (Elbette Anne Rice okumuştum. Köpekleri kaybolduğunda fark etmemiş gibi yapan bir ailenin, kimliğini gizleyen on yaşındaki çocuğuydum.)

Ve Simon’ı bulmaya çalışıyordum. Genellikle bir kavgada fark edilmemesi imkânsız olurdu.

Büyülerimin hiçbiri pek zarar vermiyordu. “Canına okurum senin!” büyüsünü denedim ama onları yalnızca rahatsız

etmekle kaldı. Sonra, “Bas git!” dedim. Bu onları birkaç metre uzaklaştırıp bana en azından düşünmek için zaman vermeliydi. Ama olmadı. *Hiçbir şey* yapmadı. Bu da yine fazla İngiliz olduğum anlamına geliyordu. *Friends* dizisinin tekrarlarını daha fazla izlemem gerektiğini fark etmek için ne kötü bir zamandı.

“Geri bas!” diye bağırdım boşuna ve bir ağacın arkasına saklandım. “Uza! Bas git!” Hiçbir şey, hiçbir şey, hiçbir şey. (“Siktir git!” demeyi denerdim ama küfrün büyü üzerindeki etkisi öngörüleliyordu; tamamen yaptığınız kişiyle alakalıydı.)

“Toz ol!” diye bağırdı kalabalıktan biri bana; büyükanne gözlüklü, siyahi, genç bir adamdı. Ağaca zıpladım. Pelerinli vampir altımdaki dalları çekiştiriyordu. Kalabalıktaki adam yeniden, “Toz ol!” diye bağırdı.

Asamı vampire tuttum. “Toz ol!”

İşe yaradı. Adam şok verilmiş gibi geriye uçtu.

Lestat de Lioncourt’a da aynısını yaptım. “Lütfen toz ol!” Lütfen demem büyüde umduğum gibi fazladan etki yaratmadı. Ama yine de işe yaradı: Kız geriye doğru düştü.

Ağaçtan indim. Planım neydi... (*Ve Simon neredeydi?*)

Ve neden kendimi tutuyordum? Soğukkanlı katillere, hatta kansız katillere oyun parkı büyülerini yapıyordum.

Ne olduklarını anladığımda kendime *harekete geçmem* gerektiğini söylemiştim. Bir şey *yapmam* gerektiğini. Annemin katili ölmüş olabilirdi ama ölümünün intikamı alınmamıştı. Teyzem şimdi bunu yapıyordu: vampir avlıyordu. Annemin ölümünü onlara teker teker ödetiyordu.

Bu vampirlerin o kızlara saldırdığını *görmüştük*. Onları bırakırsak daha fazla insan öldüreceklerdi. *Vampirler bunu yapardı*.

Saklanmanın anlamı yoktu. Bizi zaten kalabalığın ortasına kadar takip etmişlerdi. Bugünden sonra hepimiz internet fenomeni olacaktık. Sihirbaz bizzat gelse bu pisliği temizleyemezdi.

Ayrıca insancıl davranmaya çalışmanın da anlamı yoktu. Penny doğru yoldaydı: Onları kilit altında tutamazdık ve git-

melerine izin de veremezdik. Onları fare içen vampirlere dönüştürmek gibi bir şansım da yoktu. “*Küçük memelilerle ilgili iyi haberi duydunuz mu?*”

Bu ikisini savuşturmaya devam edemezdim. Onlardan uzak durmaya ve yumruklamak yerine büyü yapmaya çalışıyordum. (Yumruk savaşında ikisini birden alt edemezdim.) Ama Lestat’ın gözü fildişi asamdaydı; yeterince yaklaştığı anda onu alacaktı.

Tanıdık bir haykırış duydum ve döndüm.

Meydanın diğer tarafında Indiana Jones ile Robin Hood’un gayrimeşru çocuğu gibi gösterişli hareketlerle kılıç sallayarak kılıç dükkânından çıkıyordu.

İşte buradasın, Simon Snow.

İki elinde de birer kılıç, kuyruğunda da sarı saçlı vampir vardı.

Simon savaşta çok güzeldi: asla durmazdı. Bir sonraki adımını ne zaman planladığını hiç görmezsiniz. Planlamazdı, sadece hareket ederdi.

Ancak seçenekleri tükeniyordu. Kılıcı ikiye ayrılmıştı. Diğer elinde balta vardı ve vampirin kaya gibi sert boynunda kırıldı. *Crowley aşkına, hayır.* Büyüsü olmadan Simon ona denk değildi.

“Snow!” diye bağırdım, iki rakibimi unutarak.

O sırada Simon kırılan baltanın sapını tutup vampirin kalbine sapladı.

SIMON

Baz’ın bana seslendiğini duydum. Başımı kaldırdığımda iki vampir onu kollarından tutuyordu. Baltamın sapını sapladığım vampir sarsılmaya başlamıştı. Onu bir arada tutan, kalbindeki büyüydü

sanki. Baltayı çektim ve düştü; insan şeklinde kan, bot ve kül yığınınına dönüştü.

Bense çoktan havalanmış, Baz'a doğru mümkün olduğunca hızlı uçuyordum. Vampirler onu yere yapıştırmıştı; pislikler! Bir tanesi esasını almıştı!

Baltamla ona vurdum ama onu saplamak için yanlış açıda duruyordum. Kadın bana dönüp Baz'ın fildişi esasını ucundan büyü saçılacakmış gibi salladı.

Baz bu dikkat dağınıklığından faydalanarak ayağa kalktı ve diğer vampire yumruk attı. İşe yaramaz bir yumruktu. Baz çelikten olmasına rağmen, vücuduyla savaştırmayı hiç öğrenememişti. Fakat savaştığı vampir de aynıydı; o kadar gücü olmasına rağmen yeteneksizdi. İşe yaramaz buhar makineleri gibi birbirlerine vuruyorlardı.

Kuyruğumu kadın vampirin bacağına doladım ama bu numara bu kez işe yaramadı. Yerinde sabit kaldı ve bacağına geriye atıp beni kollarına çekti. Ardından asayla yüzüme saldırdı –büyüden vazgeçmişti ve asayı bana saplamaya çalışıyordu– ama kanadımı ona dolayıp onu o kadar sıkı tuttum ki kıpırdıyamadı.

Sivri dişlerini unutmuştum. Ağzını kocaman açtı.

Kanadımı açıp onu uzaklaştırdım.

Bu bana Baz'ın mücadele ettiği adamın çenesine sert bir yumruk indirmek için fırsat verdi. Baz'ın darbesinin neredeyse hiç etkisi olmadı –vampirler neredeyse hiç yaralanmazlardı– ama yumruk atmak iyi gelmişti.

Kız beklediğimden daha hızlı bir şekilde sırtıma atladı. Ona arkamı dönmekle hata etmiştim. Kanatlarımı çırpıttım ama tutunmaya devam etti.

“Simon!” diye bağırdı Baz ve ona dikkatimi dağıtmamasını söylemek istedim.

Kızın dişlerini kendimden uzak tutmak için kafamı geriye attım. Kanatlarımı çırpıtmaya devam ediyordum ve yerden birkaç santim yükselmişim ama uçmam için yeterli değildi.

Baz rakibinden uzaklaştı, dimdik durdu ve iki yumruğunu kalçalarına koydu. *Ne kadar çekici bir ölüm şekli*, diye düşündüm. Fakat sonra avuçlarını açtığında alevden birer top tutuyordu.

Alev toplarından birini vampirin yüzüne fırlattı, diğerini de sırtımdakine yönlendirdi; kız alev aldı.

Ben de.

Yere düşüp yuvarlanırken kalabalıktan bir alkış koptu.

Baz kalkmama yardım etmek için elime uzandı. Onu tutup asasını yerden aldım ve ona verdim. "Penny," dedim.

İkimiz de meydanın diğer tarafına, Penny'nin son vampiri buharlaştırdığı yere döndük. Adam bir an oradayken diğer an yoktu. O sırada Penny bizi gördü. Bana tereddütle başparmaklarını kaldırdı, sonra vampirin kalıntılarının etrafından dolaştı.

Hepimiz önceden kararlaştırmışız gibi yürümeye başladık. Yavaşça. Çıkışa doğru.

Normaller hâlâ alkışlıyordu. Baz dönüp kalabalığa el salladı. Beni dürtünce ben de aynısını yaptım.

Penny bize yetişip kollarımızı tuttu. "Buradan gitmemiz gerek."

"Koşarsak," dedi Baz gülümsemesinin arasından, "peşimizden gelirler." Başıyla selam verip iki elini salladı.

Penny ve ben de onu taklit etmeye çalıştık.

"Teşekkürler!" diye bağırdı Baz. "Saat altıda ve dokuzda da şovumuzla karşınızda olacağız!"

Yavaş yavaş seyirci kalabalığının ucuna doğru geriledik. İnsanlar fotoğraflarımızı çekiyor, kanatlarına dokunuyorlardı.

"Devam edin," dedi Baz.

Kraliçe Elizabeth ve saray halkı kibar bir şekilde alkışlayarak gidişimizi izliyordu.

Baz abartılı bir reverans yaptı.

Sonra daha hızlı yürümeye başladık; koşmadan, dağılan kalabalığın uzağında kalmak için olabildiğince hızlı. Çıkışa ulaşır ulaşmaz ise koştuk. Basamaklardan indik. Sırayı geçtik. Perileri,

köylüleri ve elektronik sigara içen savaş lordlarını. Gülmeme engel olamıyordum. Bir yıldır hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.

BAZ

Çakıлтаşı yolda koşarak Mustang'e gittik. Penny arka koltuğa resmen zıpladı.

Simon bana yetişti ve beni arabaya yapıştırdı. Daha ben ne olduğunu anlamadan üstüme abanarak beni öpmeye başladı. "Harikaydın," dedi nefes alırken. "Asaya ihtiyaç bile duymadın."

Omuzlarını tuttum. "Vampirleri katletmeyi heyecan verici bulmandan biraz rahatsız oldum."

Beni öyle sert öptü ki başım geriye düştü.

"Çocuklar!" diye bağırdı Bunce. "Şu an gerçek anlamda bir suç mahallinden kaçıyoruz. Ayrıca hâlâ Orta Amerika'dayız."

Haklıydı. Simon'ı ittim.

"Çok seksiydin," dedi Simon. "Seninle kavga etmeden, kavga ettiğini gördüm."

Bunce omzumun üzerinden plastik şişe fırlattı ve Simon'ın kanadına çarptı. "Stevie'ye yemin ederim ki ikinizi de burada bırakırım."

Simon'ın gerisine baktım. Bir düzineye yakın insan bize doğru geliyordu.

"Daha sonra da bu kadar seksi olacağım, söz," dedim. "Tüm ortabatıda yangın çıkaracağım."

Simon gözlerindeki o tuhaf ışıkla benden ayrıldı ve yolcu koltuğuna atladı.

Kapı açıp kapamakla uğraşan tek kişi ben olmayacaktım, o yüzden ben de şoför koltuğuna atlayıp motoru çalıştırdım ve arkamızda toz ve taştan toz bulutu bırakarak otoparktan çıktık.

23

PENELOPE

Annem beni öldürecekti. Beni bizzat cadı kazanına atacaktı; Meclisi'i bile aramayacaktı. Bugün her kuralı çiğnemiştik. Büyü dünyasında pek fazla kural yoktu ve biz var olan hepsini çiğnemiştik.

Normallere musallat olma.

Normallere karışma.

Normallerden çalma.

Hepsinin ötesinde, Normallerin büyüünün var olduğunu bilmelerine izin verme.

Onun bile ötesinde, Normallerin bizim var olduğumuzu bilmelerine izin verme.

Büyücüler Normallerin arasında yaşamak zorundaydı çünkü onların dili, büyümüzün anahtarıydı. Ama bizi bilirlirse... *Normal insanlar büyüünün varlığını bilirlirse ve başka biri ona sahip olursa...*

Asla özgür olmazdık.

Annem yüzüğümü benden alacaktı. Beni bir kuleye hapsedecekti.

Eskiden büyücülerin insan içinde büyü yaptıkları tespit edilirse büyü yoluyla yüzlerini değiştirebiliyorlardı. Yalnızca tek seferde bir kişinin hafızasını silebilirdiniz (ve ahlaki bakımdan bu şaibeliydi) ama tüm kalabalığın hafızasını silemezsiniz.

Büyük, geri dönüşü olmayan bir durumdan sonra tek seçeneğiniz ortadan kaybolmak ya da günaha kendini adamaktı: pelerinizi giyip toplumun karşısına geçerek bu yolda ilerlemek. Normallere tüm bunların bir *numara* olduğunu söylediğinizde karşılarında istediğinizi yapabiliirdiniz. Özgürlük Heykeli'ni yok edebilirdiniz.

Baz tüm bunlar bir gösteriymiş gibi davranarak akıllılık etmişti.

Benim aklım böyle şeylere çalışmıyordu. Numara yapamıyordum.

O vampirleri yüzlerce Normalin önünde öldürmüştüm. Annem vampirleri umursamazdı; vampir katlettiğiniz için madalya bile alabilirdiniz. Ama insan içinde çok fazla büyü kullanmıştım.

Simon ve Baz kim bilir neler yapmışlardı. Kanatları, sivri dişleri ve süper güçleri vardı. Baz'ın gerçek bir asası vardı.

Her şey aşırı derecede bariz ve abartılı olduğu için kimsenin bunların gerçek olduğuna inanmamasını umuyordum. Hiçbir *gerçek* büyücü bu kadar umursamaz olmazdı.

Yüce Morgana, bunu *herkes* görecekti. Tüm arkadaşlarımız. Öğretmenlerimiz.

Micah, beni terk eder etmez balatayı sıyırdığımı düşünecekti. Sanırım sıyırmıştım.

24

BAZ

Şu an canımın çok sıkkın olması gerekirdi.

Bunce arka koltukta berbat haldeydi; suçluluk duygusu ve korkunun dalga dalga üzerinden yayıldığını görebilirdiniz. Olması gerektiği gibi! Eve döndüğümüzde ailelerimiz dilimizi kesecekti. Kesinlikle mahkemeye çıkarılacaktık. Şüphesiz. İngiliz topraklarına adımımızı attığımız anda.

Ama şu an İngiliz topraklarında değildik, öyle değil mi?

Ve Simon Snow'un ailesi yoktu.

Mutluluğu bulaşıcıydı. Bulaşıcının da ötesinde, mest ediciydi. Ağzını hâlâ ağzımda, kollarını kollarımda hissedebiliyordum. Uzun zaman sonra ilk kez. Belki de ilk defa bu şekilde. Bu kadar çarpıcı ve umursamaz.

Watford avlusuna ejderhayı getirdiğimiz gün gibiydi ama o gün içten içe yanıp tutuşmuyormuşum gibi davranmak zorundaydım. Simon'ın büyüğü ve ilgisiyle parıldamıyormuşum gibi.

Simon hâlâ sırtıyor, –Omaha'yı geçeli yarım saat olmuştu– rüzgârın saçlarını gözlerine sokmasına izin veriyordu. Kemerini

takabilmesi için Penny sonunda kanatlarını büyüleyip yok etmişti. (Otobanda birkaç tuhaf bakışı üzerimize çekmiştik.)

Uzanıp omzumu ya da kolumu sıkıp duruyordu. Ve bu bir soru değildi. Tereddüt yoktu. Sadece mutlu olduğu için bana dokunuyordu. İyi hissettiği için. Ve ben de orada, onu mutlu eden şeyin bir parçası olduğum için.

Enseme dokunup sıktı ve beni hafifçe ileri geri salladı. Ona baktığımda gülüyordu.

Eve döndüğümüzde bizi mahvedeceklerdi. Kitaptan ismimizi sileceklerdi.

Ama eve dönene kadar değil.

Eve dönersek.

Amerika uçsuz bucaksızdı. Yollar hiç bitmeyebilirdi.

Sonunda bir benzincide durduk. Tuvalete girmek ve biraz daha berbat sandviç almak için.

Arabaya ilk dönen Bunce ve ben olduk. "Benzin almamız lazım," dedim. "Bir kere bile almadık."

"Depoya büyü yapıyordum," diye karşılık verdi Bunce akşam yemeğine somurtarak bakarken. "Amerikalılar *sandviçi* nasıl berbat edebiliyorlar?"

"Bunlar hem kuru hem de ıslak," dedim bir ısırık alıp. "Aynı anda."

"Sence başımız ne kadar belada?" Penelope batan güneşe karşı bir gözünü kapayarak bana baktı.

"Fena," dedim.

"Belki kimse görmez."

"Bizi videoya çekenlerin sayısı çekmeyenlerden daha fazlaydı."

"Bir büyü bulmaya çalışıyorum..."

"İnterneti silmek için mi?" Sandviçimi kaputa bırakıp şalımı yeniden saçıma dolamaya koyuldum. "Kutsal kitap büyüleyip yedi ejderha kurban etmen gerekir."

"Yani *imkânsız* değil..."

“Bırak artık, Bunce. Tam anlamıyla sıçtık.”

“O zaman neden canın sıkkın değil?”

Simon elinde bir torbayla marketten çıktı. “Sandviç sorunuza bir çözüm buldum,” dedi. “Kuru et! Burada en az otuz çeşit satılıyor.”

Anahtarı almak için kotumun cebine uzandı. “Kullanma sırası bende.”

Elinden uzaklaştım. “Öyle mi?”

Kalçamı arabaya yapıştırdı ve anahtarı çıkardı. İkimiz de gülüyorduk.

Simon şoför koltuğuna otururken Penny bana yaklaştı. Şalı başıma dolamayı henüz becerememiştim. “Bir haftadan kısa süre içinde evde olacağız,” dedi. “Bir şey bulmamız gerek.”

Araba çalıştı. Radyo bangır bangır çalıyordu.

“Bu gece nerede uyuyacağız?” diye sordu Simon.

Penny’nin yanından geçip arabaya bindim. “Gördüğümüzde bileceğiz.”

Amerika’nın uçsuz bucaksız olduğunu söylerken şairane davranmışım. Fakat Nebraska *gerçekten* uçsuz bucaksızdı. İngiltere kadar büyük ve ay kadar boştu. Gökyüzünü hiç bu kadar siyah görmemiştim.

Mısır tarlalarının yerini çayırlar ve kayalar almıştı. Karanlık çöktükten sonra peri gördüğümüzü sandık; uzun çimenlerin arasında ara ara ışıklar parlıyordu. Ama kenara çekip yakından baktığımızda onların küçük, fosforlu böcekler olduğunu gördük. “Ateşböcekleri,” dedi Simon. “Galiba.”

Birlikte çimenlerde yürüyüp böceklerin yavaş yavaş yanıp sönmelerini izledik. Havada o kadar miskin görünüyordlardı ki yakalamak kolay olurdu ve o sırada Snow gerçekten de bir tane yakaladı. Birleştirdiği avuçlarında böceği bana doğru tuttu ve ben de bakmak için ellerimi ellerinin etrafına sardım.

“Büyülü mü?” diye sordum.

Simon başını salladı. "Sanmıyorum."

Ateşböceği Simon'ın avuçlarını incelemekten sıkılıp birleş-tirdiğimiz ellerimizin arasından uçunca ikimiz de zıpladık. Sonra bir tane daha yakalamaya çalıştık, yanıp sönen ışıklarla birlikte birbirimizi de kovalıyorduk.

Bunce bile kara kara düşünmeye ara verip bize katıldı. Bir ateşböceği yakaladığında ciyakladı ve tay gibi dans etti. "Vu-u-huuu! Yakaladım! Kanatlarını hissedebiliyorum!"

"Ezme sakın!" dedi Simon. "Bakalım!" Penelope'nin avcunu açtı ve ateşböceği uçup Simon'ın saçına kondu. Simon donakaldı, dudaklarında bir gülümseme belirdi, ateşböceğinin ışığı kula-ğının üzerinde yavaşça yanıp sönüyordu.

Ateşböceğini korkutmamaya çalışarak, Simon'ı öpmek üzere eğildim. Bunu yapabilirdim. Ben vampir sinsiliğine sahiptim. Snow yaklaştığını gördü ve kıpırdamadı. Fakat dudaklarım dudaklarına değdiğinde yüzünü yana çevirdi. Ateşböceği uçtu.

Demek yeniden buna dönmüştük. Daha önce cesaretlenme-sine sebep olan her ne ise, artık geçmişti.

"Haydi," dedi. En azından hâlâ gülümsüyordu.

Elini tutup onu burada benimle otların arasında tutmak isterdim. "Hâlâ benim misin?" diye sorardım. "Bunu hâlâ istiyor musun?"

Ama sormadım.

Çünkü hayır dediğini duymak istemiyordum.

Bir saat sonra gerçek periler gördük. Uzun bir tarlada bir düzine peri çember oluşturmuştu, saçlarında bir sürü ateşböceği vardı. "İşte bunlar büyü," dedim.

Simon'ın tek görebildiği ise ışıklardı.



25

SIMON

Gümüş kamyoneti görmüştüm ama onu gerçekten *fark etmem* yaklaşık bir saatimi aldı.

Aynı farlar dikiz aynamda parlıyordu. Aynı, gülümseyen gümüş ızgara. Ne bizi geçiyor ne de otoyoldan çıkıyordu. Gerçi otoyoldan çıkmak için de pek bir sebep yoktu, değil mi?

Ateşböceği yakalamak için durduğumuzda bizi geçmiş olması gerekirdi. Ya da peri çemberini izlemek için durduğumuzda. (Perileri ben göremiyordum. Çünkü kimse bunu dile getirmese de artık bir Normaldim.)

Ama kamyonet hâlâ arkamızdaydı.

Farklı bir kamyonet de olabilirdi. Ya da belki aynı kamyonetti ve onlar da durmuştu ve şimdi de tesadüfen bize yetişmişlerdi.

Belki.

Bir sonraki çıkışa girdim. Baz bir kaşını kaldırıp baktı ama bir şey söylemedi.

“Daha fazla peri için durmayacağız!” diye bağırdı Penny. “Tabii bir otel işletmiyorlarsa. Yorgunum ve mesanem patlamak üzere!”

Aynadan baktım. Bir dakika sonra aynı geniş farları gördüm. Radyoyu kısıtım. "Takip ediliyoruz."

"Ne?" diye bağırdı Penny. "Kim tarafından?"

"Bakma!" dedim.

Bakmak için döndü. Baz ise aynadan baktı. "Ne zamandır?"

"En az bir saat, ikiye yakın. Perilerden önce."

Asasını çıkardı.

Daha önce takip edilmiştim. Tuzağa düşürülmüştüm. Goblinler tarafından. Kurtadamlar tarafından. Sihirbaz'a kin besleyen, talihsiz büyücüler tarafından. Ama o zamanlar silahlıydım. Efsanevi bir kılıca sahiptim ve içim büyüyle doluydu. Asa kullanmada hiç iyi değildim ama büyüm beni öldürmeye fazla yaklaşan herhangi bir şeyi yok ediyordu.

Şimdiyse hiçbir şeyim yoktu.

İki çok güçlü arkadaş dışında.

Penny kemerini çözüp aramıza eğildi. "Onlara büyü yapacağım!"

Baz elini onun yüzüklü kolunun üstüne koydu. "Kimseye zarar verme!"

"Ben daha çok *onların* bize zarar vermesinden endişeleniyorum!" diye bağırdım. Rüzgâr yüzünden hepimiz bağıryorduk.

Baz hâlâ Penny'nin kolunu tutuyordu. "Bize ters bakan her Normale büyü yapamazız!"

Penny kolunu ondan kurtardı. "Başımız *daha ne kadar* be-laya girebilir ki!"

"Konu bu değil, Bonnie ve Clyde!"

Penny bize arkasını dönmüştü bile. Arka koltukta diz çökmüştü, kısa eteği rüzgârda uçuyordu. Sağ elini kaldırıp, "Kaybol!" diye bağırdı.

Farlar hâlâ yanıyordu.

"Gerçekleşmesi için biraz zaman tanı," dedi Baz.

Kamyonetin durmasını ya da dönmesini bekledik. İki kavşaktan geçtik, sonra bir tane daha. Dördüncüde aniden iki şeritli otoyoldan çakıltaşlı yola döndüm.

Baz ve Penny arkamızdaki karanlığı izliyordu. Ben de aynadan bakıyordum.

Farlar yeniden belirdi.

“Lanet olsun,” dedi Baz.

Penny bir büyü daha yaptı: “Olduğun yerde kal!” Hiçbir şey olmadı. Parmaklarını açtı...

“Hayır!” dedi Baz. “Bitkin düşeceksin.”

“Vampir olabilirler!” dedi Penny.

“Herhangi bir şey olabilirler!” dedim. Tayf, sülük, gulyabani. Özellikle Amerikan bir şey: silah iblisi, bozkır *mog*’u, kuyularda yaşayan sirenler. Çakallar araba kullanabiliyor muydu? Poker oynayabildiklerini biliyordum; Sihirbaz söylemişti.

“Düşmanını, o seni tanımadan önce tanı.” Sihirbaz’ın en sevdiği derslerdendi. Beni olası her tehdide karşı çalıştırıyordu, ne kadar ihtimal dışı olursa olsun. Bana ne olursa olsun Amerika’dan uzak durmamı söylemişti: *“Her türden büyücü ve büyülü yaratık oraya gitmenin bir yolunu buldu. Eski ve yeni büyüler var. Öngöremeyeceğin melezler ve çarpıklıklar. Orası dünyadaki en tehlikeli yer.”* On üç yaşındaydım ve Amerika’nın genel olarak çok havalı bir yer olduğunu düşünüyordum. Her türden büyü aynı yerdeydi.

“Bir sonraki kasabada dur,” dedi Baz. “Etrafımızda insanlar varken daha güvendeyiz.”

Ama bir sonraki kasaba yoktu.

Bir çakıllı yoldan diğerine döndüm. Farlar takip etti.

Baz asasını hiç indirmede. Penny bir süre farları izledikten sonra koltuğa çöktü, böylece izlediği şey her ne ise o da onu izleyemeyecekti. Çakıltaşları arabanın metal kısımlarına gürültüyle çarpıyordu.

Otuz dakika bu şekilde geçti.

Omzumun üzerinden Penny'ye seslendim. "Hâlâ çişini yapman gerekiyor mu?"

"Evet!" diye cevap verdi.

"Durayım mı?"

"Hayır!"

Bir sonraki kasaba yoktu. Hiç ışık yoktu. Yalnızca yolda birkaç metre önümüzü ve birkaç metre arkamızı görebiliyordum. Baz ile Penny gölgediler.

Kamyonet görüş alanıma bir giriyor bir çıkıyordu.

Penny'ye telefonundan bir kasaba bulmasını söyledim. Ama telefonu çekmiyordu.

Dikiz aynasına vuran ışık söndü, sonra yeniden açıldı.

"Bu da ne demek oluyor?!" diye bağırdı Penny.

"Kenara çek."

Baz bana döndü. "Sakın!"

Farlar yeniden yanıp söndü. Yavaştı. Kasten.

"Mors alfabesi mi?" diye sordu koltuklarımızın arasına çökmüş olan Penny.

"Bana kalırsa, 'Kenara çek' demenin yolu," dedim.

"Sakın!" dedi Baz yeniden.

"Durmayacağım, tamam mı?"

"Bir plan yapmalıyız!" dedi Penny.

"Planımız var!" Baz sertti. Kasaba bulmayı bekleyeceğiz.

"Kasaba yok!" dedim.

Penny: "Savaş planı yapmalıyız!"

Ben: "Katılıyorum!"

"Ağzınızdan çıkanı kulağınız duyuyor mu!" Baz neredeyse sessiz bağırdı. (Kendi sesimizi bile zor duyuyorduk.) "Savaşma lüksümüz yok!"

"Üç kişiyiz," diye karşı çıktı Penny.

"Onlar da üç kişi olabilir!" dedi Baz. "Biz daha güçlü olsak bile bir başka olaya karışamayız!"

“Etrafına bir bak...” Penny kolunu etrafımızdaki karanlık hiçliğe doğru salladı. “Hiç tanık yok!”

“Şu an bile bizi kaydediyor olabilirler, Bunce!”

“Eh, bu şekilde devam edemeyiz,” dedim. Bir şey olmasını beklerken delirmek üzereydim. Bir savaş için hiç bu kadar uzun süre beklememiştim.

“Bu şekilde güvendeyiz!” dedi Baz. “Olaysız. Kimse yaranmadan.”

Kamyonet bize hiç olmadığı kadar yaklaştı, farları Baz’ın soluk tenini beyaz gösteriyordu. Baz ellerini gözlerine siper etti. Işık yeniden söndü, birkaç kalp atışı süresince karanlık oldu, sonra tekrar açıldı.

“Kahretsin.” Vites değiştirip gaza bastım.

Canavar gibi bir ses çıktı. Penny ile Baz iki elleriyle tuttular.

BAZ

Eskiden bu ikilinin pek çok zor durumdan paçayı kurtarmasına bayılırdım.

Şimdi ise bizzat biliyordum ki bu kadar çok kaçışın sebebi bu kadar çok tuzağa düşmeleri idi! Wellbelove’u Kaliforniya’ya kaçırın da bu davranışlar olmuştu.

Mustang jet gibi ses çıkarıyordu. Simon da onu jetmiş gibi kullanıyordu. Çakıllı yolda dördüncü vitesteydi; mavi gözleri kısılmıştı. Annemin şalı rüzgârdan başımdan uçtu. Snow tek eliyle onu yakalayıp kurtardı. Bayrak gibi tuttu ve bana göz ucuyla sadece bir saniyeliğine baktı.

SIMON

Gümüş kamyonet yeniden geride kaldı ama bize yetişiyordu.

Doksan derecelik bir dönüş daha yaptım. Yeniden asfalta çıktım ve hızlanıyordum. Muhtemelen çok fazla hızlanıyordum. Şu an durmam gerekirse duramazdım; yol, daha ben ona hazır olmadan bana geliyordu.

Baz asasını, Penny de sağ elini kaldırmıştı.

“Yavaşla!” diye bağırdı Baz.

Ama yavaşlamadım. İstemiyordum. Bu çözümsüzlükten bıkmıştım. *Kovalanmaktan* bıkmıştım.

Aniden kanatlarım sırtımdan çıktı; nedenini bilmiyordum, zil çalmamıştı. Kanatlar çıkarken direksiyona yapıştım ve araba ileri geri sarsıldı.

Baz bir büyü yapıyordu ama duyamıyordum. Sonra Penny’ye bağırdı. Penny de bir büyü denedi.

“Büyü yok!” diye bağırdı Baz.

“Burası ölü nokta!” Penny omzuma vurdu. “Burada duramayız!”

“Durmuyorum!” dedim ama tam o sırada motor teklemeye başladı. “Ne yaptın?” diye bağırdım Baz’a.

“Hiçbir şey,” dedi. “Bunu değil.”

Motor güçsüzleşti. Gaza bastım. Vites değiştirmeye çalıştım. Arkamızdaki kamyonet iyice hızlanıyordu. Sağ tarafımda bir yol gördüm. Direksiyonu son anda kırdım ve çakıllı yola döndük.

Mustang Stonehenge’in dibinde durdu.

PENELOPE

Araba yoldan çıktığında gözlerimi kapayıp başımı korudum. Denediğim her büyü başarısız olmuştu. Kiralamadığım hava yastıklı onca modern arabayı düşünmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı ve kendimi çarpmaya hazırladım...

Ama çarpmadık.

Sonunda durduğumuzda gözlerimi açtım ve yemin ederim birkaç metre ileride Stonehenge'i gördüm. Tek düşünebildiğim şeydu: *Bir şekilde eve geldik, Morgana sana şükürler olsun.*

Ama bu Stonehenge değildi. Olamazdı. Öncelikle burada büyü yoktu; ölü noktaydı. (*Humdrum Batı Nebraska'ya gelmiş miydi? Amerikalı bir Humdrum mı vardı? Bu da Simon'ın suçu muydu?*)

İkincisi, taşlar taş değildi. Arabaydı. Kocaman, eski arabalar griye boyanmıştı ve tıpkı Wiltshire'daki taşlar gibi dizilmişti. Bazılarının arka kısmı eğilmişti ve yere gömülmüştü, bazıları da birbirlerinin üzerine yığılmıştı. Burası neydi böyle?

Büyümüz yoktu.

Telefon çekmiyordu.

Bir *plana* ihtiyacımız vardı.

Simon koltuğunun arkasından uzanıp koluma dokundu. "İyi misin?"

"Hâlâ Baz'a sahibiz," dedim. "Hâlâ kanatların var. Gerekirse orklar gibi savaşırız."

Baz arabadan inip arka lambaların önünde durdu. Ben de onun yanında dimdik durdum. Benden çok daha güçlü birilerinin yanında savaşmaya alışkıktım. "Önce telefonlarını alalım," dedim.

Simon, Baz'ın diğer tarafına geçip kanatlarını açtı.

Kamyonet park yerine girdi, artık bizi köşeye sıkıştırdığı için yavaş hareket ediyordu. Önümüzde durdu. Önce motor durdu, ardından ışıklar söndü.

Bir kişi kamyonetten indi. Bizim yaşlarımızda, siyahı bir çocuktü. Kot ceket giymiş, yuvarlak çerçevesli gözlük takmıştı. Elleri boştu ve bir saniye sonra bize el salladı. "Selam."

26

SIMON

“Selam,” dedim.

Penelope ona kanmadı. “Ne istiyorsun?”

Çocuk ensesini kaşıdı. Utanmış görünüyordu. “Hiçbir şey. Sizin, ee, Omaha’daki şovunuzu gördüm... ve sizinle konuşmak istedim.”

“Ve bizi Nebraska’ya kadar takip mi ettin?”

Başını iki yana salladı. “Takip etmek istememiştim.”

“Bana bayağı seri bir takip gibi geldi,” dedim.

Baz buz gibi soğuktı. Asasını çocuğa doğrultmuştu. “Nesin sen?”

“Ben hiçbir şeyim,” dedi çocuk. “Yemin ederim, Normalim.”

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Normaller, Normal olduklarını bilmezler.

“Ne istiyorsun?” dedi Baz öne çıkarak. Bu bir soru değil, tehditti.

Çocuk gülümsüyordu. Ellerini, görebileceğimiz şekilde tutuyordu. “Bakın, üzgünüm, gerçekten sadece sizinle konuşmak istedim. Ve sonra bu oyunun içinde buldum kendimi.”

Baz alay edercesine güldü. "Bu bir oyun değil."

"Haklısın, üzgünüm. Sadece, ben daha önce hiç..."

"Hiçbir şey görmedin."

"... bir vampirin, başka bir vampiri katlettiğini görmemiştim."

Baz ve Penelope'yle kalplerimiz aracılığıyla bağlıymışız gibi hissediyordum. Hepimizin nefesimizi tuttuğunu hissedebiliyordum.

"Neden bahsettiğini bilmiyoruz," dedi Penny, "ve bizi takip edip gözümüzü korkutan biriyle konuşmak istemiyoruz."

"Bakın," cana yakın görünmek için hâlâ çok fazla çabalıyordu, "bazen kendimi kaptırıyorum. Sadece sizi kaybedersem bir daha göremeyeceğimi biliyordum. Bu fırsat insanın ayağına hayatta bir kez gelir..."

"Bizi bir daha görmeyeceksin," dedi Baz. "Şimdi kamyonetine bin... bir dakika." Baz durdu. Asasını tutan eli aşağı indi. "Seni hatırlıyorum."

"Ben Shepard." Çocuk elini uzattı.

Baz elini tutmadı. "Bana büyüü söyleyen sendin. Rönesans Festivali'nde."

"Toz ol," dedi çocuk gülümseyerek.

"Bizim gerçekten vampir olduğumuzu düşünüyorsan," dedim, "neden bizi hiçliğin ortasına dek takip ettin? Bizden korkmuyor musun?"

"Ben Shepard," diye tekrar denedi çocuk elini bana uzatarak. Elini sıktım ve Penny homurdandı.

"Sen vampir değilsin..." dedi Shepard. Bana sanki Ahit Sandığı'ymışım ve o da Harrison Ford'muş gibi bakıyordu. "Sen yeni bir şeysin. Ya da belki eski. Bir fincan sıcak kahve eşliğinde anlatmanı umuyordum."

"Bir fincan sıcak saçmalık," dedi Penny. "Artık gitmelisin, Bay Normal."

"Shepard," dedi elini Penny'ye uzatarak.

"Hayır!" Penny yolu işaret etti. "Git! Polisi aramadığımız için şanslısın!"

"Pekâlâ." Shepard ellerini cebine soktu. "Yanlış bir yaklaşımım oldu. Üzgünüm." Arabasına doğru yürümeye başladı. "İsterseniz size benzin getirmesi için birini arayabilirim. Depoyu büyülediniz, değil mi? Ve büyüünüz durduğunda araba da durdu?"

"Büyümüzün durduğunu kim söylüyor?" Kanatlarımı çırp-tım. İstemsizce.

"Burada hiç büyü yok," dedi. "Konuşanlar için yok."

"Neden?" diye sordu Penny. Sırlarımızı tutmaktan çok cevabı bilmek istiyor olmalıydı. "Büyü nereye gitti?"

"Burada yeterince Normal yok," dedi Shepard. "Yararlanıla-cak bir dil yok. Nebraska sizin gibiler için ülkenin en az büyülü yerlerinden biridir. Eyaletler arası yoldan neden çıktınız?"

Penny öfkelen-di. "Senden kaçmak için!"

Baz'a döndüm. "Böyle bir şey var mı ki?"

Aklım almıyor, dercesine kaşlarını kaldırdı.

"Yani burada kaldık," dedi Penny.

"Sizi gideceğiniz yere bırakabilirim," diye teklif etti normal çocuk.

"Dalga mı geçiyorsun?" diye tersledi Penny.

"Bizimle ilgili bildiğini sandıklarını," Baz ona ters ters ba-kıyordu, "nereden biliyorsun? Büyüyle ilgili?"

Shepard gülümsedi. (Ben böyle bir durumda gülümsemez-dim.) "İnsanlar bana söyledi. Başka büyü-Konuşanlar."

"Pff," dedi Penny. "Onları da ıssız yerlerde takip edip kö-şeye sıkıştırdığın için mi?"

"Sorduğum için," dedi Shepard. "Ve benden zarar gelme-yeceğini bildikleri için." Baz'a döndü. "Bir vampirle hiç tanış-mamıştım."

"Umarım şansın daimi olur," diye karşılık verdi Baz.

Normal, kamyonetinin açık kapısının yanında duruyordu. Gözlüğü-nü yukarı itti. "Size yardım edebilirim..."

"Yardıma ihtiyacımız olmasının sebebi sensin!" diye bağırdı Penny.

“Nasıl?” diye sordum. “Bize nasıl yardım edebilirsin?”

Bana doğru bir adım attı. “Kayboldunuz. Belli ki Amerika hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz; büyülerinizin yarısı işe yaramıyor ve doğruca Sessiz Bölge’ye girdiniz. Nereye gittiğinizi bilmiyorum ama rehberiniz olabilirim, Sacagawea’nız.”

Penny kollarını önünde birleştirdi. “Amerika’yı işgal edip sizden çalabilelim diye mi?”

“Ah, kahretsin, planınız bu muydu?”

“Evet,” dedi Baz alay edercesine, “hızlı bir başlangıç yapacağız.”

Normal pes etmiyordu. “Vampir mi avlıyorsunuz? Göreviniz bu mu?”

“Hayır!” dedi Penny.

“Seyahate çıktık,” dedim. “Tatildeyiz.”

Gözlüğünü yeniden yukarı itti. “Tatil için *Nebraska*’ya mı geldiniz?”

“Sadece geçiyorduk,” dedi Baz. “Shepard... büyülu arkadaşlarım ve ben biraz yalnız kalabilir miyiz?”

Shepard, “Tabii,” derken Baz, Penny ile benim kolumuzdan tutup bizi arabalara doğru çekti. (Biri *arabalardan Stonehenge* yapmıştı. Bu *gördüğüm* en iyi şeydi.)

“Yardımlını kabul etmeliyiz,” dedi Baz.

“Aklını mı kaçırdın, Baz?”

“Burada mahsur kaldık, Bunce.”

“Evet, onun yüzünden.”

“Biz de yardımlını kabul edeceğiz,” diye devam etti Baz, “sonra ona hafıza büyüsu yapacağız. Tüm dezavantaj onda: Biz sayıca fazlayız ve bir kasabaya gider gitmez büyümüz geri gelecek.”

“Ya silahı varsa?”

“Arkasında otururum ve gerekirse boynunu kırarım.”

Kaşlarımı çatarak Baz’a baktım. “Boyun kırmayı biliyor musun? Arabaya binmeden sana göstermeliyim...”

Çakılların üzerinde lastik sesleri duyduk ve bir an Shepard'ın bizi almadan gitmeye karar verdiğini sandım. Hepimiz baktık. Yoldan dönen yeni araba farları vardı. İki çift. Üç oldu. "Onlar kim?" diye sordu Penny. Baz başını salladı. "İyi kimseler değil."

27

BAZ

Bir, iki, üç kamyonet yola sapıp bize doğru ilerlerken farlarıyla bizi Shepard'ın kamyonetine yapıştırdı.

Kaçmaya çalışmadık. Simon kaçabilirdi. Çoktan kaçmış olmalıydı.

Dirseğimle onu dürttüm. "Uç, Simon. Şimdi."

"Hayır."

"Yardım getirebilirsin?"

"Kimden?"

Kapılar açıldı ve kapandı. Bize doğru gelen biri vardı ama gözlerime giren farlar yüzünden göremiyordum.

Bir erkeğe benziyordu... *Benziyordu.*

Klik sesi çıktı, ardından ateş edildi. Sonra gelen şey her ne ise onu görebileceğimiz kadar yaklaştı.

Elinde bir av tüfeği tutan, insan boyutlarında bir sansardı. Siyah beyaz çizgili. Boncuk gözlü. Mavi kot pantolonlu. Ağzının köşesini açıp ayaklarımın dibine kahverengi bir sıvı tükürdü. Pipo gibi kokuyordu.

“Demek söylentiler doğruymuş,” dedi. “Bölgemize izinsiz giren birileri var.”

Sansarın omzunun üzerinden başka bir şey süzülürdü; yoğun, gri bir sis. Kolları vardı. Penny’nin etrafına dolanıp tıslayarak, “Konuşanlar,” dedi. Eli yanağını okşadı ama hissetmedim. “Ve vampirler.”

“Silahlı mısınız?” Sansar omzunun üzerinden baktı. “Üzerlerini arayın.”

Üçüncü şey karanlıktan çıktı. Bir başka insan benzeri yaratıktı. Bu kocamandı, kamuflaj desenli pantolon ve gömlek giymişti ve başı bir keçininki kadar büyüktü; Ebb’in keçileri gibi değil, daha azılıydı, boynuzları kulaklarının üzerinden bükülüp yeniden öne doğru kıvrılıyordu.

“Düşünme bile,” dedim.

Siyah-beyaz sansar tüfeğinin tetiğini çekti. “Bana bak, evlat. Sizinle sorun yaşamak istemiyoruz. Geldiğiniz yerde siz sapkınlara katlanıyor olabilirler ama burası Nebraska.” (“Sapkın” derken her şeyi kastetmiş olabilir. Büyücüler, vampirler, kuş oğlanlar, eşcinseller...) “Sessiz Bölge’ye girdiğinizde neye bulaştığınızı biliyordunuz.”

Keçi adam, Bunce’nin üzerini yokluyor, şüphesiz asa arıyordu. Yüzüğü olduğu için şanslıydı; normaller onun büyüğü olduğunu fark etmiyorlardı bile. Benim asam ise şimdilik güvendeydi: Simon’ın kuyruğunun arasına sokmuştum ve kuyruğu da arkasında saklıydı.

Bunce keçinin yüzüne, onu sanki bir filmde hatırlıyormuş gibi bakıyordu. “Sen *Fomorlar*’dan mısın?”

Adam ona pis pis baktı.

“Öylesin, değil mi?” Bunce o kadar meraklanmıştı ki korkmayı unutmuştu. “Kaos iblisi,” dedi Simon ve bana heyecanla. “Kuraklıklar, bitki hastalıkları, denizde ölümler.” Adama döndü. Penny’nin çoraplarını kontrol ediyordu. Neyse ki sapık olmayan bir şekildeydi. “İrlanda’nın dışında ne işin var?”

“Ben *Amerikanım*,” dedi keçi adam. “Dördüncü nesil. Ailem buraya sizin gibilerden kaçmak için geldi.”

“Büyücülerden mi?” diye sordu Bunce.

“Yerlilerden mi?” dedi Snow.

“Lanet İngilizlerden,” diye karşılık verdi keçi adam.

Hafifçe öksürdüm. “Özür dileriz,” dedim sansara. “Herhangi bir bölgeye girdiğimizi fark etmedik. Buradaki kuralları bilmiyoruz.”

Keçi adam şimdi beni yokluyordu ve belirgin biçimde daha iğrenç davranıyordu. Muhtemelen boynunu kırabilirdim –o beni vurmadan önce sansarı bile alt edebilirdim, *çok* hızlıydım– ama arkasında başka gölgeler belirdi. Kim bilir ne tür çarpık bir yaratık koleksiyonu vardı. Kaç tane av tüfekli insan benzeri şey vardı?

“Bu yüzden,” dedim, keçi nefesini yok sayarak, “çok üzgünüz. Şimdi gideceğiz.”

“Yasaları bilmemek bahane değil,” dedi sansar. “Ve yasalar bu konuda oldukça açık: Sessiz Bölge’ye Konuşanlar giremez; ister bu bölgeden, ister eyaletlerarası. Bu bölgedeki Normaller, sayıları ne kadar az da olsa, bizimdir.”

“Sizin Normallerinizi istemiyoruz,” dedi Bunce.

“Sizin türünüz asla doymak bilmez,” dedi sansar, yeniden tükürerek. “Gitmenize izin verirse, bu bir mesaj verir. Pazarlığın bize düşen kısmını yerine getirmediğimize dair.” Tüfeğini Simon’a doğrulttu. “Sen bizden çok onlardan birine benziyorsun. Nesin sen? Kızıl şeytan mı? Kin cini mi? Parmaksız adam mı?”

Simon çenesini sıktı. Parlak ışıkların karşısında bile yanakları karardı. Keçi adamın arka ceplerimi kontrol etmesini izliyordu. Tekrar kontrol etmesini.

Sansar, keçinin ellerine baktı. “Tanrı aşkına, Terry. Kendini eğlendirecek başka şeyler bul.”

Ve Simon *patladı*.

Eskiden olduğundan daha az patlayıcıydı ama daha az etkili değildi.

Kuyruğuyla asamı omzunun üzerinden atıp sağ eliyle yakaladı ve keçinin boynuna sapladı. Keçi ıslak tuğla yığını gibi üzerime düştü ve onu iterken tek düşünebildiğim tüfektir.

Bunce da aynı şeyi düşünüyordu. Sansarın üzerine atlamıştı. İkisi de yerdeydi, tüfeğin namlusuna yapışmışlardı. Sansarı ondan uzaklaştırdım ve tüfek patladı; son kez. Tüfeği alıp dizimin üstünde kırdım. (Acımadı.)

“Seni ısırmasına izin verme!” diye bağırdı biri. “O bir dönüşmüş!”

“Senin gibileri yemek istermişim gibi,” dedi sansar alay edercesine. Benden otuz santim kısaydı ve uzun, keskin pençelerini göğsüme doğru savuruyordu. Tüfeği bırakıp onu tüylü bileklerinden yakaladım. Bir planım yoktu. *Sanırım* onu öldürmemeye çalışıyordum.

Gözücuyla Simon’ın elleri kırmızı alevle yanan insan görümlü başka biriyle/bir şeyle savaştığını gördüm. Simon onun üzerindeydi, kızı yere itiyor, kırmızı büyüünden kaçınmaya çalışıyordu.

“Hey, vampir!” diye bağırdı biri. Onu duymazdan geldim.

Sonra Penny’nin bağırdığını duydum. “Baz!”

Döndüğümde Normal çocuğun kamyonetinin şoför koltuğunda olduğunu gördüm. Penny de yan koltukta oturmuş camdan sarkıyordu. “Haydi!”

Sansara baktığımda sırtıyordu. İğrenç bir koku aldım ve etrafım o kokuyla çevrildi. Sansarın kollarını bırakıp onu kendimden uzağa ittim.

“Baz!” diye bağırdı Penny tekrar. Camı hâlâ açıktı. Küçük ve tüylü bir şey kapısını tırmalıyordu. Kamyonet uzaklaşıyordu. Simon’a bağırarak kamyonetin peşinden koştum.

Yetişmem zor olmadı. Yaratığı arabadan atmam zor olmadı. Kamyonetin arkasına atlamam da zor olmadı. Arkada dururken Simon'ın adını haykırdım.

Hâlâ savaşıyordu. Tekmeliyordu. Uçuyordu.
Bir el ateş edildi. Sonra üç tane daha. Sonra...
“*Simon!*”

28

SIMON

Şeytan gözlü bir keçinin erkek arkadaşımı gözlerimin önünde ellemesini izlemektense lanetlenip, boğulup paramparça edildim daha iyi.

Baz bizi bu felaketin içinden kurtarmaya çalışıyordu ama asla işe yaramayacaktı; bu yaratıklar buraya kan dökmeye gelmişlerdi, bunu bizzat söylemişlerdi. Ayrıca yaydıkları titreşimi hissediyordum. Sahip olduğumuz her şeyi alacak, bilgi almak için bizi baş aşağı silkeleyecek, ardından başlarımızı otoyola koyacaklardı.

Şans onlardan yanaydı. Üçümüz de formumuzda değildik. Penny ve Baz'ın büyülerі olmadan elleri kolları bağılydı. Buradaki en güçlü varlık muhtemelen Baz'dı ama o da vampir gibi değil, büyücü gibi düşünüyordu. Asası olmadan savaşamazdı; *konusmak* istiyordu. Eh, konuşarak bu işten asla sıyrılamazdık.

Neyle uğraştığımızı bile bilmiyorduk; bu bir takım mıydı yoksa ordu mu? Amerikan büyülü yaratıkları hakkında üçümüz de bir şey bilmiyorduk. Tüfekli hayvanın ne olduğundan bile emin değildim; porsuk muydu?

Sihirbaz her zaman Amerika'nın büyü dünyasına daimi tehdit oluşturduğunu söylerdi. Amerika bir merkeze bağlı değildi, dağınıktı ve büyü yasasına sahip değildi. Buradaki büyücüler akraba olmadıkları sürece birbirleriyle konuşmuyorlardı bile. Her büyücü kendi başının çaresine bakardı.

"Başiboş tipler ve teröristler," demişti Sihirbaz. "Ne bir topluluk algıları var ne de ortak amaçları. Yarıyı büyüsünü bulaşık yıkamak için kullanıyor, diğer yarıyı da zevk ve sefa düşkünü sultanlar gibi yaşıyor.

"Bence suç anadillerinde. Tamamen dengesiz! Çok akışkan! Diyalektleri doğal dönemeçlerinden ve kıyılarından ayrılmış bir nehir gibi. Büyüleri daha işlemeden bitiyor.

"Herhangi bir mücadelede kalbim her zaman isyankârlardan yanadır, Simon. Ama Amerika başarısız bir deney. Büyücülerin kendi benliklerini kaybettikleri bir kaos ülkesi. Parazitler gibi Normallerin üzerinden geçiniyorlar, karanlık yaratıklar gibi."

Buraya geldiğimi bilse deliye dönerdi. Hayatta olsaydı.

Şeytan keçinin elleri Baz'ın arka ceplerindeydi. Porsuk gözlerini üzerimden çeker çekmez Baz'ın asasıyla keçinin işini bitirdim. (Belki bu şekilde kullansaydım kendi asam daha çok işe yarardı.) Her neyse, onun işini bitirdiğimi düşünüyordum. Şeytan keçilerin soluk borularının olup olmadığını bilmiyordum.

Baz, Penny'yi tutan porsuğa saldırdı. Bu, porsuğun sonu olmalıydı; Baz onu Kit Kat gibi ikiye bölebilirdi. Ama nedense bunu yapmadı.

Bunu onun yerine yapmaya hazırdım ki başka bir şey sırtıma zıpladı. Sıcak elleri olan, kadınımsı bir canavar. Artık resmen boğuşuyorduk ki bundan çıkmanın yolu her zaman buydu. Kırımızı elli şeyin üzerinde uçup kuyruğumu ona doğru savurdum. Ona vuracak bir şeyim olmasını diliyordum.

Penny'yi göremiyordum, nereye gitmişti?

Ve neden henüz herhangi bir şey bizi vurmamıştı? Amerika'da çocukların bile silaha erişimi vardı. Bu karanlık yaratıkların bir kısmı silahlı olmalıydı.

Bir motor çalışma sesi duydum ve omzumun üzerinden gözucuyla baktım. Gümüş kamyonu. Normal, kaçıyor olmalıydı. Baz da onu kovalıyordu. *Bırak gitsin, Baz, daha büyük sorunlarımız var.*

Sıcak Eller'in dişine tekme attım. Keşke çelik burunlu ayakkabı giyseydim. Penny'ye bakındım...

Ah. İşte beklediğim ateş etme sesleri.

29

PENELOPE

"Hey! Cadı kız!"

Baz kokarcayı üstümden yeni almıştı ve hâlâ yerde yatıyordum. Sanırım bir yerim kanıyordu; yere fena çarpmıştım.

"Sen, ekose etekli!"

Başımı kaldırıncı Normal çocuğu gördüm, bir kayanın arkasına çökmüş bana kısık sesle bağırıyordu. *"Haydi!"*

Hâlâ kokarcayla güreşen Baz'a ve bir tür ateş ifritiyle savaşan Simon'a baktım ve normal çocuğun yanına emekledim.

Elini omzuma koyup, "Kamyonuma gideceğiz, tamam mı?" diye fısıldadı.

"Yapamam," dedim. "Arkadaşlarım..."

"Oldukça zorlular. Bize yetişirler. Burada tek işimiz vurulmamak."

"Bunun senin tuzağının bir parçası olmadığını nereden bileceğim?"

"Benimle gel ya da gelme, ben buradan gidiyorum."

Çömelerek kamyonuna koştı, ben de onun peşinden gittim. (Çünkü en az altı şeytanın en az şeytan olanıydı.) Neyse

ki yaratıkların dikkati bizim üzerimizde değildi; Baz ve Simon neredeyse her senaryoda yeterince dikkat dağıtıcı oluyorlardı.

Normal kamyonunu çalıştırdı ve ikimiz de Baz'a seslendik ve o da anında ne demek istediğimizi anlamış gibi göründü. Bir tür hayvan kapımı açmaya çalışıyordu ancak Baz kamyonun yanından koşarken onu fırlattı. Baz vampir değilmiş gibi davranmıyorken *gerçekten* korkutucuydu.

Şimdi kamyonun arkasından Simon'a bağıırıyordu... silah sesinin arasından, bu ne zaman başlamıştı? Normal, direksiyondan sarkmıştı ve ben resmen yere çömelmiştim. Simon'a bakmak için camıma emekledim: Hâlâ yaratıkların üzerinde uçuyordu. Ona doğrultulmuş en az yarım düzine silah vardı.

Camı açıp, "Simon!" diye avazım çıktığı kadar bağıırken beni duymayacak diye endişelendim ama başını hızla çevirdi ve daha da yükselerek bize doğru uçu.

"Haydi, haydi, haydi!" diye bağırdım Normal'e, zaten kamyonu sürüyor olmasına rağmen. Kamyon çakıltaşı yola girdi ve ileri atıldı.

"Bizi takip edecekler," dedim.

"Deneyecekler." Sırıtiyordu.

"Ne yaptın?"

"Lastiklerini patlattım."

"Şaka yapıyorsun!"

"Hayır. Tamamen size odaklanmışlardı. Ben tuhaf kokmuyorum."

"Bu... bayağı iyiymiş," diye itiraf ettim.

"Yani yetişebilirler tabii," dedi. "Hâlâ büyüleri var. Ama anlaşma çift taraflı. Konuşan bölgesine girdiğinizde size dokunamazlar. Ve ülkenin çoğu da büyücülere ait, yaratıklara değil."

"Büyümüz ne zaman geri gelecek?"

"Nebraska'nın diğer ucunda. Yaklaşık bir saat sonra."

Baz arka cama vuruyordu. Ona baktım. Kaşlarını kaldırdı. Başımı sallayarak iyi olduğumu belirttim.

Shepard pencerenin kilidini açıp camı indirdi.

Arkaya uzandım. "Simon?"

Baz elimi tuttu. "Yetiştiriyor."

"Dayanın," dedi Shepard.

Baz ona baktı. Sonra da bana. Sanırım ona güvenip güvenemeyeceğimizi soruyordu. Buna bir cevabım yoktu. Ama şu an bu Normal'e ihtiyacımız vardı. Bizi bu karmaşadan çıkarıyordu; bir diğerine götürüyorsa bile.

BAZ

Kamyonun bir kenarına yaslanıp başımı kaldırdım.

Simon bulutların hemen üzerinde uçuyordu. İnmesini istiyordum; onu kaybetmek istemiyordum.

Yaralanmadığını umdum.

Ben ise sanırım yaralanmıştım.

Simon'dan başka yere bakmak istemiyordum, bu yüzden parmaklarımı göğsümdeki kabarcıkların üzerinde gezdirdim. Acıyorlardı ama kanamaları şimdiden durmuş görünüyordu. Vampirleri neyin öldürdüğünü hâlâ bilmiyordum ama sanırım göğüsten saçmalarla vurulmanın üzerini çizebilirdim.

Arkamızda hâlâ başka arabaların ışığı yoktu. Belki karanlık yaratıklar farları açmaya ihtiyaç duymuyorlardı. Belki arabaya da ihtiyaç duymuyorlardı.

Bunce'ın yüzü yine pencerede belirdi. "Aramıza mesafe koymaya çalışıyoruz!" diye bağırdı. "Lastiklerini patlatmış!"

Kim patlatmıştı, Normal mi? Akıllıcaydı. Yine de bu, ona güvenebileceğimiz anlamına gelmiyordu. Bizi bilerek mi otoyoldan çıkarmıştı? Onların pençelerinin içine yönlendirmişti? Şu anki amacı neydi?

Pat diye bir gürültü oldu.

Snow kamyonun arkasına inmiş, parmak uçları aşağı dönük, kanatları ensesinde yarı kapalı halde çömelmiş duruyordu. Bana baktı. "Baz."

Simon. Uzanıp onu kendime, yanıma, üstüme çektim. Üzerinde delik ve ıslak yer var mı diye kontrol ettim. "Yaralandın mı?"

"İyiyim," dedi. "Penny..."

"O iyi."

"Ya sen..." Elleri omuzlarımdan, ağzı ağzımın üzerindeydi.

"İyiyim," dedim, beni öptüğü sırada.

Crowley aşkına, Simon'ın kollarıma gelmesi için bunun olması gerekiyorsa -ateşlenen silahlar, Sessiz Bölgeler ve son hız kovalamacalar- buna vardım. Yemin ederim. Amacımı bulmuştum.

Geri çekilip saçımı okşadı. "Baz..."

"Simon?"

"Ölü bir denizkurdu gibi kokuyorsun."

SIMON

Hatta daha da kötü.

"Goblin iç organları gibi," dedim.

"Goblin iç organlarının kokusunu nereden biliyorsun ki?"

"Bağırsakları." Elimle burnumu kapadım. "Yılanlar aşkına, Baz!"

"Biliyorum, tamam mı?" Baz omzuma vurdu. "Gelişmiş duyulara sahibim."

"O kadar kötü ki ağlayacağım," dedim. "Tadını alabiliyorum."

"Üzerimden inebilirsin, Snow. Seni durduran bir şey yok."

"Hayır, iyiyim. Böyle iyi."

Beni onun kucağından vahşi atlar bile sürükleyemezdi.

30

PENELOPE

Bir saat sonra büyüüm geri geldi. Yola çıktığımızdan beri kendi kendime büyüler mırıldanıyor, yüzüğümü bacağıma vuruyordum. Aniden “Sütten çıkma ak kaşık!” işe yaradı ve tenimi ve kafa derimi ovalayarak beni temizledi. Büyü daha bitmeden elim Normal’in boğazındaydı.

İrkildi ama hepsi bu kadardı. “Sanırım Sessiz Bölge’den çıktık,” dedi.

Başparmağımyı boğazına bastırdım. “Bir hançer mi önümde gördüğüm!”

Montundan bir cep çakısı düştü ama Normal ne seğirdi ne de kızardı.

Niyetini ortaya çıkarmak için bir büyü daha denedim: “Renğini belli et!”

Normal hafif morardı ve neredeyse hayal kırıklığına uğradım. Mavi en güvenli renkti, kırmızı tehlikeliydi fakat mor en yaygın alınan sonuçtu; neredeyse herkes sizden *bir şey* isterdi.

Baz'ın da kamyonun arkasında büyü yaptığını duydum. Görülmemizi ve takip edilmemizi zorlaştırıyordu. Derin büyülerdi. Muhtemelen şimdiden tükenmişti.

"Size zarar vermek istemiyorum," dedi Normal. "Ya da sizi ifşa etmek."

"Bize bakıp ne olduğumuzu bilerek bizi ifşa ettin zaten!"

"Size yardım edebilirim." Belirgin biçimde sakindi. "Size gösterebilirim..."

"Bizi büyümüzden uzaklaştırıp doğruca uzağa yönlendirdin!"

"O kazara oldu!"

"Öyle mi acaba?" Öfkemi gizlemedim. "Büyümüzün çalışmayacağını biliyordun."

Normal çocuk suçlu görünüyordu. Elim hâlâ boğazındaydı. Teni benimkinden birkaç ton daha koyuydu ve boynuna altın zincir takmıştı. "Ben sadece sizi takip ediyordum," dedi biraz telaşla. (İyi, telaşlı *olmalıydı*.) "Beni eyaletlerarası yoldan *çıkar-maya* çalıştığınızı sandım. Ne yaptığınızı bilmediğinizi nereden bilebilirdim?"

"Seni medeniyetten uzaklaştıran üç canavarı neden takip ettin?"

Omuz silkti. "Merak."

Dişlerimin arasından nefesimi üfledim. Elimi daha da sıktım. "Her şey bir kazadan ibaretse, karanlık yaratıklar bizi orada bulacaklarını nasıl bildiler?"

"Göze batmamaya çalıştığınız pek söylenemezdi," dedi çocuk bana bakarak. "Rönesans Festivali'nde bir sürü büyü yapıp yedi vampir öldürdünüz. Herkesin ortasında! Öyle yerler büyüleri tiplerle doludur."

"Büyü yapan biri neden öyle bir yere gitmek ister ki?" diye sordum. "Orası tam bir saçmalık; hakaret gibi!"

Shepard gülmeye başladı. Başparmağımın altında bunu hissedebiliyordum.

Saçmaladığımı hissettim. Tüm bu olanlar saçmaydı. Bu ülke saçmaydı. Onu bırakıp yerime oturdum.

Simon arkamda camdan bizi izliyordu. Baz'a yapışmıştı. "Nereye gidiyoruz?"

"İleride bir kasaba var," dedi Shepard. "Scottbluff."

"Orada durmamızı bekliyorlardır," dedi Simon.

Shepard dikiz aynasından Simon'a baktı. Duyulmak için sesini yükseltti: "Olabilir. Ama herkesin içinde daha güvende oluruz. Yolda. Kasabalarda."

"Pekâlâ," dedi Simon, "ama bir dakikalığına durmamız gerek." Bana döndü. "Baz..."

"Kenara çek," diye emrettim.

"Beş dakika sonra bir dinlenme tesisi var," dedi Shepard. "Sığınak."

SIMON

Kamyonun arkası aşırı gürültülüydü.

Hâlâ hayatta olmanın şoku geçtiğinde Baz'a sokuldum; kısmen kucağında sayılırdım. Bana biraz fazla sıkı sarıldı. Baz'ın benden çok daha güçlü olduğunu çoğu zaman unutuyordum. O kadar güçlüymüş gibi görünmezdi. Bana o şekilde dokunmazdı. Beni hiçbir zaman o şekilde çekmez ya da itmezdi. Karşı koyacağım kadar sert davranmazdı.

Ona biraz daha sokuldum.

Sesi kalın ve boğuktu. "Haçını takmalısın."

"Bunu konuşmuştuk; beni ısırman riskini tercih ederim."

Kollarını biraz daha sıktı. Artık nefes almam biraz güçleşmişti.

"Bunu asla yapmam," dedi.

"Biliyorum."

Birkaç dakika sonra bir dinlenme tesisinde durduk. Baz avlanmak için indi, ben de tuvalete gitmek için. Penny bir yiyecek otomatını büyüledi –birkaç kez denemesi gerekti– ve kupağını kraker ve peynirli bisküvilerle doldurdu.

Başı önde, cama doğru eğildi. “Sıfırı tükettim. Şu an doğruluk büyüü yapamam.”

Başım la onayladım. “Baz da aynı durumda. Tüm büyüünü bizi gizlemek için tüketti. Shepard’a güvenebilir miyiz?”

Penny yiyecek otomatından uzaklaşıp başını iki yana salladı. “Büyüm evet diyor ama içgüdülerim hayır. Simon, çok fazla şey biliyor; bu kadar çok şeyi nasıl *biliyor*? Onu burada bırakıp kamyonunu çalmalıyız.”

Bu biraz sert geldi. “Ama bizi kurtardı. Ve nereye gittiğimizi bile bilmiyoruz.”

“Tamam,” dedi Penny. “Ama bir sonraki durağımızda ondan kurtuluyoruz. Başka birinin arabasını çalarız ya da ona aptallaştırma büyüü yaparız.”

Dudaklarımı yalayıp başım la onayladım.

Baz kamyonu geldiğinde daha güçlüydü. Ama hâlâ ayaklarını sürüyerek yürüyordu. Saçı darmadağındı ve şık bluzu paramparça olmuş, kan lekeleriyle dolmuştu. Gözden düşmüş bir meleğe benziyordu. (Sanırım buna iblis deniyordu.)

Yanıma çöktü ve ben de parmak eklemlerimle cama vurdum. Yola çıktık. Motor zaten çalışıyordu.

Baz’a biraz kraker uzattım. “İyi misin?”

“Daha iyi tatillerim olmuştu, Snow.”

Kolumu çaktırmadan ona doladım; modumuz değişmişti ve bunu yapıp yapamayacağımdan hâlâ emin değildim. “Öyle mi?” dedim.

Baz bakışlarını indirip gülümsedi; kız gibi derdim ama o yaptığında kız gibi durmuyordu. Bilmiyorum, *hassastı*. Onu

duymam için bana yaklaştı, ağzı kulağımdaydı. "Bunce'ın bir planı var mı?"

Başımla onayladım. "Colorado'ya gidip Normal'den kurtulmak ve kendimize çekidüzen vermek."

"Dinlenmemiz gerek," dedi.

"Önce dinlenebiliriz."

"Belki de eve dönmeliyiz."

Baz'ın sırtı kolumdaydı. Omzu avucumdaydı. "Evet," dedim. "Muhtemelen."

PENELOPE

"Denver'a kaç saat var?"

Normal bana gözücuyla baktı. Dinlenme tesisinden beri gözleri yoldaydı ve çenesi kapalıydı. "Üç."

"Ve... Sessiz Bölge yakınlarında değiliz?"

"Evet. O kadar çok yok zaten. İnsan olmayan yerler çok az kaldı, burada bile."

"Kim..." Ona sormak istediğim şeyi ve daha fazla sohbeti teşvik etmek isteyip istemediğimi düşündüm. "Kuralları kim koyuyor?"

Bana tekrar bakıp gülümsedi. Hoş bir gülümseme olduğunu söyleyemedim ama *belirgin* biçimde şeytani yanı da yoktu. Ona yapabileceğim birkaç savunma büyüğü düşündüm ama o kadar büyüm kalmamıştı. Simon eskiden bunun nasıl hissettirdiğini sorardı; boş olmanın. Simon'ın büyüğü varken asla tükenmezdi.

Sesini kaybetmek gibi, derdim ona. Tamamen bitmeden önce son birkaç kelimen kalmış gibi. Onu geri kazanmanın tek yolu dinlenmekti. Ve beklemek.

Bazı büyücüler, gerçekten ihtiyaçları olmadığı sürece hiç büyük büyüler yapamazlardı. Sihirbaz bize bunu öğretmişti: büyünüzü savunmaya saklayın.

Fakat annem her gün büyük büyüler yapmamı öğretmişti. Büyüm konusunda cesur davranmamı. *“Ciğerlerini geliştir,”* derdi. *“Kaynakların için daha derin bir kuyu aç. Vücudunu daha fazla büyü alıp onu taşımaya alıştır.”*

Bugün güçlü bir büyücüyü bile bitkin düşürdü. O vampirlerin üzerine tüm büyümü salmıştım ve sonra Stonehenge’den kaçarken de kalmayan tüm büyümü... (Normal’e üst üste konmuş arabaları sormuştum ve onun insanların yaptığı sanat olduğunu söylemişti. Yol kenarı eğlencesi.)

Her neyse, şu an en fazla yapabileceğim şey onu rahatsız etmekti.

“Ne diyeceğim,” dedi şeytani bakmayan gözleri ve bende işe yaramayan gülümsemesiyle. “Sana cevaplar karşılığında cevaplar vereceğim.”

“Ne diyeceğim,” dedim. “Benim sorularıma cevap ver, ben de seni kelere çevirmeyeyim.”

“O da olur.” Oturduğu yerde kıpırdanarak kendine rahat bir pozisyon buldu. Artık belirgin bir tehdit altında olmadığımız için ona hiç doğru düzgün bakmadığımı fark ettim. Uzun boy-luydu. En az Baz kadar uzundu. Ve inceydi. Watford’daki siyahi erkekler saçlarını kazıttırdı ancak onunki uzundu ve tepesinde yoğun bukleler vardı.

Kıyafetleri biraz tuhaftı. Rönesans Festivali için kostüm olup olmadığını merak ettim. Yeşil, geniş kesim kadife pantolon ve farklı parlak rozetle dolu kot ceket giymişti. Yüzü de uzun ve inceydi –yüz ince olabilir miydi?– ve altın çerçeve John Lennon gözlüğü takmıştı. Üzeri hâlâ tozla kaplıydı.

“Yani her şeyi bilmiyorum,” dedi. “Ama anladığım kadarıyla Sessiz Bölge doğal yollardan oluşuyor. İnsan yoksa büyü de yok. O büyülü yaratıkların bazıları buraya ilk göç edenler-

den. Evlerinden kaçmak için bir sürü nedenleri varmış, değil mi? Bu yüzden Büyük Ovalar'a gelmişler ve evet, burada zaten yerli Konuşanlar ve yaratıklar varmış ama yine de bir sürü *alan* varmış. Asıl sorun İrlandalı ve Alman Konuşanlar geldiğinde başlamış. Bir noktada herkes birbirinden uzak durmayı kabul etmiş. Sessiz Bölgeler yaratıklara bırakılmış. Konuşanlar da zaten onlarla işi olsun istemiyorlarmış o yüzden de Ses Çıkaranlar'a yakın durmuşlar."

"Ses Çıkaran nedir?" diye sordum.

"Normal dediğiniz şey. Ben."

"Anladım. Yani... nüfusun yoğun olduğu yerlerde kalmalıyız."

"Kural olarak, evet. Bugünlerde her yerde büyülu yaratıklar var; onları sınırlayacak çok az sessiz yer kaldı. Ama bu da sizin için iyi haber. Batı Nebraska, dağların doğusundaki tek Sessiz Bölge. Kaliforniya ile burası arasında birkaç yer daha var." Bana baktı. "Siz oraya mı gidiyordunuz? Batıya mı?"

Cevap vermedim.

"Tatile gelmediğinizi biliyorum. Bu bir görev mi? Bir av mı?"

"Görev olsaydı daha iyi hazırlanmış olurduk."

"Kaçıyor musunuz?"

"Şu an, evet," diye tersledim.

Öne eğilip direksiyona asıldı. "Size yardım edebilirim. Endişelenmeniz gereken tek şey Sessiz Bölgeler değil. Dediğim gibi, burada onlardan sadece birkaç tane var. Fakat her on kilometrede bir büyü kuralları değişiyor. Patronları da. Jeff Arnold'dan daha fenaları da var."

"Jeff Arnold da kim?"

"O kokarca."

"Adı Jeff mi?"

"Sen ne bekliyordun? Çiçek mi?"

"Bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?" Yüzüklü elimi tekrar kaldırdım. "Sen gerçekten bir Normal misin?"

İki elini kaldırarak direksiyonu bıraktı. "Kesinlikle. Ben görebileceğin en basit kaltağım."

Bu beni güldürdü. Biraz. Nedenini bilmiyordum. Çok yorgundum.

O da güldü. Muhtemelen rahatlamıştı. *Fazla rahatlama, Normal. Tehlikeli olduğunu düşünürsem hâlâ kalbini durdurabilirim.*

"Öyleyse bu kadar çok şeyi nasıl biliyorsun?" diye tekrarladım.

Bana tekrar baktığında ciddileşmiş gibiydi, ciddi olduğunu düşünmemi istiyor gibi. "Anayolda cadıları ve vampirleri takip eden biri olduğum için."

"Bu çok aptalcaydı," dedim.

"Biliyorum."

"Seni öldürebilirdik."

"Evet, biliyorum."

"Seni hâlâ her an öldürebiliriz."

"İnan bana," dedi, "anlıyorum."

"O zaman neden? Birine mi çalışıyorsun?"

"Dick Blick."

"Kim o? Bir başka infazcı kokarca mı?"

"Hayır. Orası bir dükkân. Pahalı boyalar ve kalemler satıyoruz."

"Bu çok sinir bozucu; bana hiçbir şey anlatmıyorsun!"

Baz sesimi yükselttiğimi duydu ve arkadan başını kaldırıp baktı. Başımı iki yana salladım. Baz, Simon'ı dürttü ve o da bana baktı. "Her şey yolunda" demenin şifresi olarak başparmaklarımı kaldırdım. (Bu oldukça bariz bir koddu ama yalnızca iyi olmadığınızda gizli koda ihtiyaç duyardınız.)

"Sana her şeyi anlatıyorum," dedi Normal. "Her sorunun cevabını verdim."

"Cadıları ve vampirleri nereden biliyorsun?"

"Cadıları ve vampirleri herkes biliyor!"

"Bizi nereden biliyorsun?"

"Sizi bilmiyorum, Cadı Kız. Bilmek istiyorum. Hatta bilmemek beni öldürüyor. Üç tane yeni Büyüvar *resmen arka bahçemde* ortaya çıkıyor ve Sarpy Kasabası'nın neredeyse yarısının önünde Vampir Avcısı Buffy'cilik oynuyor... aman Tanrım, siz öyle misiniz, *avcı mısınız?*"

"Hayır, ayrıca bize ne dedin?"

"*Büyüvar*. Büyülü varlık. Benim gibi insanlar size böyle diyor." Patlamasın diye başımı tuttum. "Amerikalı Normallerin bize taktıkları bir isim mi var? Slick aşkına. Bu tam bir felaket."

"Tüm Normaller değil. Benim gibiler."

"Senin gibi..." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Rahatsız edici ya da gözü kara mı demek istiyorsun?"

"*Büyüyü* bilen Normaller. Ben bir online topluluktanım..."

"Yook artık." Koltuğuma yaslandım.

"Hey." Bana baktı. "İyi misin? Sorun nedir?"

"Görünüşe bakılırsa her şey. Annem Amerika konusunda haklıymış. İnternet konusunda da."

"Bizden sonsuza dek gizlenebileceğinizi mi sanıyordunuz?" Normal'in konuşması daha tutkulu bir hal alıyordu. Ya içten konuşuyordu ya da aşırı derecede kurnazdı. "Dünya büyüyle dolu! Etrafına bir bak, tarlalar perilerle dolu! Bunu görmezden gelmemizi mi bekliyorsunuz?"

"Evet! Güvenliğimiz tam olarak buna bağlı!"

"Sen görmezden gelir miydin? Normal olsaydın?"

"Ben asla Normal olmazdım."

"Olabilirdin..."

Yeniden dikleştirdim. "Hayır. O ben olmazdım."

"Sadece bir *hayal et* diyorum..."

"Bu hayal bile edilemez! '*Bir kurbağa olsaydın nasıl hissederdin?*' diye sormak gibi bir şey. Eh, o zaman o ben olmazdım, değil mi? Bir *kurbağa* olurdu. Kurbağaların duyguları *var mı ki?*"

Başını iki yana salladı. Asıl saçmalayan benmişim gibi. "Seni temin ederim ki Normallerin duyguları var. Sizin gibi olmayabiliriz ama gözlerimiz ve kulaklarımız var. Bir şeyleri fark ediyoruz."

"Bana kalırsa, her zaman değil."

"Ben bir şeyleri fark ediyorum," dedi göğsünü işaret edip gözlüğünün altından bana bakarak. Belli ki yola bakması gerektiğini unutmuştu. "Bak, sizin hakkınızda kişisel olarak hiçbir şey bilmiyorum. Çünkü hiçbir soruma cevap vermedin. Ama büyü hakkında bir şey bilmiyor olsaydın, bir Normal olarak doğmuş olsaydın ya da cahil olsaydın ve sonra büyü görseydin –bizzat bir mucizeye şahit olsaydın– öylece bırakır mıydın? Gizli dünyadan bir kesit görmüş olsaydın, bu olmamış gibi mi davranırdın? Yoksa hayatının kalanını oraya açılan bir kapı bulmaya mı adardın?"

Ne dediğini tam olarak algılayamıyordum. Tek düşünebildiğim içinde bulunduğumuz tehlikeydi. "Senin yaptığın bu mu yani? Bizim dünyamıza çıkan yolları mı arıyorsun?"

"Elbette ve birkaç tane buldum da."

Bu kez ben başımı salladım.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu.

"Evet!"

"Neden?"

"Çünkü... *bu seni hiç ilgilendirmez*. Bu senin dünya değil, bizim dünyamız. Bizim sırlarımıza erişmeye hiç hakkın yok!"

"Onu sizin yapan nedir?"

"Ne demek istiyorsun? Çok açık değil mi?"

"Benim için değil. Büyüyü size ait kılan nedir?"

Güldüm. "Biz büyüye sahibiz. Siz değilsiniz."

Başını tamamen çevirip bana baktı. "Biz büyüden *yapılmayız*. Bizim büyüümüz olmadan siz bir Normal'den bile daha kötü durumda olursunuz. İşe yaramaz olursunuz."

31

SHEPARD

Of. Batırmıştım.

Onu etkilemem gerekiyordu. İster inanın ister inanmayın, bazı insanlar beni etkileyici bulurdu. On sekiz yaşındayken berbat haldeki bir orman perisi bana hayat hikâyesini anlatmıştı. Bana karadutlu pasta ve karahindiba şarabı vermişti. İlk defa sarhoş olmuştum.

Büyü hakkında nasıl mı bu kadar bilgi edindim?

Stratejim basitti: Doğruyu söylüyordum.

Her zaman gerçek adımı kullanıyordum (peri masalları size aksini yapmanızı söylese de). Her zaman bir durumda tam olarak ne istediğimi ve ne demeye çalıştığımı söylüyordum.

Büyülü varlıklar her zaman bir dolap çevirirdi. O kadar uzun zamandır gizleniyorlardı ki yalnızca numara ve bilmecelelerle konuşmayı biliyorlardı.

Peki, gerçek yüzünüz ve gerçek isminizle karşılırlarına çıkar ve kendinizi tam olarak olduğunuz gibi tanıtırsanız? Şaşkına dönüyorlardı.

Evet, *arada* dürüstlüğünüze büyüleriyle canınıza okuyarak karşılık verdikleri oluyordu. (Muhtemelen hiç çocuğum olmayacaktı çünkü en az üç iblise ilk doğan çocuğumu borçluydum.) Ama genellikle bunu canlandırıcı buluyorlardı! Annemin oturduğu yerde bana migreninden yakınmaktan hoşlanan bir *hinkypunk*² vardı.

Başka kim onu dinleyecekti?

Başka kim onların hikâyelerini dinlemek isterdi?

Son iki yüz yılı bir köprünün altında tek başına oturarak geçiren troller vardı. Tehditleri ve ahşap sopaları aşıp onlara biraz kemik çorbası götürürseniz kendilerini anlayan bir kulağa minnettar kalıyorlardı.

Zarar verme amacınızın *olmadığını* söylerseniz ve zarar *vermezseniz*...

Sizden hoşlanmaya başlarlardı. Gelmenizi dört gözle beklerlerdi.

Bu yaklaşımın herkeste işe yarayacağını söylemiyorum. *Tehlikeli* olmadığını söylemiyorum.

Gerçekten karanlık bir şeyi etkilemeye çalışmaya değmezdi. Ve bazen *gerçekten* karanlık olup olmadıklarını anlayamazdınız. Bazen onlara gerçek adınızı verirdiniz ve onlar size karşılığında bir şey vermezdi.

Bazen de sizi yalnızca görmezden gelirlerdi.

Büyücüler en fenalarıydı.

Kendilerine büyücü diyorlardı. Diğer herkes ise onlara “Konusanlar” derdi.

Bir keresinde bir boynuzlu tavşan şöyle demişti: “*Teknik olarak hepimiz büyücüyüz, değil mi? Hepimizin büyüü var. Ama onlar bunu kendi adları yaptı. Su içen tek canlı türüymüşün gibi davrandığını bir düşünsene! Ya da nefes alan! ‘Bize baksanıza! Nefes-alanlarız!’*”

2 Mavi, gri ya da beyaz bir duman olarak görünen ve insanlara elinde feneriyle görünerek geceleri kaybolmalarına neden olan yaratık. (ç.n.)

Büyücüler, büyüü yalnızca kendileri kontrol edebildikleri için ona sahip olduklarını düşünüyordu. Diğer tüm varlıkların ve yaratıkların uymaları gereken kurallar vardı; gerçek anlamda kısıtlamalar. Fakat büyücüler adlandırabildikleri her şeyi yapabiliirdi.

Büyücüler hakkında bildiğim çoğu şeyi Büyüvarlardan öğrenmişim. Konuşanları takip etmek zor olurdu. Mahallenizdeki bir pub'da bir tanesiyle tanışmanız imkânsızdı. Civanperçemi ve kediotu ekip bir tanesinin uğramasını bekleyemezsiniz.

Onlarla tanıştığınızda genelde büyücü olduğunu *bilmez*diniz bile. Normaller gibi görünmek için çok çaba sarf ederlerdi ki bu çok kafa karıştırıcı olurdu çünkü *gerçek* normalleri çiftlik hayvanları gibi görürlerdi. Argo canavarları.

Konuşanları bulursanız ve öyle olduklarını anlarsanız da pek konuşkan olmazlardı. Güçlerinin sızmasını istemezlerdi. Herhangi birinin, yapabileceklerini öğrenmesini istemezlerdi.

Bu üçlünün ise farklı olabileceğini düşünmüştüm. *Farklı*lardı. Bir vampirin asayla ne işi olurdu ki? Simon denen çocuk ne tür bir şeytandı? (Şeytan mıydı? Yoksa daha önce hiç görmediğim türde bir sfenks miydi? Henüz görmediğim o kadar çok şey vardı ki...)

Fakat numara-yok numaram onların üzerinde işe yaramıyordu.

Bana ihtiyaçları kalmadığı anda benden kurtulacaklardı. Ve hikâyelerini asla öğrenemeyecektim...

Denver'da şehir dışındaki bir motelde durduk. Lobiye kimi göndereceğimiz konusunda endişeliydim: siyahi çocuk, beyaz şeytan, Ortadoğulu kız ya da sert vampir. (Muhtemelen beyaz şeytan olacaktı, değil mi?)

Fakat her odanın sokak kapısının olduğu türde bir moteldi. Cadı kız bir oda seçip elini kapı koluna koydu ve "Açıl Susam!" dedi. Bu kadar kolaydı.

Ardından arkadaşlarının üzerinden kokarca kokusunu çıkarmayı denedi. İkisi de kamyona bindiklerinde berbat kokuyordu.

Geride durup izledim. "Domates çorbası büyüünüz var mı? Kokarca kokusu için sadece o işe yarıyor."

"Kokarca..." dedi Simon. "Bu porsuktan çok daha mantıklı."

Odaya girdiğimizde kız ve vampir birlikte yataklardan birine uzandı. (Bunu beklemiyordum ama peki.) Kanatlı Zafer de halıya oturup kapıya yaslandı. (Belki onun türünün uykuya ihtiyacı yoktu.) O anda tutsakları olduğumu fark ettim. Eh... bu mantıklıydı. Daha önce de bu duruma düşmüştüm. Hâlâ konuşarak kurtulabilirdim.

Sorun şu ki konuşarak bilgi edinmek istiyordum.

Çökmüş kahverengi koltuğa oturdum. "İlk nöbeti ben tutabilirim," dedim bir süre sonra, vampir ile kızın uyuduğunu düşününce. (Vampirlerin uykuya ihtiyaçları olup olmadığını *bilmiyordum*; daha önce hiç birine bu kadar yaklaşmamıştım. Belki bu melezdi. Yarı vampir olunabiliyor muydu? Belki o Sonraki Kan'dan biriydi. Tüm Büyüvarlar Sonraki Kan konusunda endişeliydiler.)

Simon bana cevap vermedi.

"İlk nöbeti ben tutayım o zaman," diye tekrar denedim. "Uyuyamayacak kadar gerginim hâlâ."

İç geçirdi. "Kendi kendinin nöbetini nasıl tutacaksın?"

"Size söylüyorum; bana güvenebilirsiniz."

"Neden?"

"Çünkü ben iyi biriyim. Ve yardım etmek istiyorum."

"Çünkü sen iyi birisin..." dedi. Karanlıkta gözlerini göremiyordum. "Ya biz *değilsek*?"

Bu oldukça yerinde bir soruydu. Daha önce yanlış tahminde bulunmuştum.

"Bir daha dene," dedi. "Bizden ne istediğini söyle."

"Büyü hakkında bilgi almak istiyorum," dedim.

"Zaten yeterince şey biliyor gibisin."

"Her şeyi bilmek istiyorum."

"Biz her şeyi bilmiyoruz..."

Dik oturdum. "Öğrenebileceğim her şeyi bilmek istiyorum. Neden buradasınız? Arkadaş mısınız? Bir takım mısınız? Aile misiniz? *Nesiniz?* Daha önce senin gibi bir şey hiç görmemiştim."

Simon güldü ama bu keyifli bir kahkaha değildi. "Bana şey diyen birine tüm sırlarımı söyleyecekmişim gibi."

"Tanrım," dedim. "Haklısın. Üzgünüm. Batırdım. Size gerçekten yardım edebilirdim. Aracım var, burayı biliyorum, Amerika'yı biliyorum. Carhenge'de o karmaşadan çıkmanıza yardım ettim ama bundan kaçınmanıza da yardım edebilirdim."

"Bizi oraya kadar kovaladın!"

"Kazara oldu!"

"Yani tatilimizde peşimize takılmana izin verelim sen de YouTube kanalında hakkımızda çektiğin belgeseli paylaş, öyle mi?"

"Böyle bir şey yapmam."

Yeniden iç geçirdi. "Uyu, Shepard. Sana zarar vermeyeceğiz."

Tekrar uzanıp bir başka yöntem düşünmeye çalıştım. Sabah gideceklerdi ve benim de başım ağrıyacaktı.

"Biz iyi insanlarız," dedi Simon.

32

BAZ

Bunce, Normal çocuğa mümkün olan her şekilde büyü yaptı. (Ki bu biraz fazlaydı; “Mümkün olan her şekilde” her zaman fazlaydı. Çocuk uyandığında kendi adını hatırlarsa şaşardım.) Sonra da telefonunu temizledi.

Ona büyü yapmasında yardım edemedim. Hâlâ kurşunlar yüzünden... iyi değildim. Derim kapanmış ve büyük ölçüde iyileşmişti –yirmi yıl önce vurulmuşum gibi görünüyordum– ama göğsüm acıyordu. Ve halsiz hissediyordum. Ölümsüz bedenimin, ölümsüzlüğün hakkını verebilmek için sağlam bir özveride bulunması gerekiyormuş gibi.

Sadece birkaç saat uyumuştuk. Simon ise hiç uyumamıştı.

Bunce araba çalmak için başka bir büyü yaptı. Simon üstü açık bir şey istiyordu ama Penny bu kez daha az dikkat çeken bir şeyde ısrarcı oldu ve bu Amerika’da Silverado denilen devasa, beyaz canavar oluyordu. (*Silverado, Tahoe, Tundra*. Herkes fazlasıyla Amerikan olduğunu anlıyor, Amerika.)

Silverado’nun yanında Normal’in kamyoneti henüz ergenliğe girmemiş gibi duruyordu. Bu araç yerden o kadar yüksekteydi

ki kendi basamakları vardı. Kocaman arka koltuğa ve evdeki salonumdan daha fazla içecek koyacak yere sahipti.

(İngiltere'nin tamamında gerçekten üç tane "pikap" vardı. Amerikalıların pikaplara dünyanın kalanından daha fazla ihtiyaç duymasının sebebi neydi?)

İşler tehlikeli bir hal alabilir diye ben sürüyordum ve Bunce da torpidoda bulunduğu bir haritayla yönlendirmeye çalışıyordu. Telefonu hâlâ Mustang'deydi. Benimki ise kapalıydı.

Asıl amacımız kaçmaktı. O Normal fazla akıllıydı. Bizi takip ediyor olabilirdi. Hatta bizi takip etmenin büyümlü bir yolunu bulmuş bile olabilirdi. Snow savaş moduna geçmişti; Sihirbaz öldüğünden beri onu böyle görmemiştim.

Bunce'la ilişkisini kısıkanıyordum. Bu sanki birlikte onuncu görevleriymiş gibi davranıyordu. Bu da Simon'ın okuldayken bilmediğim bir hayat yaşadığını fark etmeme sebep oldu. Eskiden neyle savaşılması gerekiyorsa Sihirbaz onu savaşması için kullanırdı; Simon daha çocukken bile. (Simon her zaman çocuktu.) Gücü gittiğinde bile Simon hâlâ savaşçı rolünü iyi oynuyordu.

Sanırım artık çocuk değildi...

Sanırım ikimiz de değildik.

Dağlarda bilerek kaybolduk. Bunce her yerde kasabalar olduğunu söyledi, bu yüzden büyümlüğün –ne kaldıysa– bitmesinden endişelenmemize gerek yoktu. İkimiz de büyü yapmaktan bitkin düşmüştük. Büyücülerin, büyümlü yaratıklara karşı bir savaşını nasıl kaybedebileceklerini merak ediyor olabilirsiniz; dışarıdan çok avantajlı görünüyoruz. *Bu şekilde kaybediyorduk.* Bitkin düşerek.

Dağların tepesinde güneş parlaktı. Nebraska'dan kaçtıktan sonra başımın üzerinde bir tavan olmasına memnundum. Ama yorgundum ve güneşe doğru tırmandığımızı yemin edebilirdim.

SIMON

Sanırım daha önce bu kadar güzel bir yerde bulunmamıştım.

Dağlar her renkteydi: gri, mavi, hatta neredeyse mordu ve aralarına koyu yeşil ağaçlar ile turuncu ve kırmızı kayalar saçılmıştı.

Bir akarsuyun yanında durduk ve Baz gömleğindeki ve saçındaki kanı temizledi. (O kokarcanın kalbini çıkarmış olmalıydı.) Motelden ayrılmadan önce hiçbirimiz duş alamamıştık.

“Büyü yapıp valizlerimizi getirmeliyiz,” dedi Baz. Bize arkası dönüktü. Üstü çıplaktı ve sırtı soluk ve parlaktı. Islak siyah saçlarından ensesine su damlıyordu.

“Ya bu onları bize getirirse?” diye sordu Penny.

“Bu pek umurumda değil,” dedi Baz. “Kıyafetlerimi istiyorum. Ve gözlüğümü. Ve annemin şalını.”

“Sanırım ben de telefonumu istiyorum,” dedi Penny.

Üstü açık klasik arabayı buraya komple getirmelerini istedim ama bu fikre sıcak bakacaklarını sanmıyordum.

Penelope’yle yerde oturmuş, Silverado’da bulduğumuz kurutulmuş hindiye yiyorduk. (Kurutulmuş eti çok sevmiştim.) Baz ıslak ve buruşmuş gömleğini ilikleyerek yanımıza geldi.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Penny ona et uzatarak. “Kayıp eşya dolabı?”

“O nasıl işe yarayacak ki?” diye sordum. “Eşyalarınız Neb-raska’dan buraya mı uçacak?”

“Olabilir,” dedi Penny. “Kayıp eşya dolabı’nı sadece yakındaki şeyler için kullandım, anahtarlarımı yanlış yere koyduğumda falan.”

“Baz,” dedim, “ya uçan valizin birini öldürürse?”

“Zaten muhtemelen o kadar uzaktan bir şey getiremeyiz,” dedi Penny iç çekerek. “Özellikle de şu an. Yıkık haldeyim.”

Baz yerde aramıza oturdu. “Daha iyi bir fikrim var.” Asasını Penny’ye uzattı. (Onu da yıkamış olmalıydı. Son gördüğümde keçi kanıyla kaplıydı.) “Bana yardım et.”

Penny bir kaşını kaldırdı ama yüzüklü eliyle onun bileğini kavradı.

“Benden sonra tekrar et, Bunce.” Baz gözlerini kapadı. Gözkapakları koyu griydi. Derin nefes aldı ve sonra... şarkı söylemeye başladı. “Muh-te-şem erdem...”

Penny elini hızla geri çekti. “İlahi mi, Basil?”

Baz iç çekti.

“İlahi büyüü yapamayız!” dedi Penny.

“Bu tavırla olmaz...”

“Bu kutsala saygısızlık!”

“Batıl inanç, Penelope!”

Penny başını sağa sola salladı. “Ve fazla yaygın. O şarkı büyüden çok bir duygu.”

“Eski,” dedi Baz. “Güçlü. Amerikalılar bunu biliyor.”

Omzumla omzuna vurdum. “İsa’yı mı çağtırmaya çalışıyor-sunuz?”

Penny, Baz’ı işaret etti. “Müzik kulağım olmadığını biliyorsun.”

“Neyse ki,” dedi Baz onu kolundan tutarak, “amacımız iyi söylemek değil, sadece birlikte söylemek. Atalarımız *korolarla* büyü yaparmış.”

Bu, Penny’nin ilgisini çekti; büyü tarihiyle çok ilgiliydi. “Ama ikimiz de tükendik, Baz...”

“Ahenkten güç doğar,” dedi Baz.

Penny iç çekip elini tekrar onun bileğine sardı. “Bu işe yararsa annem o kadar etkilenir ki bana son bir akşam yemeği bahşedebilir.”

“Durumu kabullen,” dedi. “Ve ‘bulundum’ kelimesini iyi vurgula. Niyetin önemli olduğunu biliyorsun.”

Baz tekrar gözlerini kapadı. “Muhteşem erdem, ne güzel bir ses!” Şarkı söylerken sesi gürdü. Konuşurkense daha derin ve toktu. Şarkı söyleyerek büyü yaptığını gördüğüm son kişi – şarkı söyleyerek büyü yaptığını gördüğüm tek kişi– Sihirbaz’dı. O gün. Ebb’e yapmıştı.

Ebb...

Sihirbaz, o...

Eh, bize hiç müzik dersi vermemişti. Watford’u devraldığında ne kadar çok şeyi geride bırakmıştı? Eskiden tiyatro kulübü olduğunu biliyordum, bir de tarihe daha fazla değinilirdi. Koro da var mıydı? Ben gitmeden önce danışmanım onu altüst ettiği için sihirbazlar âlemini hiç tam olarak öğrenmemişim gibi hissediyordum.

Sanırım bunun önemi yoktu. Artık o dünyanın bir parçası değildim.

Şimdi Penny de şarkı söylüyordu. Kısmen. Sesi düz ve konuşur gibiydi: “Bir zamanlar kayıptım ama şimdi bulundum.”

Baz daha yüksek sesle söylüyor, Penny’nin boşluklarını doldurmak istiyor gibiydi. “Kördüm ama şimdi görüyorum. Tekrar, Bunce. Muhteşem erdem...”

Baz, Denver’ın hemen dışında avlanmıştı ama onu hiç görmediğim kadar griydi ve burnu hâlâ güneşte geçirdiği günlerden karaydı. (Kızarmak yerine kararmıştı.) Penny kokarca kokusunu büyüyle yok etmeye çalışmıştı ama hâlâ kükürt kokuyordu. Tüm kıyafetleri ya kaybolmuş ya da mahvolmuştu... Sanki Amerika Baz’ı yiyordu. Fırsatını bulduğunda ona bir yumruk savuruyordu.

Penny’ye dizeyi üç kez söyledi. (Penny’nin sesi her seferinde daha da ince çıkıyordu.) Sonra gözlerini açıp birbirlerine baktılar. Penny gülümsedi. “Pekâlâ, sen kazandın. İşe yaramasa bile iyiydi...” Etrafına baktı. “Beklememiz mi gerekiyor?”

"Bilmiyorum, belki bir dakika falan." Baz da etrafına baktı. "Haydi, eşyalar, *bulun* bizi."

Orman sessizdi. Ya da sanırım bir orman kadar gürültülüydü: rüzgârın, dalların ve hareket halindeki suyun sesi vardı. Burası muhtemelen orman perileriyle doluydu.

Sonra duyduk; yakınıımızda bir şey vızıldıyordu.

Penny'nin cep telefonu aramıza düştü. Güldü. "İşe yaradı!"

Eli telefonuna gitti ve "Sırra kadem bastı!" dedi, almadan önce. "Umarım bu herhangi bir şeyin bizi takip etmesini önler."

Baz ayağa kalkıp Penny'nin telefonunun geldiği yöne baktı.

Penny mesajlarına ve cevapsız aramalarına baktı. "Görünüşe bakılırsa kimse bunu kurcalamamış. Kim bilir belki de bunca zamandır Mustang'de duruyordu. Ah, *sonunda*, Agatha." Penny telefonu kulağına götürdü.

Baz hayal kırıklığına uğramıştı. "Adil ol," dedi ormana, elleri belinde. "İlahi *benim* fikrimdi."

"Ah, hayır. Ah, Simon..."

Baz'la dönüp elini yere indirmiş Penny'ye baktık. Baz kadar solgun görünüyordu.

"Sorun ne?" diye sordu Baz ve o sırada valizi tam sırtına çarptı.

Penny hoparlörü açtı ve sesli mesajı dinletti:

"Penelope? Benim. Agatha."

Fısıldıyordu.

"Sana geri dönmediğim için üzgünüm. Beni aradığını biliyorum... pek çok kez. Yani aslında o kadar da üzgün değilim çünkü sana bu kadar çok aramamanı söylemiştim. Telefonda konuşmayı hiç sevmiyorum. Ama..."

Agatha'nın sesi boğuk geliyordu. Bir gardırobun içinden arıyormuş gibiydi. Ya da banyodan. Belki de arabadaydı.

"Bir arayayım istemiştim. Ben havalı bir inziva yerindeyim. Sanırım sana arkadaşşımdan bahsetmiştim? Ginger'dan? Bu onun

fikriydi. Bir grup var –grup mu yoksa program mı deniyor bilmiyorum– kendilerine ŞimdiSonra diyorlar.

“Bunun tamamen kişisel gelişim zirvası olduğunu sanmıştım. Belki öyledir de...”

“Ama belki de değildir.”

Telefona o kadar yakından fısıldıyordu ki sanki bizimle birlikte gibiydi.

“Bir çocuk var...”

“Crowley aşkına. Seni gerçekten bir erkek hakkında konuşmak için mi aradım? Neyse, Penny. Ben iyiyim.

“Sadece... Asamın yanımda olmasını dilediğim günler oluyor. Can simidi niyetine. Sanırım bugün de o günlerden biri.

“Umarım San Diego’ya gelmiyorsunuzdur. Sana burada olmayacağını söylemiştim.

“Her neyse...”

Bir erkeğin sesi sözünü kesti. Fısıldamıyordu: “Agatha? Hazır mısın?”

“Braden.” Agatha şimdi fısıldamıyordu. “Bir saniye...”

Kumaş sürtme sesini andıran bir ses duyuldu. Sonra adamın sesi boğuk çıktı. “Telefonda mıydın?”

“Hayır. Tabii ki hayır.”

Agatha’nın sesi de uzaktan geliyordu: “Sadece biraz yalnız kalmak istedim.”

“Konuştuğunu duyduğumu sandım...”

“Mantralarımı tekrar ediyordum.”

Bir kapı açılıp kapandı ve sessizlik oldu.

“Bu kadar,” dedi Penny. “Mesaj böyle beş dakika daha devam ediyor. Sanırım Agatha’nın başı belada. Gerçekten!”

“Pahalı bir yoga kampında gibi geldi bana,” dedi Baz. Valizine bakmaya gitti. Görünüşe bakılırsa boş olan valizine.

Penelope kaşlarını çattı. “Telefonunu kullanamayacağı bir kampta mı?”

“Buna sosyal medya arınması deniyor.”

"Hayır." Penny ciddiydi. "Agatha'yı tanıyorum. Benimle telefonda konuşmaktansa bir trolü öpmeyi tercih eder."

"O zaman sen niye onu arıyorsun, Bunce?" Baz valizini ters çevirip salladı.

"Çünkü endişeleniyorum! Çünkü sürüden uzaklaşmış kuzu gibi."

"Sürü, İngiltere mi?" diye sordum.

"Sürü, *büyük!*" dedi. "İkinizden biri de büyüden uzaklaşsa öylece gitmenize izin vermezdim."

"Ben artık büyücü değilim, Penelope."

"Sen hâlâ büyücüsün, Simon. Uçaklar yerdeyken uçak olmayı bırakmazlar."

Baz tiksinererek valizini yere çarptı.

"Agatha beni sırf konuşmak için aramazdı," dedi Penny. "*Korkmadığı* sürece beni aramaz."

Penny'nin telefonundan bir ses geldi. Sesli mesaj hâlâ devam ediyor olmalıydı. Bir kapı açılma sesi geldi.

"*Telefonda konuşuyordu.*" Yine aynı adamın sesiydi. Sesi hâlâ uzaktan geliyordu ama sertleşmişti. "*Bulun onu.*"

Başka sesler çıktı. "*Telefon numarasını biliyor muyuz?*" diye sordu başka bir adam. "*Arayabiliriz.*"

"*Onu bulun ve bana getirin. Özünü çıkarma işlemini öne almak zorundayız.*"

Bir hışırta oldu. Üçüncü adam, boğuk olmayan sesle konuştu: "*Buldu. Kahretsin, hâlâ aramada.*" Boğuşma sesleri. Ve sesli mesaj sona erdi.

Hiçbirimiz kıpırdamadık. Penny bana baktı. "Agatha'nın başı belada."

33

AGATHA

Her şey gayet iyiydi.

Yani muhtemelen bir külte alınıyordum.

Ve karizmatik lideri tarafından ayartılıyordum.

Ve merkezlerinde mahsurdum.

Ama diğer her şey genel olarak iyi görünüyordu?

Evet, burada bir dakika daha kalmaktansa eve gitmeyi tercih ederdim. Ama Ginger'ı burada bırakamazdım (onu dünden beri görmemiştim). Ve öylece çıkıp gittiğimi düşünemiyordum bile.

Bunun bir sebebi kapının nerede olduğunu bilmememdi.

Yalnızca üyelere özel kanata geçirilmiştim ve burası sonradan görme birinin malikânesinden çok bir hastaneyi andırıyordu.

Sonradan görme birinin malikâne/hastanesi.

Tüm koridorlar paslanmaz çelikti ve yerler cilalı betonu. Ve tahmin edeceğinizden çok daha az pencere vardı.

Braden bana evi gezdirirken, "Evin bu kısmında bir sürü inovasyon gerçekleşiyor," dedi. "Güvenlik olağanüstü seviyede."

Bana mükemmel düzendeki laboratuvarlarını gösterdi. Sonra da laboratuvarmış gibi gelen, bilgisayarlarla dolu bir odayı. Ar-

dından beyaz deri yatar koltuklar ve girdaplı banyonun olduğu, laboratuvar gibi görünen bir spayı. "Pedikür yapan biliminsanlarınız mı var?"

Braden güldü. "Zamanımın çoğunu sağlık bilimi üzerinde geçiriyorum. Derin arınmalar, detoksifikasyon, gençleşme."

"Annem buraya bayılırdı."

"İçeri gel," dedi kolumdan tutarak. Ona izin verdim. O an ondan etkilenmiştim. Belki otuz yaş altı bir zenginle çıkmak iyi olurdu. Güzel giyinmek için bir sürü bahanem olurdu. Hem nefesini kesmemden hoşlanıyormuş gibi görünüyordu.

Simon'la çıkarken onunla hiç bu şekilde eğlenemezdim. Fazla kırılıyordu. Simon özgüven sorunları olan nükleer silah gibiydi; çok yorucuydu.

Braden'ın peşinden paslanmaz çelik spasına girdim ve beni deri koltuklardan birine oturttu.

"Bunu tut," dedi beni bir kola yönlendirerek.

Dediğini yaptım.

"Kan grubunu biliyor musun?" diye sordu.

"Hatırlayamıyorum..."

Koltukta bir düğmeye bastı. Sırtıma masaj yapmasını bekledim. Onun yerine kenardan bir dokunmatik ekran çıktı. "A pozitif," dedi. "Bak, bu alyuvar sayımın. Mükemmel derecede normal. Bunlar lökositlerin."

"Ne... Tüm bunları nasıl biliyor?"

"Senden kan örneği aldı," dedi Braden. "Hissetmedin bile."

"Evet, hissetmedim."

"Glikozun tahminimden yüksek. Bu ne anlama geliyor acaba?"

"Bu senin cinsel hastalığım olmadığından emin olma yolunu mu?"

"Ah, hayır, elbette hayır. Zaten hastalığın da yok. Sıradışı hiçbir şey yok. Bir adım var..."

"Braden, ne yapıyorsun?"

Bana bakıp sırtıttı. "Sana ne yaptığımı gösteriyorum." Kolunu odaya doğru savurdu. "Burası ülkenin en gelişmiş medikal cihazlarının olduğu yer. Burada neredeyse her şeyi tedavi edebilirim."

"Bunu birine... söylemen gerekmiyor mu?"

Akıllılık taşıyormuşum gibi yeniden güldü. Ben asla akıl lılık taslamazdım.

"Sana biraz elektrot takmak için sabırsızlanıyorum," dedi. "Bir de sen açken de kan örneğine ihtiyacımız var. Belki yarın sabah."

"Neden? Hasta mıyım?"

"Hayır, mükemmelsin. Eşsizsin."

"Tuhaf, medikal bir takıntın mı var?"

Omuz silkti. "Belki. Biraz. Sanırım böyle konularda inekliği tutuyor. İnsanları neyin çalıştırdığını görmek hoşuma gidiyor. Onları deşifre etmeyi seviyorum."

Braden'ın DNA'mı çözüp sattığını hayal ettim.

"Bu bir satış taktiği, değil mi? Kan grubuma göre bana meyve suları satacaksın? Çünkü Ginger ve ben bunu denedik. Tam bir saadet zinciri."

Braden elimi tuttu. Koltuğu tuttuğum elimi.

"Agatha, neden benim tam da göründüğüm kişi olduğumu kabul edemiyorsun? Gözlerini senden alamayan milyarder bir dâhi."

Bu, dündü.

Günün çoğunu onunla geçirmiştım ve akşamüstüne kadar Ginger'ı görmemiştım. "Neredeydin?" diye sordu. Yüzü parlıyordu. "Dur söyleme, zaten biliyorum, ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Kimden?"

"Salağa yatma. Josh ikinizi üye kanadında görmüş. Onan hoşlanıyorsun!"

"Bilmiyorum," dedim. "Sanırım ilginç biri."

"İlginç mi? Yakışıklı, güçlü ve tanıdığım herkesten daha temiz besleniyor. Tahıl yok, et yok, patlıcangiller yok, süt ürünü yok."

"Geriye ne kaldı ki zaten, Ginger?"

"Bir sürü şey! Bakliyat, bitkisel proteinler, yeşil sebzeler, su yosunu..."

"Tabii," diye sözünü kestim. İngiltere'den ayrıldığımda eti ve özgürce elde edilmeyen tüm hayvansal ürünleri yemeyi bırakmıştım ama bu insanlar izin verirsiniz tüm tabağınızı çöpe dökerdi.

"Braden'ın, üye kanadına girmene izin verdiğiğine inanamıyorum," dedi Ginger. "Hazırlanmak için iki haftadır arınma yapıyordum. Sanırım programda bazı adımları atlamana göz yumacak. Senden *o kadar* hoşlanıyor."

"Herhangi bir programda değilim ben."

Heyecanla elimi tuttu. "Agatha! Ya *birlikte* seviye atlarsak?"

"Seviye atlamıyorum," diye ısrar ettim. "Sadece bir erkekle konuşuyorum."

"Resmen gözlerimin önünde geliyorsun. En az yüzde kırk aktıfsın."

Gözlerimi devirdim.

Ama yine de yemekten önce Braden'ın bana bir VIP tur daha yaptırmasını kabul ettim. Bana merkezlerini gezdirdi. Bahçeleri, golf sahasını, serayı. "İnzivanı kaçıırıyorsun," dedim.

"İnzivanın amacı odaklanmaktır," diye karşılık verdi. "Ben oldukça odaklanmış hissediyorum."

Normalde randevularda kendimden bahsetmemeye çalışırdım. Çoğu erkek de işimi kolaylaştırırdı; tüm konuşmayı yapmaktan memnuniyet duyarlardı. Fakat Braden hakkımda her şeyi öğrenmek istiyordu. Annemlerin nasıl olduğunu, nerede büyüdüğümü, bademciklerimi ya da apandisitimi aldırıp aldırmadığımı.

Yuvarlak cevaplar veriyordum. Hayatımın bu kısmından önce büyüyle alakalı olmayan çok az şey vardı.

Ona babamın doktor olduğunu ve annemin partilere katıldığını söyledim. Okulu sevmediğimi ve İngiltere'yi özlemediğimi.

"Arkadaşlarını da mı özlemiyorsun?" diye sordu.

Canavarlar tarafından kovalanmayı özlemiyorum, diye düşündüm, *ve erkek arkadaşımın kendini heteroseksüel hissetmesine yardım etmeyi.*

"Birlikte okula gidiyorduk," dedim, "ve şimdi gitmiyoruz."

Turdan sonra Braden akşam yemeği için üzerimi değiştirmem için benimle odama kadar geldi. Fakat Ginger'la paylaştığım oda değildi; üyeler kanadında bir süitti. Tüm eşyalarımı buraya taşıtmıştı.

İnzivada telefonlarımızı kullanmamamız gerekiyordu; geldiğimizde onları bırakmamız istenmişti. "Dış dünyadan inziva," diye açıklamıştı Ginger.

Ama ben telefonumu vermemiştim. Hâlâ çantamdaydı. Braden üzerimi değiştirmemi beklerken banyoya kaçıp Penny'yi aramaya çalıştım. Açmadı.

Yemekten döndüğümde telefonum yoktu.

Sonra ışıkları kapadım; neden bilmiyorum. Hayır, biliyorum, birinin beni izleme ihtimaline karşı.

Işıkları kapayıp kıyafetlerimle uyudum. Bu odanın kilidi vardı. Ama Braden'da anahtar olduğuna emindim.

Bu muhtemelen sorun değildi. Bana zarar vermeye çalışmamıştı. Hatta alanıma fazla girmemişti bile. Ya da bana uygunsuzca dokunmamıştı.

Belki ilaç sektörünün en nüfuzlu kişisi olduğunuzda biriyle çıkmak böyle oluyordu. Bir kızı paslanmaz çelik süite kapayıp MR çekirme konusunda ne düşündüğünü soruyordunuz.

Sabah bir kadın bana kahvaltı getirdi. Kuru üzümlü yulaf lapası ve küçük bir tabakta vitaminler.

34

PENELOPE

Eskiden *bir sonraki adımda* çok iyiydim.

Korkunç bir şey olurdu –ya da tuhaf ve gizemli bir şey– ve Simon bana danışırdı, ben de ona planımızı söylerdim. Her seferinde *doğru* adım olmasa da, her zaman bir sonraki adımımızı bilirdim. Doğru ve yanlışla hiçbir zaman takılmazdım. O anki durumu değerlendirme kabiliyetime güvenir ve ilerlemek için en iyi yolu bulurdum.

Bazen yapacak tek şeyin savaşmak olduğu durumlarda kalırdık. Bazen de yapacak tek şey Simon'ın her şeyi havaya uçurması olurdu.

Sonra toz dindiğinde Simon bana dönerdi ve ona yeni planımızı söylerdim.

Uçaktan indiğimizden beri tek bir planım bile yoktu.

Agatha'nın başı dertteydi, bunu biliyordum. Ama nerede olduğunu bilmiyorduk. Ve büyümüzü tek bir yere yönlendirip duruyorduk. Ve arkamızda hatalarla dolu bir iz bırakıyorduk.

En son ne zaman iyi bir karar aldığımı hatırlayamıyordum. Belki uçakta bisküvi tatlısı yerine çizkek aldığım zamandı.

Simon cep telefonumu aldı. "Nerede?"

"Onu bulma büyüsü yaparız," dedi Baz.

"İşe yaramaz," dedim. "Kalan tüm gücümü ilahiye harcadım."

Baz da öyle yapmıştı. Boş valizini dereye tekmeledi.

"İnternette 'ŞimdiSonra'ya bakabiliriz," dedi Simon.

"Ya onun telefonunu alan insanlar bizi aramaya çalışırsa?"

Baz korkmuş görünüyordu. "Numaramızı biliyorlar."

"Telefonumu atmalı mıyım?" diye sordum. "Yerini bulabilirler."

"Hayır," dedi Simon. "Agatha arayabilir."

"Doğru..." dedim. "Doğru."

Baz derenin kenarında duruyordu. Saçı kafasına yapışmıştı. Teni griydi.

Simon dudağını ısıırıyordu. Bugün kanatlarını saklayacak kadar büyüm yoktu. Denedim ama yalnızca bir saniyelğine yok olup geri döndüler. Hiç bu kadar tükenmiş miydim bilmiyordum. Amerika'da hayatta kalmak için çok fazla büyü gerekiyordu.

"Pekâlâ," dedi Simon. "İlerlemeye devam etmeliyiz. Shepard muhtemelen bizi arıyor ve büyülü yaratıklar da bizi arıyor olabilir. Son bildiğimiz Agatha'nın San Diego'da olduğu. Bu yüzden batıya gitmeye devam edeceğiz. Baz'ı güneşten koruyacağız. Kanatlarımızı sargılarla gizleyeceğiz. Yapabildiğimizde yemek ve kıyafet çekeceğiz ya da büyüleyeceğiz. Ve şu an internetimiz var. ŞimdiSonra insanların deliklerinde bulabiliriz." Bana baktı. "Yani, sence?"

Başımınla onayladım. "Evet. İyi plan."

Baz da onayladı. "İyi plan, Snow." Ağaçlara baktı. "Avlanmalıyım. Böylece tekrar durmak zorunda kalmayız."

"Tek başına olmaz," dedi Simon.

"İzlemene izin..."

Simon kanatlarını açtı. "Tek başına olmaz."

Şu an yalnız kalamazdım. Ben de aramızda uygun bir mesafe bırakarak peşlerinden gittim.

Baz'ın vampirliğini en az bir yıldır biliyordum –Simon da öncesinde yıllarca şüphelenmişti– ama Baz hâlâ bu konuda çekinmedi. Bizim önümüzde hiç beslenmezdi. İzlediğinizi düşünürse karşınızda sandviç bile yemezdi. Simon bunun sebebinin Baz'ın sivri dişlerinin görünmesi ve onun bundan utanması olduğunu söylerdi, bu yüzden hep başka yöne bakardım.

Baz'ın bazen avını kendine çekmek için büyü yaptığını biliyordum. Ama bugün yapmasına gerek yoktu. Önümüzde yere çökmüş büyük bir yaban kedisi vardı. Baz'ın saldırmasını bekledim.

Onun yerine ayağını yere vurup ona bağırdı. "Git buradan!" Kedi irkilerek bizden kaçtı.

"Bu da neydi?" dedim. "Zoru oynamaları mı hoşuna gidiyor?"

"Avcı hayvanları avlamam," dedi.

"Neden? Halden anladığın için mi?"

"Ekosistem için oldukça önemliler. Ayrıca burada kuzu da var, ya da onun gibi bir şey. İzlerini gördüm."

Bizi ormanda iyice ilerletti. "Biliyorsunuz, bunu tek başıma da gayet iyi halledebilirdim," diye homurdandı.

"Tabii tabii," diye fısıldadı Simon. "Sen çok acımasısın."

Baz kaşlarını çatarak ona baktı. "Öyleyim."

Burası daha karanlıktı. Yeşil yapraklı dalların arasında ilerliyorduk ve dizlerimize kadar sis vardı. Amerika'da ağaçların bile farklı olacağını daha önce neden hiç düşünmediğimi bilmiyordum. Simon'la birlikte İngiltere'deki ormanlarda çok dolaşırdık ama onlar böyle ormanlar değildi.

Baz durdu. Bir koku yakalamıştı.

Simon ve benim yetişemeyeceğimiz kadar hızlı ve hayal edemeyeceğimiz kadar zarif koştu. Ona yetiştiğimizdeyse Baz akarsuyun kenarına çökmüştü ve kucağında ölü bir kuzu vardı. İkisi de sisin içinde kayboluyordu. Sanırım Baz onun boynunu kırmıştı.

"Tamam," dedi. "Bana bir dakika verin."

Başımı indirdim. Sis göğsüme çıkmıştı ve çok karanlıktı. Yüzüğümü kaldırdım.

“İzinsiz avlanıyor...” dedi biri. Bir kadın sesine benziyordu. Ve içimden söylüyormuş gibiydi. Karanlık çeneme kadar çıkmıştı. “*Kan emici benim bahçemde izinsiz avlanıyor.*” Ses –kafamın içinde olduğuna yemin edebilirdim– İngilizce benziyordu. Kuzeyli.

“Açıklayabiliriz!” diye bağırdı Baz. O da duymuş olmalıydı.

“Bilmiyorduk!” diye bağırdım.

Simon elimi tuttu. “Biz buralı değiliz!”

“Hayır,” dedi ses. “*Bunu görebiliyorum. Kokusunu alabiliyorum... Siz farklı bir şeysiniz. Yalnızca kan emici değilsiniz. Çok daha iğrenç bir şeysiniz...*”

Gözlerimi kapadım ve karanlığın içine, “Elma dersem çık, armut dersem çıkma!” dedim.

“Büyücüler,” dedi ses, küçümsercesine.

Ve sonra karanlık beni yuttu.



35

BAZ

Kıpırdayamıyordum.

Bir daha denedim, kıpırdayamıyordum. Kollarım bağlıydı.

Oturamıyordum. Bacaklarım bağlıydı.

Yüzüm acıyordu. Bir taşın üzerinde yatıyordum.

Kıpırdayamıyordum.

Nefes alamıyordum!

Hayır, alabiliyordum. Ağzım tıkalıydı ama hâlâ nefes alabiliyordum.

Kıpırdayamıyordum. Göremiyordum.

Gözlerimi açtım...

Bir kamp ateşinin yanında omzumun üzerinde yatıyordum. Diğer tarafta bir kadın oturuyordu. Yaşlı bir kadındı ya da uzun, beyaz saçlı genç bir kadındı. Ellerini ateşe uzatmıştı. Her parmağında altın yüzükler ve bileklerinde altın bilezikler vardı. Beni izliyordu.

“Oofff.” Simon yakınımda bir yerde, seslere bakılırsa debeleniyordu. Keşke ona sakın olmasını söyleyebilseydim. Orada olduğumu anlasın diye homurdandım.

Daha sert debelenmeye başladı.

"Seni tekrar uyutmalıyım," dedi kadın. Ağzı kıpırdamıyordu. Sesi kafamın içindeydi. "Hepinizi. İcabınıza bakmam için uyanık olmanız gerekmiyor."

Ayağa kalkıp yanıma geldi. Sanırım gerçekten de yaşlıydı ama genç biri gibi hareket ediyordu. Üzerinde yıpranmış kot ve ateşin ışığında parıldayan kırmızı bir şal vardı. Gri kovboy çizmesinin ucuyla çenemi kaldırdı. *"Türünü duymuştum," dedi. "Başarabileceklerini sanmazdım ama işte buradasın. Kan ve büyü kokuyorsun, çocuk. İkisi de ekşimiş."* Dudakları kıvrıldı. *"Benim. Dağımda. Değil."* Karnıma tekme attı.

Siktir.

Bağırmaya çalıştım ama onun yerine boğuldum. Göğsüm hâlâ kurşunlardan yanıyordu. Yemek yemem gerekiyordu. Su içmem gerekiyordu. Kendimi her bakımdan kötü hissediyordum.

Simon yine debeleniyordu. Kadın dönüp ona baktı. *"Aptal kedicik. Gidip kendine tehlikeli bir arkadaş bulmuşsun. Bunun acısını çekeceksin."*

Neydi bu kadın? Peri mi? Elf mi? Amerika'da hâlâ onlardan var mıydı? Burası Ölmeyen Topraklar mıydı? Annem bilirdi. Her türden büyümlü varlığı ve yaratığı bilirdi, kayıp ve ölü olanları bile.

Kadın başını kaldırdı. Bir şey kokluyordu.

Kokuyu ben de aldım; insan kokusuydu. Normal.

"Shepard!" dedi kadın yüksek sesle. Gülümsüyordu.

"Margaret!" Denver'da bıraktığımız Normal'di bu. Onu henüz göremiyordum ama sesini ve kokusunu tanımıştım. Başından beri bu kadınla çalışıyor olmalıydı. Normal bana yaklaştı ve yaşlı kadın onu kucaklamaya hazır bir biçimde kollarını açtı.

"Uyanık olacağından emin değildim," dedi Shepard ona sarılarak.

"Çok sıcak." Kadın aksiydi. "Uyuyamıyorum. Artık hep çok sıcak." Başını onun omzuna vurdu. Koluna. "Bana bir şey getirmişsin. Kokusunu alabiliyorum."

Shepard gülüp avcunu uzattı.

Elindeki şeyleri –yüzükleri– kadın aldı ve zaten yüzüklü olan parmaklarına taktı. “Bana karşı çok iyisin, Shepard. İyi çocuk. İyi adam.”

“Bakıyorum da arkadaşlarımla tanışmışsın,” dedi Shepard.

Kadın kaşlarını çatıp ondan uzaklaştı. “Onlar arkadaşların değil. Şimdi ve Sonra.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Shepard. “Onları önce Omaha’da gördüm. Ama Sonra’dan olamazlar, Margeret. Yarım düzine vampiri tüm soğukkanlılıklarıyla öldürdüklerini gördüm.”

“Hayır! Ne kadar soğuk?”

“Buz gibi.”

Normal’in bizi savunduğuna inanamıyordum. Bizi tanıdığına bile inanamıyordum; Bunce ona o kadar çok büyü yapmıştı ki aynada kendini bile tanımamalıydı.

“Belki kendi türlerine sırt çevirmişlerdir.” Kadın bana bakıp botuyla kalçamı dürttü. “Bu onun işi. Sonunda geldi. Melez.”

“Öyle mi?” Shepard bir an gözücuyla bana baktı. “Ben de merak ediyordum...” Başını salladı. “Bilmiyorum. Ben bunun gerçekten tesadüf olduğunu düşünüyorum, Maggie. Bence onlar sadece turistler.”

Kadın tükürdü. Sıcak tükürüğü yanağıma çarptı. “Turist mi?!”

“Hiçbir kuralı bilmiyorlar,” dedi Shepard. “Sırf Carhenge’i görmek için Sessiz Bölge’ye girdiler.”

“Müthiş olduğunu söylüyorlar,” dedi kadın. Kıskaçlıkla. “Fotoğraflarını görmüştüm.”

“Rehberleri olmayı kabul ettim. Birbirimizi tanıyorduk ki bir ekip işimizi bitirmeye kalktı.”

Kadın bana bakmak için çömeldi, çenesini kaşdı. Serçeparmağında altı yüzük vardı. Biri Penelope’ninkiydi.

“*Sihirbazlar,*” dedi küçümser gibi. “Dikkatsiz kedicikler, melezler. Sonraki Kan bela ve leş... *Kan emiciler,* Shepard. Bu koçumu öldürdü.”

“Muhtemelen susamıştır,” dedi Shepard. “Bir keresinde senin akarsuyundan içmiştim, unuttun mu? Biz tanışmadan önce.”

Kadın ayağa kalkıp çatık kaşlarla ona biraz daha baktı. “Ama sen iyi bir çocuksun... bir masumsun. Şövalye değil. Büyücü değil. *Kan emici* değil.”

“Bırak da söyleyeceklerini dinleyelim,” dedi Shepard. “Hoşuna gitmezse onları yiyebilirsin.”

“Onu yemem,” dedi bana ters ters bakarak. “Ekşimiş.”

Shepard önce Simon’ın ağzındaki tıkaçı çıkardı. Simon’ın, “Teşekkürler,” dediğini duydum. “Sana borçluyum.”

“Dostum,” dedi Shepard, “bana o kadar çok borçlusunuz ki bir sözleşme hazırlamamız gerek.”

Ardından benim ağzımı çözdü ve oturmama yardım etti. “Büyü yok,” dedi usulca. “Seni uzaktan etkisiz hale getirebilir.”

Başımınla onayladım.

“Bunu onun üstünde buldum,” dedi kadın, asamı kaldırarak. “Muhtemelen çalıntı. Heffalump dişi. Nesli tükenmiş.” Omzunun üzerinden attı.

Bunce daha ağzı çözülmeden sorular sormaya başladı. “Kim bu ŞimdiSonra denen insanlar? Neyin peşindeler? Arkadaşımız ellerinde!”

“Şimdi konuşuyoruz,” dedi Shepard, oturmasına yardım ederken.

“Bırak beni!” diye bağırdı Bunce. Shepard onu bıraktı. Bunce düştü. “Bize söylemek zorundasın... arkadaşımız tehlikede!”

Beyaz saçlı kadın (*kadın mıydı?*) yeniden ateşin diğer tarafına oturdu. “Zorunda değilim. Konuşma işini siz yapacaksınız.”

"Ne istiyorsan," dedim. "Ne bilmek istiyorsan." Simon'a baktım. İyi olduğunu gösterircesine başıyla onayladı. Elleri hâlâ bağlıydı. Ve bilekleri. Ve kanatları. Ama iyiydi.

"Maggie'ye neden burada olduğunuzu söyleyin," dedi Shepard, kadının yanına otururken.

Konuşmayı başlatmaya çalıştım; üçümüz içinde sadece ben nabza göre şerbet vermesini biliyordum. "Tatildeyiz," dedim. "Biz turistiz."

"Peki ya bahsettiğiniz arkadaşınız?" diye sordu Margaret.

"Onu görmeye gidiyorduk..."

Bunce sözümü kesti: "Ona bakmak istedik, onun için endişeleniyorduk ve sonra dün bize ŞimdiSonra'yla birlikte olduğunu söyleyen bir mesaj bırakmış. Onun özünü çıkaracaklar. Bize söylemek zorundasın..."

Snow başını kaldırdı. "Sen kimsin?"

"Önemi yok," dedim, ikisinin de susmasını isteyerek. "Bize bir şey anlatmak zorunda değilsin. Gitmek istiyoruz. Geri gelmeyeceğiz."

"Sen Sonraki Kan'sın," dedi kadın bana, bilmişçe.

"Hayır. Kanım kadim. Çok eski bir ailedenim."

Kadın dinlemiyordu. "Sen. Melezsın."

Normal, öne eğildi. Bana bakma şeklinden nefret ettim; sanki kıracağı bir kasaydım. "ŞimdiSonra," diye başladı, "bazı insanlar onlara Sonraki Kan diyor; vampirlere Konuşmayı öğretiyorlar..."

"Ne yapıyorlar?" Küçük dilimi yutacaktım.

"Bu iğrenç bir şey!" dedi Bunce.

"Evet," dedi Margaret beni işaret ederek. "Sen iğrençsin!"

"Ben... öyle değilim," dedim. "Ben bir büyücüyüm! Bebek-ken bir vampir tarafından ısırıldım!"

"A-ha!" dedi Shepard, bir bilmece çözmüş gibi parmaklarını şaklatarak.

"Hayır." Kadın bu düşünceden iğrenmiş görünüyordu. "Seni dışlarlar, ejderhalara yedirirlerdi. Büyücü kanunu böyle."

"Evet, şey, annem öldürüldü. Vampirler onu öldürdü. Beni dışlayacak kadar güçlü biri yoktu."

"Hâlâ geç değil," dedi kadın. "Ejderhalar hâlâ aç."

"O kötü bir vampir değil," diye araya girdi Simon. "İnsanları ısırmıyor. Sadece sıçanlar, geyikler ve kuzular..."

"İzinsiz avcı!"

"Özür dilerim!" diye yalvardım. "Onun birine ait olduğunu bilmiyordum!"

"Özür diliyor," dedi Shepard. "Ona inanıyorum."

"Melez olmadığına inanmamızı mı bekliyorsun? Tüm dünya kan emicilerin kan ve büyüü karıştırdığını bilirken?"

"Nasıl?" diye sordu Penny.

Kadın ateşin üzerinden bize ters ters baktı. "Bilmiyorum. İyi bir şey değil. Karanlık."

"Vampirler büyüye sahip olursa," dedi Shepard, "onları hiçbir şey durdurmaz. Besin zincirinin tepesinde olurlar."

Kadın tısladı.

"Bak..." Bunce korkmuyordu, gündönümündeki domuz gibi eli kolu bağlı olmasına rağmen. "Kötü göründüğünü biliyorum. Ama bizim o vampirlerle işimiz yok. Arkadaşımız onların elinde, başı belada ve yardımımıza ihtiyacı var. Bizi bırakmak zorundasın."

Kadın parmaklarını birbirine sürtüp yüzüklerini tıkırdattı. "Yorumun nedir, Shepard?"

"Onlara inanıyorum."

"Yumuşak," dedi kadın. "Herkesine inanıyorsun."

"Onlarla iki gün geçirdim ve zarar verdikleri tek şey o vampirlerdi."

"Ve benim koçum."

"Bunun için üzgünüm," dedim yeniden.

Kadın bir elini salladı. "Kan emici ve büyücüyü sal. Kedicik benimle kalacak."

Herkes birden, "Ne?" dedi.

"Beni mi kastediyor?" diye sordu Simon. "Ben kedi değilim!"

Kadın iç geçirdi. "Aptal kedicik. Yumurtasından çıkıp kaybolmuş."

Normal çocuk, Simon'a bakıyordu; Simon beni en iyi bilmeceyle değiştirmiş gibi. "Hayır..."

Kadın daha yakından bakmak için Simon'ın yanına gitti. "Öksüz. Öyle olmalı. Büyücülerle ve kan emicilerle uçuyor... ne utanç."

"Ben öksüz değilim!" diye itiraz etti Simon. "Yani, öyleyim. Ama yumurtadan falan çıkmadım."

"Ben onun bir şeytan olduğunu düşünmüştüm," diye mırıldandı Shepard.

"Pfff." Kadın, Simon'ın etrafında dönüyordu. "Kırmızı kanatlar. Keskin kuyruk. Benim gibi kuzeyden. Değerli bir yavru. Kayıp."

"Hayır, hayır, HAYIIIR," dedi Simon, kadının ne kastettiğini fark edince.

"Yok artık," dedim.

Penny ise, "Siktir," dedi.

"Ben EJDERHA değilim!" diye bağırdı Simon.

"Henüz." Kadın onun kuyruğunu okşadı. "Şimdi kediciksin. Bir gün ejderha olacaksın. Bir gün vahşi olacaksın."

"O ejderha değil!" dedim. "O kanatlar büyüyle üzerinde kaldı."

"Bu ejderha değil, o vampir değil. Kör müyüm ben? Aptal mıyım?" Yine bana bakıp hırladı.

"Hayır," dedim. "Sorun sende değil. Bizde. Biz çok kafa karıştırıcıyız."

"Ben yalnızca kanatları olan bir Normalim!" diye ısrar etti Simon.

"Ejderha kanatları." Kadın başıyla onayladı. "Büyük Kızıl."

"Yakından bak," diye yalvardım.

"Kokla onu!" dedi Bunce. "Ejderha gibi mi kokuyor?"

Kadın kaşlarını çatarak Bunce'a baktı. Ardından Simon'ın göğsündeki iplere uzanıp onu ayağa kaldırdı. Boynuna yaklaşıp onu kokladı. Simon çenesini kaldırdı. Kadın onun arkasına geçip yüzünü bağlanmış kanatlarına bastırdı.

"Ejderha gibi kokuyor... ama aynı zamanda da demir gibi. Bir başka iğrenç şey!"

"Sadece bir büyüydü," dedi Penny.

"Kimin büyü?" Margaret ipleri çekerek Simon'ı geriye çekti.

"Be-benim," diye kekeledi Simon. "Ben bir büyücüyüm. Büyüyü ben yaptım."

"Neden!"

"Kanatlarım olsun istedim," diye cevap verdi Simon. "Uçmak istedim."

"Kuyruk niye?"

"Özgür olmak istedim!"

Margaret, Simon'dan uzaklaştı ve Simon yeniden yere düştü. Kadın onun oturmaya çalışmasını izledi. "Evettt. Özgürüm," dedi kafamızın içinde. "Bundan daha iyi. En iyisi."

Ateşe geri yürüdü.

"Bize inanıyor musun?" diye sordu Bunce.

Margaret omuz silkti. "Kusurlu, dışlanmış serseri turistler olduğunuza inanıyorum."

Bu konuda haklıydı. "Peki," dedim dikkatlice, "gidebilir miyiz?"

"Sonraki Kan'a mı gideceksiniz? Onlarla savaşmaya?"

"Evet!" diye bağırdı Simon.

"Gidin," dedi kadın. "Sonraki Kan'a asla üstte çıkamayacaklarını söyle. Üst olmadıklarını. Benim. Biz uyandığımızda Sonraki Kan yanacak. Biz üstte uyandığımızda."

Kadın –ejderha?– Normal'in elini tuttu. "Götür onları, Shepard. Sana zarar vermelerine izin verme. Kan emicilere zarar versinler." Shepard'ın elini sıktı, ardından bizden ve ateşten uzaklaştı.

“Bekle!” diye seslendi Bunce. “Yüzüğüm. Yüzüğüme ihtiyacım var.”

Kadın, Penny ona saldırmış gibi aniden döndü ve sıkılı yumruğunu kaldırdı. Otuz yüzük ve bir düzine altın bilezik takıyor olmalıydı. “*Artık benim!*” diye gürlledi kafalarımızın içinde.

Penny ağlayacak gibiydi. “Lütfen. O olmadan büyü yapamam. Arkadaşıma yardım edemem. Ya da kan emicilere zarar veremem.”

Ejderha –öyle olmalıydı– Penny’nin yanına gitti ve ona sert sert baktı. Ağır elini ağzına götürdü ve dişlerini Penny’nin yüzüğüne kapadı. Sonra toprağa bir şey tükürdü; ortasındaki mor taş.

Ve gitti.

Hâlâ hayattaydık. Ve kadın gitmişti.

36

SIMON

Shepard önce beni çözdü, ben de Baz'ı serbest bıraktım. "İyi misin?"

"Dürüst olmam gerekirse daha iyi olmuştum," dedi. Bu da bana neredeyse ölmek üzere olduğunu düşündürdü.

Ayağa kalkmasına yardım ettim. "Seni buradan çıkarıp bir şeyler içmeni sağlayacağız. Daha fazla kedi. İnek. Herhangi bir şey."

Kanatlarım kısmen kontrolsüzce çırpıyordu. Bağlanmaları canımı çok acıtmıştı. Sanırım bir şey burkulmuştu. Kırılmamış olmasını umuyordum. Veterinere gidip düzelttirecek halim yoktu.

Penny, Shepard'ı soru yağmuruna tutmak için çözülmeyi bekledi. "Vampirler nerede? Onları nasıl bulacağız? Arabamız nerede?"

"Çaldığınız kamyonet mi?" Bileklerindeki düğümleri çözmeye çalışıyordu. "Dağın eteğinde, park ettiğiniz yerde."

"Gitmemiz gerek," dedi Penny.

"Bir nefes alman gerek. Az önce kılpayı hayatta kaldınız."

"O gerçekten ejderha mıydı?" diye sordum Shepard'a. Kanatlarım kasılıyordu. Shepard bana bir su şişesi uzattı.

"Evet." Gözleri parlıyordu. "Büyüleyici, değil mi?"

"Duruma göre değişir," dedi Baz. "Bizi dinliyor mu?"

"Kesinlikle," dedi Shepard. "Bu dağdaki her şeyi duyar."

"Nasıl?"

Shepard sırtıttı. "Çünkü o, bu dağ."

Hepimiz yere baktık.

"Ejderhalar," diye fısıldadı Shepard. "Sürü halinde. Tanrı bilir ne zamandır uyuyorlar."

"Gitmemiz gerek," dedi Baz. Bumerang gibi, alçak bir dönme sesi oldu ve bir pantolon yüzüne çarptı.

Shepard kafası karışmış görünüyordu. "Ne..."

"Şükürler olsun," dedi Baz, kotu boynundan çekerken.

Penny hâlâ Shepard'a bakıyordu. "Dağlar ejderha mı?"

Shepard başıyla onayladı. "İnanılmaz, değil mi? Çoğu yerli. Margaret buraya birkaç yüzyıl önce yerleşmiş sanırım. Bu yüzden uyanmış; daha soğuk iklime alışık. Ama diğerlerinin de kıpırdandığını söylüyor. Onlarla tanışacağı için heyecanlı... ve gergin de galiba." Sesi kısıldı. "Bu söyledigimi ona söylemeyin."

"Ama kadın gibi görünüyor."

"O insan içindeki görünüşü," dedi. "Bir nevi büyülu elçi."

Penny iplerden kurtuldu. Kollarını önünde birleştirdi. "Bizi arabamıza götür."

Shepard bir adım geriledi. "Yine beynimi silesin diye mi?"

"Neden işe yaramadı?"

Shepard omuz silkti. "Belki yıllar içinde bana çok fazla peri tozu verildiği içindir. Hafıza büyüsu artık işe yaramıyor."

Penny yumruğunu kaldırdı, onu durdurmak için uzandım ama büyüü yapmaya başlamıştı bile. "Bu bir şey çağrıştırmadı!"

Shepard çenesine darbe almış gibi geriye uçtu. Başını iki yana sallayıp kaldırdı, gözleri net ve berraktı. "Yani, iyi hissettirmiyor."

Penny elini indirdi.

“Bana neden güvenmediğinizi anlamıyorum,” dedi Shepard. “İki defa sizi kurtardım. Bu dağdan çıkmanızın güvenli tek yolu hâlâ benim. Neden arkadaş olamıyoruz?”

“Arkadaş olmak istemiyorsun,” dedi Penny. “Bir pub’da tanışmadık sonuçta. Sırf bilgi istediğin için bize yardım ediyorsun.”

“Ve bunda sorun yok,” dedi Baz. Hepimiz ona döndük. Penny’ye baktı. “Wellbelove’ı tek başımıza kurtaramayız. Kendimizi bile kurtaramadık. Bir rehber *ihtiyacımız var*.”

“Ben de bundan bahsediyorum!” dedi Shepard.

Baz ona baktı. “İstediğin bilgiyse, alacaksın. Arkadaşımızı bulmamıza yardım et, biz de bizimle seyahat etmene izin verelim. Sorularının bir kısmına cevap vereceğiz. Fakat bu bilgileri kimseye paylaşamazsın.”

Shepard anında başını salladı. “Tamam.”

“Ne tamam?” diye sordu Baz.

“Öğrendiklerimi kimseye söylemeyeceğim. Kendime saklayacağım.”

“El sıkışalım,” dedi Baz.

Shepard elini uzattı. Baz avucunu Penny’ye uzattı. Penny mor taşını onun avucuna koydu. Ardından Shepard’ın elini tuttu ve taşı aralarında bastırdı. “İki gözün önüne aksın!” diye büyü yaptı Baz. Elleri parıldadı.

Shepard’ın gözleri büyüdü. Ama geri çekilmeye çalışmadı. “Sözlerimi tutarım.”

“Bunu tutacaksın,” dedi Baz, “yoksa ölürsün.” Büyüden bitkin düşerek yere çöktü. “Şimdi, asam nerede?”

Hepimiz bir an önce Agatha’ya yardım etmek istiyorduk fakat Penny ile Baz büyü yapmaktan tükenmişlerdi. Baz geride bıraktığı kansız leşler gibi görünüyordu. Bir sonraki kasabaya gittiğimizde onun için bir köpek çaldım. En iyi davranışım değildi. Ama zaten hiçbirimiz iyi halde değildik.

Bir başka otele gizlice girdik ve Baz ile Penny yataklara yığıldılar. Shepard pizza almayı teklif etti. Penny güçsüzce ona başparmaklarını kaldırdı.

Shepard gitmeden önce kapının önünde durdu. "Ben gittiğinde gitmek isterseniz sorun değil. Bu kez sizi takip etmem. Sadece sizi bir sonraki beladan kurtaracağıma güvenmeyin."

Hiçbirimiz onunla tartışmaya ya da onu temin etmeye kalkmadı. Umursamayacak kadar bitkindim.

Kapı arakasından kapandığında Penny oturdu. "On dakika bekleyelim, sonra gidelim."

Baz ona yastık fırlattı. "Yeter artık, Bunce. Yardıma ihtiyacımız var. Ve benim duş almam gerek." Köpeğin kanını içtiğinden beri daha iyi görünüyordu ama saçları darmadağın ve keçe gibiydi ve zaten lekeli, parçalanmış gömleğinde taze kan lekeleri vardı. Hımm. İçerken kan damlatmak pek onluk değildi.

"Baz..." Banyoya giderken yanımdan geçti. Kolunu yakaladım. "Sen kanıyor musun?"

"Hayır."

"Kanıyorsun," dedim. Gömleğinin düğmelerini açmaya başladım.

Baz bakışlarını benden uzağa çevirdi. "Snow," dedi alçak ama sert bir tonda, "lütfen..."

"Baz." Göğsü kabarık, yuvarlak şişliklerle doluydu. Teni kesik kesik ve kanlıydı. Ona dokundum, şişlikler çakıltaşı gibiydi. Birkaç tanesi parmaklarımin altında açıldı ve soluk teninden siyah metal parçacıkları çıktı. "Ne oldu?"

"Saçmalar," dedi. "Dün gecedem. Vücudum onları kabul etmiyor."

"Acıyor mu?"

"Pek değil."

Yüzüne baktım. Parmak uçlarımin hâlâ göğsündeydi. Gözleri kısık ve karanlıktı; canı *acıyordu*. Yüzümü onunkine yaklaştırdım. Onu rahatlatmak istiyordum ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

"Simon..." dedi.

"Evet."

Nefesinde yumuşak bir mırıltı vardı. "Ellerini yıkamalısın."

"Ah." Elimi çektim. Vampir kanıyla kaplanmıştı. "Doğru."

Baz duştan çıktığında üzerinde yeni bir kot vardı ve üstü çıplaktı. Göğsü kabartılarla ve kesiklerle doluydu ve yanında gri bir yara vardı.

Shepard pizzayla geri dönmüştü ve olabilecek en ucuzundan aldığını söylese de İngiltere'de yediğim tüm pizzalardan iyiydi.

Otele geldiğinde hâlâ burada olduğumuza şaşırı. Fakat bize daha fazla soru sormadı ve hiçbirimiz bu gece nöbet tutmakla uğraşmadık. Baz ile Penny bir yatağı, Shepard diğerini aldı ve ben de ekstra yastığı ve çarşafı alıp yerde uyudum.

37

BAZ

Diğer insanlardan daha hızlı iyileştiğimi biliyordum. (İnsan olmadığımın bir kanıtı daha.) Ama hiç gerçekten sınırlarımı zorlamamıştım. Kimse göğsüme saçma boşaltmamış ya da çelik topuklu kovboy çizmeleriyle göğsüme tekme atmamıştı.

Daha önce yalnızca asalaklar beni kaçırdıklarında çok kötü yaralanmıştım. O zaman bile sanırım bacağım hemen iyileşmişti ama tabutta tıkalı kaldığım için *yanlış* iyileşmişti.

Ondan önce de Simon'la kavgalarımız vardı. Yıllar içinde birkaç morarmış göz, yarılmış dudak. O yaralanmalardan çabucak iyileşirdim ama Simon da çabucak iyileşirdi. Sanırım kendini iyileştirecek büyüler yapamadığı zamanlarda bile büyüsü onu iyileştiriyordu.

Tabii artık değil... Kanadında bir sorun vardı, tamamen kapanmıyordu. Uyanır uyanmaz ona büyü yapmaya çalışacaktım.

Herkesten önce uyandım ve günlerdir hiç hissetmediğim kadar canlı hissettim. Saçmaların kalanı dün duştayken düşmüştü ve göğsümün yanması tamamen kesilmişti. Şimdi parlak, beyaz

yaralarla kaplıydı ama onlar da iyileşecekti herhalde. Diğer tüm yaralarım iyileşmişti.

Kahvaltıda soğuk pizza yedik.

Paramızı yatağın üstüne döktük. Birkaç yüz dolarımız vardı. Kredi kartım vardı ama onu kullanma konusunda hâlâ endişeliydim.

"Bu benzin parasına bile yetmez," dedi Shepard, yataktaki paralara bakarak.

"Benzin için büyü yaparız," dedi Bunce. "Bununla da idare ederiz." Yüzüğünü paraların üzerine kaldırdı. "Damlaya damlaya göl olur!" Paralar ikiye katlandı. Bunce gülümsedi. "Bunu hep denemek istemiştım..."

Shepard'ın ağzı açık kaldı. "Para yapabiliyor musunuz?"

"Öyle görünüyor."

"Amerikan deyimleriyle büyü yapıp duramazsın," dedim ona. "Fazla belirsiz."

"Yapmam gerek." Bunce omuz silkti. "Yemeğe ve kıyafete ihtiyacımız var. Ve bunun," Shepard'ı işaret etti, "Şimdi Sonra'yı nerede bulacağımızı söylemesine ihtiyacımız var."

"Tam olarak bilmiyorum," dedi Shepard.

Simon pizzanın son dilimini yiyordu. "Bize bildiklerini anlat."

Shepard gözlüğünü yukarı itti. "Onların yeni bir grup vampir olduklarını biliyorum. Buradaki vampirler yalnız tiplerdir. Ya da kendi işlerine bakan ailelere mensuplardır. Ama Sonraki Kan... Onlar bir aile değil. Daha çok kurumsal yağmacılar. Gizli gizli gezip Normalleri yakalamıyorlar; yalnızca istediklerini alıyorlar. Ve hırslılar. Büyü elde etmeye çalıştıklarını ben bile biliyorum."

"Peki ya büyücüler?" dedi Bunce. "Bunun olmasına nasıl izin veriyorlar?"

Büyücüler vampirleri hoş görmezlerdi. Sihirbaz'ın onlarla anlaşma yapmış olması bile şanına büyük bir darbeydi. Bu yüzden

alelade yakılmıştı. Destekçilerinden oluşan Sihirbaz'ın Adamları bile şimdi onu nefretle anıyordu.

"Büyücüler onları muhtemelen durdurabilirler," dedi Shepard, "ama örgütlenmeleri gerek. Sizin geldiğiniz yerde nasıl olduğunu bilmiyorum ama burada Konuşanlar... birbirleriyle pek konuşmazlar."

Geldiğimiz yer hakkında herhangi bir şey söylemek içimden gelmedi. "Bu vampirlerin büyüyle nasıl konuşulduğunu öğrenmeye çalıştıklarını söylemiştin," dedim. "Konuşamazlar. Ya doğuştan büyücüsündür ya da değildir."

Simon hafifçe öksürdü.

"Öyleyse genetik mi?" diye sordu Shepard. "Hep merak etmiştim... Yani ben bir Konuşan'la evlenirsem büyücü bir çocuğumuz olabileceği anlamına mı geliyor bu?"

Bunce kahkaha attı.

"Bu yeni vampirlerin büyü istediğini nereden biliyorsun?" diye sordum. "Onlar hakkında çok az şey biliyorsan?"

"Numara ve ilim öğrenmeleri için tüm ülkeye yoklayıcılar yolladılar. Benim ağımdaki bazı büyü heveslileriyle iletişim kurdular."

"İşte bu yüzden!" Bunce onu işaret etti. "Bu yüzden sır saklıyoruz! Bizden öğrendiklerini sonradan türemiş vampirlerle paylaşacak mısın?"

"Hayır!" Shepard sertti. "Zaten hayatım üzerine yemin ettim."

"Neredeler?" diye sordum.

"Sonraki Kan'ın nerede olduğunu bilmiyorum," dedi. "Ama Amerika'daki vampirlerin çoğunun nerede olduğunu biliyorum. Vegas."

"Las Vegas..." Bunce'in yüzünde belli belirsiz bir onaylayan ifade belirdi.

Snow'a baktım. Sırıtiyordu.

Gitmeden önce Simon, Agatha'yı aramamız gerektiğine karar verdi.

"Peki ya ŞimdiSonra aramamızı takip ederse?" dedi Bunce endişeyle.

"Bizi bulurlarsa," dedi Simon, "onları bulmak zorunda kalmayız."

"Haydi arayalım," dedim. "Belki Wellbelove açar ve bir Wellness kampında siyah noktalarını çıkarttığını söyler."

"Buna gerçekten inanmıyorsun," dedi Bunce.

Haklıydı. İnanmıyordum.

Bunce ve ben büyü yaparak telefonunu gizledik ve Agatha'nın numarasını tuşladık. Doğrudan otomatik sesli mesaja düştü. ("*Penelope, beni aramayı kes artık,*" dese şaşırmazdım.) Bunce anında kapadı.

"Tamam," dedi Simon bir dakika sonra. "Yola koyulmalıyız."

Çıkmak üzere otel odasının kapısını açtığımızda çoraplarımın çoğu ve üç tane gömleğim uçarak içeri girdi. O kadar mutluydum ki onlara sarılabılırdim. (Büyüyle bir gömlek yapacaktım. Ya da bana bir şey alması için Shepard'ı Walmart'a gönderecektim. Gömleksiz Walmart'a bile *giremezdim*.) Çoraplarımdan biri tüylerle kaplıydı ama gömlekler temizdi. Hemen bir tanesini giydim –desenli, lacivert yapraklı patlıcan moru olanı– ve diğerlerini poşetin içine tıktım. (Valizimi dere kenarında bıraktığıma pişmandım ama artık dönüşü yoktu.)

Bunce, Simon'ın kanatlarını tekrar büyüyle yok etti. Simon onunla birlikte arkada oturmam yerine Penny'yle birlikte kamyonetin koltuğuna sıkışmamda ısrar etti. "Zaten güneş yanığı oldun," dedi. "Ayrıca rüzgârın saçına ne yaptığını biliyorsun."

Shepard, Simon'a kamyonetin arkasında yatması gerektiğini söyledi; görünüşe bakılırsa orada gitmek tehlikeli ve yasalara aykırıydı. "İkisi de göbek adım," dedi Simon.

"Senin göbek adın yok," dedim. Bu onu kırmış gibiydi; anında pişman oldum. Sadece onun için *endişeleniyordum*. "Sa-

dece dikkatli ol," dedim. "Vampirlerle savaşıırken cüretkârlığa bol bol vakit olacak."

"Cüretkârlık mı?" diye sordu Simon.

"Göbek adın."

Elimi çekiştirdi. Lanet olsun, bunda çok kötüydük. Bu çekiştirme "*Senden hoşlanıyorum*" mu demekti? Yoksa "*Kendine dikkat et*" mi? Ya da "*Bana elimi geri ver*" mi? Yemin ederim ki en çok "*Üzgünüm*" diyormuş gibi hissediyordum. Özür dilemeden el ele bile tutuşamıyorduk. Birbirimizle konuşmayı bilsek her şey sona ererdi, değil mi? İkimizden biri doğru kelimeleri bulsa...

"Basil, bin." Penelope kapıyı açmış bekliyordu. Beni onun ve Shepard'ın arasına oturtacaktı.

Simon'ın elini sıktım, ardından söyleneni yaptım.

38

SHEPARD

Evet, evet, evet.

İçlerindeydim. Daha önce hiç olmadığım kadar içlerindeydim, üstelik bir kentaur doğurtmuştum! Bir perinin vergilerini hesaplamasına yardım etmiştim!

Ama *kimse* Konuşanlarla ve vampirlerle takılamıyordu. Konuşanlar artık kimseyle takılmıyordu! Takılsalar bile kendilerini açık etmiyorlardı. Bazen Konuşanların Ses Çıkaranlarla evlendiklerini ve buna rağmen onlara büyüden asla bahsetmediklerini duymuştum.

Tüm bunları sır olarak tutmak zor olacaktı. Mesaj panolarına yazmayı çok isterdim. Bu tüm zamanların en büyük ayrıcalığıydı. Fakat daha önce de sır tutmuştum; düne kadar Maggie'den kimseye bahsetmemiştim. (Sanırım önce o, onlara söylemişti.)

Bilmek, söylemekten daha iyiydi.

Hem belki bu üçlü, arkadaşlarını geri almalarına yardım edersem beni yanlarında tutarlardı. Onların Normal arkadaşları olabilirdim! (Simon da kendine Normal diyordu ama onun ejderha kanatları vardı.)

“Hâlâ tam olarak tanışmamışız gibi hissediyorum,” dedim, otoyola çıktığımızda. “Benim Shepard olduğumu biliyorsunuz... Sen de Baz’sın, değil mi?”

Vampir başıyla onayladı.

“Ve sen de Penelope’sin?”

“Sanırım,” dedi Penelope. Onu ilk gördüğümde saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Şimdiyse çoğu atkuyruğundan çıkmış, kah-verengi, kıvrır kıvrır vahşi bukleler halinde yüzünün etrafındaydı. Bunu önemsiyormuş gibi görünmüyordu. Tanıştığımızdan beri aynı ekoseli eteği ve dizine gelen çorapları giyiyor olmasına rağmen kıyafetlerinden de şikâyet etmemişti. Ayakkabılarını beğenmiştim; gümüş tokalı, parlak siyah Doc Martens.

Pikabım üç kişilik değildi; Baz’la dirsek dirseğe oturuyorduk.

“Gerçekten insanları ısırıyor musun?” diye sordum.

“Henüz değil,” diye karşılık verdi.

“Karşı koyabileceğini düşünmezdim.”

Başını çevirmeden gözucuyla bana baktı ve gözlerini devirdi.

“O zaman neden daha çok vampir bunu yapmıyor?” diye sordum. “İnsanları ısırılmayı?”

“Emin değilim...” dedi. “Ama sanırım insanların tadı çok güzel olduğu için.”

Penelope ofladı ve bana bakmak için başını uzattı. “Nereye gittiğimizi biliyor musun?”

“Şey, Vegas’a gideriz diye düşünmüştüm...”

“Peki ya sonra? *Affedersiniz bayım ya da hanımefendi, bizi vampirlere götürebilir misiniz? Eski, kötü vampirlere değil. Yeni ve daha kötü olanlara.*”

“Yeterince yakındaysak onları bulmak için büyü yapabiliriz.” Baz beni görmezden gelerek ona döndü.

“Orada bir arkadaşım var,” diye araya girdim. Bana ihtiyaç duymaya devam etmelerine ihtiyacım vardı. “Bağlantıları var. Bize yardım edebilir.”

39

SIMON

Gökyüzünü hiç bu kadar mavi görmemiştim.

Kamyonetin arkasında Shepard'ın uyku tulumunu yastık olarak kullanarak yatıyordum. Baz kanadımı büyüyle düzeltmişti. Son durduğumuz dinlenme tesisinde bana yeni bir Ray-Ban ile bir şişe su almıştı. Arada bir bana bakmak için başını arkaya uzattığını görüyordum.

İyi dim.

Çok iyi dim.

Bu gökyüzünün altında –gökyüzünü hiç bu kadar geniş görmemiştim– onun ve benim iyi olacağımıza neredeyse inanabiliyordum. O ve ben. Anlaşıyorduk, değil mi? Çoğunlukla? Bizi bağlayan ve bize ateş eden insanlar olmasına rağmen.

İyi anlaşıyorduk. Bana dokunup duruyordu ve ben de ona izin veriyordum. Ve bilmiyorum ama genelde hissettiğim, sanki aramızda geçenler bir binaymış da üzerime çökmeden kaçmak zorundaymışım duygusunu hissetmiyordum.

Baz bana dokunuyordu ve bu iyi di.

(Baz'a dokunmak da her zaman iyiydi; ona sürekli dokunabilsem çok daha kolay olurdu. Ve onu öpebilsem. Ve *öpülmek* zorunda olmasam.) (Bunun farkını nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Öpüşmenin neden kolay olduğunu ve öpülmenin neden boğuluyormuşum gibi hissettirdiğini.) (Ama bu hafta böyle *değildi*. İyiydi. Gökyüzü çok büyüktü. Çok fazla hava vardı.)

Shepard büyük otoyollara girmedi. Çoğu zaman yolda sadece biz vardık. Oturup kamyonetin yanına yaslandım ve arazinin yeşilden griye ve kırmızıya dönüşmesini izledim.

Amerika ondan gözünüzü kaçırdığınız anda değişiyordu.

Her yöne dökülüyordu.

Utah'ın Iowa'yla aynı ülkede olduğuna bile inanamıyordum. Aynı gezegende. Mars'taki ilk insan gibi hissediyordum. Baz'ın benimle olmamasından kısmen memnundum, böylece ağzımın açık kaldığını görmüyordu.

Ayrıca burası onun için fazla sıcak, fazla parlaktı. Ve durmadan esen rüzgâr acımasızdı. Yarı pişmiş ve çiğ kalmışım gibi hissediyordum.

İyi hissediyordum.

BAZ

Dört saattir arabadaydık ve Shepard en az sekiz saat daha olduğunu söylüyordu. Bunce daha hızlı gitmesi için kamyonete büyü yapmak istedi ama ben nereye gidiyorsak oraya ulaştığımızda kaynaklarımızı tüketmiş olmamızdan endişeliydim.

Shepard ağzımızdan laf almaya çalışıp duruyordu. Ama nafileydi. Hayatımda kimse ağzımdan laf alamamıştı ve Bunce ona karşı cephe almıştı.

Giderek depresifleşen manzaraya bakmaktan başka yapacak bir şey yoktu. Amerika'da yeşil, yeşil değildi. Her türden tarlanın yanından geçtik ve hiçbirisi İngiltere'dekiler gibi yemyeşil değildi.

Şu an yeşil bile yoktu. Tüm ülke keskin ve kırmızı olmuştu. Dönüp Simon'a baktım. Ona güneş koruyucu vermiştim... Orada değildi.

"Kenara çek." Elim Shepard'ın koluna yapıştı. "Snow yok." Bunce dönüp baktı. "Nereye gitti?"

"Düşmüş olmalı," dedim. "Geri dön."

Penny kemerini çözüp camını açtı ve bakmak için neredeyse dışarı tırmandı.

"O iyi!" diye bağırdı Shepard. "İçeri gir!" Beni dirseğiyle dürttü. "Düşecek."

Bunce'ı belinden tuttum.

"Arkadaşınız orada," dedi Shepard, ön camı işaret ederek. "Uçuyor."

Yolda, ileride gölgesini gördüm; Simon kanatlarını açmıştı, ok gibi kuyruğu arkasında gergindi.

"Çılgın," diye fısıldadım.

40

PENELOPE

“Bu kısımda bana yardım etmeniz gerek,” dedi Shepard.

“Hangi kısımda?” dedim. Normal’le tartışmak için Baz’ın üzerinden eğilmem gerekiyordu ve bu yorucu bir hal almıştı. En az on bir saattir bu kamyonetteydik. Simon arkada –ya da havada– çöl havasına maruz kalıyordu. Onu koruyucu büyülere boğmuştum ve Baz’ın da yaptığını biliyordum fakat bu gerçekten fazlaydı. Agatha’yı kurtarmak istiyordum ancak Simon’ı mikrodalgada pişirme pahasına değil.

Sanırım son molamızda iyi görünüyordu. Hatta neşeliydi; muhtemelen tehlikeli derecede. “Büyük Kanyon’a bu kadar yaklaşıp yanından geçip gideceğimize inanamıyorum!” diye sızlandı. “Ve Route 66! Ve Joshua Tree!”

“İngiltere’de de ağaçlar var, Snow,” dedi Baz. “Kes artık.”

Baz yolculuğun bu ayağında başının üstünde bir çatı olduğu için çok daha iyiydi. Burnundaki kara leke büyük ölçüde geçmişti, yine de benim tercih etmeyeceğim kadar gri görünüyordu.

Öğle yemeğinden sonra bir yılanın kanını içmişti ve bu midesini ekşitip onu asabileştirmişti.

“Haydi bakalım,” dedi Shepard, Baz kamyonete döndüğünde. “Kahvaltıda yılan, öğle yemeğinde yılan ve makul bir akşam yemeği.”

Onu duymazdan geldim. Normal’i olabildiğince duymazdan gelmeye çalışıyordum. Bizimle kalıp bize yardım edebileceğini söylemiştik ama ona açıklama ya da eğlence sözü vermemiştik.

Fakat denemekten hiç vazgeçmiyordu. Hiç *susmuyordu*.

Ailelerimiz hakkında sorularını cevaplamayınca kendi ailesini anlatmaya başladı. Annesi öğretmendi; ablası gazeteciydi. Anne babası boşanmıştı ve kabin memuru babası Atlanta’da yaşıyordu ama sorun değildi çünkü Noel zamanı sıcak bir yer ziyaret etmiş oluyordu ve Shepard bazen bedavaya uçuyordu ve büyü aşkına, ilkokulda futbol oynadığını ama şimdi rol yapma oyunlarını tercih ettiğini bile biliyordum. Bahsetmeyecek kadar önemsiz bir şey gerçekten yoktu.

Konuşmaktan *asıl* hoşlandığı şeyse büyüydü. Sanki tanıştığı tüm büyülü yaratıkları anlatmanın bizi benzer bir şekilde cevap vermeye iteceğini düşünüyordu.

Böyle olmadı. Ayrıca büyücüler, yaratıklarla ilişki kurmazdı, şeytani olmayanlarla bile. Okulumuzda birkaç orman perisi ve iyi huylu peri vardı, bizden bir üst sınıfta bir kentuar vardı ama onlar en azından *kısmen* büyücüydüler. (Bir büyücü nasıl olurdu da bir kentuaara âşık olurdu? Ortak neleri vardı ki?) (“*Üst kısımları*,” demişti Simon, onunla bunu tartışmaya çalıştığımda.)

Shepard’*sa* dost olmadığı bir yaratıkla karşılaşmamıştı. Tabii ona inanabilirsek.

“Bir koca ayakla sırt çantalarınızla geziye *çıkmadınız*,” dedim, bu saçmalıkla geçen beş ya da altıncı saatin ardından.

“Eh, dedim sana, onun sırt çantası yoktu. Bir kesesi vardı ve içinde yalnızca tarak ile oyma bıçağı vardı. Ona dış fırçamı verdiğimde aşırı mutlu oldu. Oraya tekrar gidip ona yeni bir dış fırçası vermeliyim...”

“Tüm bu maceralar için *vakti* nasıl buluyorsun? Bizden büyük değilsin. Üniversiteye gitmiyor musun?”

“Yirmi iki yaşımdayım. Siz kaç yaşındasınız?”

“Sana ne.”

“Peki, şey, okula bir süre ara verdim. Ne okumak istediğime karar verdiğimde döneceğim. Bu süreçte yollar benim öğretmenim.”

“Yollar. Yolların seni oyalayan şey olduğuna bahse girerim. Dünya hakkında daha çok şey bilsen *dünyadan* daha çok şey öğrenirdin.”

“Ya, annem de aynı şeyi söylüyor.”

“Belli ki annen senden akıllı.”

“Haklısın. Senin annen nasıl biri?”

“Pff.”

Sanırım Arizona'daydık, karanlık bir yoldaydık. Ana otoyola çıkmamıştık ama kasabalardan ve insanlardan hiçbir zaman çok uzakta olmuyorduk.

“Yapmaya çalışacağımız şey,” dedi Normal, “tam olarak yasal değil.”

“Senin Bay Kanun ve Düzen olduğunu sanıyordum.”

“Ben Bay Araba Çalmayan, Sahte Para Basmayan ya da Büyük Hırsızlıklar Yapmayan'ım. Ama bundan kimseye zarar gelmeyecek. Arkadaşımı görmemiz için içeri girmemiz gerek ama ziyaret saatlerini geçtik...”

“Neye ihtiyacın olduğunu söyle artık,” diye sözünü kesti Baz.

“Birkaç ‘Açıl Susam Açıl’ iş görür.”

“Offf,” dedim homurdanarak. “Büyü isimleri söyleme. Hiç büyü bilmiyor olmalıydın.”

“Motelde bunu yapığını duymuştum! Ayrıca herkes ‘Açıl Susam Açıl’ın büyü olduğunu bilir. Zaten muhtemelen herkes bildiği için büyü. Bunu hiç düşündün mü?”

Yüzümü sakladım. Kulaklarımı kapamak istiyordum. “Sana büyüümüzün doğasını kim açıkladı? Lütfen söyle bana, böylece uluslararası mahkemeye çıkmasını sağlayayım.” Uluslararası mah-

keme diye bir şey yoktu ama yanlış bilgiyle Shepard'ın aklını karıştırma fikri hoşuma gitti.

"İyi," dedi Baz. "Yap gitsin. Tartışacak vaktimiz yok."

Daha geniş bir yola girerek Hoover Barajı adında bir şeyin tabelalarını takip ettik. Sanırım bu ismi daha önce duymuştum.

Arka camdan dışarı baktım. Simon oturmuş, hevesle kamyonetin yanına yaslanmıştı. Bu yolculukta hoşuna gitmeyen tek bir şey bile yoktu belli ki. (Neredeyse öldüğümüz zamanlar dışında.) (Ve dürüst olmam gerekirse o bile hoşuna gitmiş gibiydi.)

"Belki görünmemizi zorlaştırabilirsiniz," dedi Shepard. "Kameralar var."

Baz kamyonete, "Belli belirsiz!" büyüsu yaptı.

Shepard başıyla onayladı. "Süper. "Şimdi kapılar..."

"Açıl Susam!" dedim. Sesim düz ve alaycı çıktı, bu yüzden tekrar yapmak zorunda kaldım.

"Güvenlik görevlileri olabilir," dedi Shepard, gözlerini kırsarak karanlıkta ileri bakarken.

"Hallederim." Baz çok ciddiye. "Onları uyutayım mı?"

"Yok artık." Shepard onun kolunu tuttu. "Kimsenin kontrol paneli üzerinde uyuyakalıp tüm barajı havaya uçurmasını istemiyorum."

"Barajı havaya uçur' düğmesi olduğunu sanmıyorum," dedim.

Baz sabırsızlanıyordu. "Hallederim."

Park ettik ve Simon kamyonetin kenarından atladı. "Plan nedir? Barajı mı göreceğiz? Tuhaf. Gizlice mi girdik?"

Baz, Simon'ı tişörtünden tutup kendine çekti ve bir zarar görmüş mü diye inceledi. "İyi misin? Susadın mı? Güneş çarpmasından ölüyor musun?"

"İyiyim," dedi Simon. "Dönüşte benimle orada oturmalısın. Güneş battı. Hiç bu kadar çok yıldız görmemişsindir." Simon gerinir gibi kanatlarını açtı. Baz, Simon'ın omuzlarındaki tozu silkeledi. Gergin görünüyordu, bu kadar şefkat göstermeye izni olup olmadığından emin değilmiş gibiydi. İzlemesi güç olduğun-

dan Shepard'a baktım. O da onları izliyordu. Omzuna vurdum. "Ee, plan nedir?"

Shepard kamyonetin arkasından bir şişe su aldı. "Arkadaşım suda yaşıyor," dedi. "Yani kısmen. Baraja çıkıp konuşma modunda olup olmadığını öğrenmemiz gerek."

"Yani Agatha'nın hayatı birinin seninle konuşmak isteyip istememesine bağlı. Harika."

"Şansınıza, çoğu insan benimle konuşmayı sever. Siz istisnasınız."

Baraja giden patikada yürüdük.

Baz ve ben "Belli belirsiz görün" ve "Burada görülecek bir şey yok" büyülerıyla güvenlik görevlilerinin bizi fark etmemelerini sağlıyorduk.

Shepard her hareketimizi izliyordu. Eminim fırsatını bulduğu anda torpidosuna yığıldığı defterlerden birine büyülerini yazacaktı. Şey... kanıtları yok etmeyeceğimizin sözünü vermemiştik.

Simon arkamızda uçuyordu. Sanırım açık alanda kanatlarını açmak hoşuna gidiyordu. Eve döndüğümüzde Simon'ın kanatlarını çalıştırmasının bir yolunu bulmamız gerekecekti. (Büyücü hapishanesine girmezsek tabii.) (En azından *büyücü* hapishanesinde olursak Simon'ın kanatlarını gizlemesi gerekmezdi.)

Baraj devasaydı –ve bence oldukça güzeldi–, eğimli beton duvar nehri geride tutuyordu. Duvarın ortasına geldiğimizde Shepard suyun üzerine olabildiğince eğildi. Onu gerçekten önemsiyor olsaydım geri çekerdim. Buradan aşağıya uzun bir düşüş olurdu; nehir en düşük seviyesinde olmalıydı. Rezervuarın etrafındaki kayada suyun hizasını görebiliyordunuz.

"Mavi..." diye seslendi Shepard alçak sesle. Su şişesini korkuluğun üzerinden eğip birazını döktü. Ona anında cevap veren bir şey olmadı.

Duvarın üstünden sarkmaya devam ederek şişeyi boşalttı. "Mavi..."

Altımızda bir ses oldu; telaşlı, gevelenen bir ses.

“Shhhhep,” dedi ses.

Su, önümüzde direk gibi yükseldi. Geri sıçradım. Simon beni sakinleştirmek için bir elini omzuma koydu. İnmişti.

Su düştü.

Birkaç kere daha fıskiye gibi yükselip düştü.

Ardından geniş bir sütun halindeki su yükselerek durdu. Bir an bir kadın gibi göründü. Eriyen bir buzdan heykel gibi.

“Plastik gibi kokuuuuyor,” diye gürledi ses. Kadınsı bir gürlemeydi.

“Biliyorum,” dedi Shepard, “üzgünüm.”

Akıntı gibi bir el, yanağına dokunmak için uzandı. “Ogal-lala Aquiferrr,” dedi Shepard’ın yanağını okşayarak. “Rocky Dağları şşşimdi.”

“Evet,” dedi Shepard, “yolculuk yapıyorum.”

“Daha çok kurtarma görevi,” dedim.

Su bana döndü, ardından uzaklaştı. Geriledi. “Yyyabancı-larr,” dedi su. Kadın. Hareketlendi.

“Arkadaşlar,” dedi Shepard.

“Ççççok güüüveniyyorsunn, Shhep.”

“Olabilir,” diye karşılık verdi Shepard. “Ama genellikle iyi karakter analizi yaparım.”

“Büyü,” dedi kadın. “Tehlikeeee. İzin ver onları alayım, sen temiz kal.”

Rezervuardaki su seviyesi yükseliyordu. Sütun kalınlaştı ve kadın bedenine daha çok benzedi. Büyü yapma isteğime drendim. Simon omzumu sıktı.

“Bizim için tehlikeli değiller!” diye üsteledi Simon. “Arkadaş-larını arıyorlar. Vampirler tarafından kaçırıldığını düşünüyoruz.”

Su –bir tür nehir perisi miydi? Kadının kendisi nehir miydi?– tısladı. “Kötü eşlikçiler,” dedi su sıçratarak. Ayakkabılarım ve çoraplarım ıslandı. Baz duvardan uzaklaştı.

“En kötüsü,” dedi Shepard. “Onun Sonraki Kan’la birlikte olduğunu düşünüyoruz.”

Tüm nehir rahatsız oldu. Betona çarpan su sesini duyabiliyorduk.

"Bize onların nerede olduğunu söyleyebilirsin diye düşünmüştük," dedi Shepard. "Sen her yerdesin."

"Artık değil," diye hıçkırdı. "Lanetlendim, azaldım ve sese karıştım."

"Hâlâ ulusun," dedi Shepard, "buradan gördüğüm kadarıyla."

Su onun yüzünü yaladı. *Psssstt*, der gibi bir ses çıkardı.

Shepard daha da eğildi; çok fazla, ayakları yere basmıyordu. Yüzü ve saçları sıırılsıklamdı.

"Yeni Kan'ın tadı damıtılmış gibi," diye homurdandı. "Kimyasallarr, vitamin takviyelerri."

Sabırsızlanıyordum. "Neredeler?"

Cevap olarak sıırılsıklam oldum.

Shepard bana "*kes sesini*" der gibi baktı. Ah, *şimdi* susmamı istiyordu. "Yardıma çok minnettar oluruz," dedi valvarırcasına.

"Batı," dedi kadın.

"Sadece batı mı?"

"Kıyıyılarda. Tuzlu su. İriğasyon. Golf sahalarrrı."

"Kaliforniya'da herhangi bir yer olabilir bu," dedi Shepard kendi kendine.

"Bazen onların tadını daha yakından alıyorrum."

"Öyle mi?"

"Vegaşş."

"Başkalarıyla mı birlikteler? Bu olamaz."

Su omuz silker gibi göründü. "Hepsi sonunda Katherrrine'e giden yolu bulur."

"Katherine," dedi Shepard. "Otel olan mı?"

"Hayır." Kadın başını sallarken her yöne su sıçrattı. "Tehlikee. Yalnız gitmelerine izin verrrrmelisin."

"Mavi. Onlara yardım edeceğime dair söz verdim."

"Sennn fazla yardımseverrrrsin."

“Yardımsever demişken.” Shepard gülümseyip yere indi ve sırt çantasını çıkardı. “Sana iyi haberler getirdim.” Çantasından bir roman çıkardı. “Bunu sevdim. Biraz üzücü. Güzel şakalar var ama.”

“Kurrrrgu mu?”

“Tabii ki,” dedi Shepard kitabı suya atarak. Yeniden sırt çantasına uzandı. “Bu kendini fazla ciddiye alıyor ama kovboylara bayıldığını biliyorum.” Korkuluğun üzerinden bir kitap daha attı. “Daha fazla getirirdim ama buraya geleceğimi bilmiyordum. Ama bunu yolda aldım.” Bir radyo çıkardı. “Su geçirmez.”

“Öyle birr şey yokk,” dedi kadın su sıçratarak.

“Şey, suya dayanıklı,” dedi Shepard radyoyu atarken. Su onu yakalamak için atıldı. “Pilleri değiştirmek için geri gelmeye çalışacağım.”

“Teşşşerkkürlerr. Sen iyi birr arrkadaşşsın.”

Simon, Agatha hakkında öğrenebileceklerimizi öğrendiğimiz için yürüyüş yolunda geziniyordu. Korkulukların üzerinden daha ileriye bakabilmek için kanatlarını çırpıyordu.

Sudan bir duvar önünde yükseldi ve kadın silüeti onun içinden geçerek Simon’ın çenesine uzandı. “Seni tanıyorum,” dedi ona dokunarak.

Simon yere indi ve hiç kıpırdamadan durdu.

“Senn tahliye borrusuydun.”

Simon başıyla onayladı. “Evet... Üzgünüm. Senin büyüğü mü aldım?”

“Benimkini değil. Dünyyaninkini, değil mi?”

“Üzgünüm,” dedi Simon tekrar. “Bilmiyordum.”

Kadın, Simon’ın saçını ıslatarak geriye yatırdı. “Sorrun de-ğill,” diye mırıldadı. “Geri verdin. Ve daha fazzlası.”

Simon başını eğdi ve kadının elinin üzerine düşmesine izin verdi.

Baz ve ben donakalmıştık. Birkaç metre ötedeki güvenlik görevlisi de.

Ametistimi kaldırdım. "Aradığın robotlar bunlar değil!"

"Aradığım robotlar bunlar değil," dedi adam dönerken.

"Neden robot arıyordum ki..."

"Gitmemiz gerek," dedi Baz. Nehre baktı. "Teşekkürler."

"O kadar da yardımcı olmadı," diye homurdandığımda Baz beni dirsekledi.

Su veda etmek için Shepard'a döndü. Shepard ilk fırsatta geri gelme sözü verdi. La Poudre Pass'taki suyu ziyaret etme sözü verdi. "Shhep, benim için barraji patlatmayacak mısın?" diye yalvardı.

"Bu kez değil," dedi Shepard. "Ama bunu düşünmeye devam edeceğim."

"Bu herrkes için daha iyi olurr."

"Benim dışımda herkes," dedi Shepard. "Ama uzun soluklu amaçlarımın olduğu listede."

"Buna terörizm denir!" dedim.

"Özgürlük," diye karşı çıktı nehir.

"Büyü bizi radikallerden koru," dedim ve tam da annem gibi konuştuğum için hayal kırıklığına uğradım.

41

BAZ

Bunce'ın cesareti bazen tamamen kibir oluyordu. Kamyonete dönene kadar Shepard'a nutuk çekti. Güvenlik görevlilerinin büyümüzü görmeleri imkânsızmış ve nehrin kesin olarak fikrini değiştirmeyip bizi barajın tepesinden uçurmayacağı kesinmiş gibi.

"Neden suya çöp attın?" diye sordu Bunce son ses.

"Çünkü sıkılıyor," dedi Shepard. "Eskiden insanlar ona her türden şey atardı. Gazete, kibrit, boşanma belgeleri. Şimdi yalnızca kimyasal atıklar ve ona dokunur dokunmaz bozulan iPhone'ları alıyor."

"Bir insan bir nehirle nasıl *tanışır ki?*"

"Kendini tanıtarak."

"Öyle mi, *Shep.*"

Simon görülmeme fırsatını değerlendirerek hâlâ üzerimizde uçuyordu.

"Daha sık uçmalısın," dedim, kamyonetin yanına indiğinde.

"Tabii," dedi. "Regent Caddesi'nden Picadilly Meydanı'na."

"Kırsal yerlere gidebiliriz. Ailemin malikânesi hâlâ duruyor."

"Muhtemelen Google Haritalar'da görünürüm."

"Gitmeden sana büyü yaparım."

Simon omuz silkti.

Penny kamyonete binmemi bekliyordu. "Haydi, Baz, gidelim."

Simon kolumu tuttu. "Benimle otur," dedi, elinin kolumda dokunduğu yere bakarak. "Yıldızlar var."

Saçları ıslak lüleler halinde aramızda sarkıyordu. İleri atılıp başımla başına dokundum. "Tamam," dedim. "Olur."

Gülümsediğini göremiyordum ama galiba gülümsüyordu.

Kamyonetin arkasına çıktı ve ben de onu takip ettim. Penny iç çekerek kamyonete bindi. Shepard'la üzerimden eğilmeden tartışmak zorunda kalacaktı. (Penny'nin güvenliği için endişelenmiyordum; Normal'e üç tane niyet büyüğü yapmıştım: Bize doğrudan zarar veremezdi.)

Arkada açılmış bir uyku tulumu vardı ve Simon dikkatlice bana da yer bırakarak üzerine uzandı. Hâlâ çömelmiş etrafıma bakıyordum. Kamyonet çalışınca dengemi kaybettim.

"Buraya gel," dedi Simon.

Burada gitmekten gerçekten nefret ediyordum. Hareket halindeki bir arabanın üstünde bırakılmış bir fincan çay gibi hissediyordum. "Bu çok tehlikeli," dedim diz çökerek. "Ya bir kasisten geçerse?"

"Sana bir şey olmaz, sen bir Kevlar'sın."

"Ya sen?"

"Kanatlarım var."

Ona baktım. Kamyonet hızını artırmıştı.

"Baz," dedi, bana uzanarak. "Buraya gel."

SIMON

Buraya gel.

Haydi.

Lütfen.

Bize bunu ver.

BAZ

Simon'ın yanına yattım ve sol kolunu belimin altından geçirdi. Kamyonet sert gidiyordu ve tekerlerin altındaki her bir çakıltaşını hissedebiliyorduk ama rüzgâr üzerimizden eserken, bizi delip geçmezken burada yatmak daha iyiydi.

Gün yakıcı olmasına rağmen şimdi serindi, hatta neredeyse soğuktu. Simon kolunu daha sıkı sardı. Eskiden olduğu kadar sıcak değildi. (Gerçek anlamda. Artık daha az yanmalı motordu.) Fakat Crowley aşkına, hâlâ çok ılıktı.

Onu bu şekilde hissetmeyeli ne kadar zaman olduğunu düşünmemeye çalıştım. Omuzları ve dizleri bana yaslanmıştı. Korkarım düşünürsem, ona fazla sıkı tutunurdum. İlk seferde yaptığım ve onu korkutan her şeyi yapardım.

Çölde zifiri karanlık olan ve parıldayan yıldızlarla dolu gökyüzünü işaret etti. *Onları görüyorum, Snow, kör değilim.*

Sağ kolu düştüğünde onu da bana sardı. Gözlerimi kapadım.

Neydi bu? Beni kendine neden bu kadar yaklaştırıyordu?

Bu gerçek bir değişim miydi? Yoksa gecenin bir yarısı, çöl ortasında bir istisna mıydı?

Yalnızca kaçarken mi ona böyle sarılmaya iznim vardı?

SIMON

Baz'ın eli sonunda üzerimdeydi. Tişörtümün arkasında, yukarıda. Tanıdık ve soğuktu.

Soğuk birini arzulayacağınızı, her seferinde kendinizi ona daha da yaklaşıırken bulacağınızı hiç düşünmezsiniz. Fakat Baz üzerini örtmek istediğim türden soğuktu.

(Sırtımdaki elleri tüy gibiydi. Tüy gibi ve ürpertici.)

Onu elimle ısıtmak istiyordum. Sıcaklıkla, yanağımla, karnımla.

Kanatlarımı yukarı kaldırdım ve onu yere yapıştırdım ve kendimi griliğın her bir santimine bastırdım.

Son seferinde...

Hayır. Son seferi düşünme.

Şimdi olabileceğini düşünme.

Düşünme.

Nehir perisi yüzünden ıslaktım. Burnum, Baz'ın çenesiyle aynı ısıdaydı.

Yüzümü onunkine gömdüm. Üzerine çıktım.

Genellikle bu noktada, bu yakınlıkta geri çekiliyordum.

"Yapabilir miyim?" dedim, yaklaşarak. Seslerden beni duyduğunu sanmıyordum.

BAZ

Saçları tozla yapış yapıştı. Yüzü soğuk ve ıslaktı. Sakardı. Göğsüyle bana çarpıyordu. Omzu çarpıyordu. Kafamı kamyonetin metaline vuruyordu.

Simon Snow'a camdan yapılmış gibi dokundum. Yanlış kabloları bağlarsam havaya uçacaktı gibi.

O ise bana beni itmek ile çekmek arasında kararsız kalmış gibi dokunuyordu ve ikisinde de karar kıldı.

İstediği yere gidecektim. Alabildiğimi alacaktım.

"Yapabilir miyim?" diye sordu.

Ne yapabilir misin, Simon? Beni öpmek mi? Öldürmek mi? Kalbimi kırmak mı?

Ona kelebek kanatlarından yapılmış gibi dokundum.

"Sormana gerek yok," dedim seslerden beni duyabileceği kadar yüksek sesle.

SIMON

Soğuk dudaklar, soğuk ağız.

Baz'ın kalp atışlarını hiç duymamıştım.

Üstelik başım onun göğsünde, tüm gece yatmışlığım vardı.

BAZ

Simon soğukken onu öpmenin en sevdiğim yanı ellerimde ısınmasıydı. Sanki *ben* kamp ateşiymişim gibi. Yaşayan benmişim gibi. Onu kollarımda ısıttım, o da beni kendi kollarında ısıttı. Her şeyi bana geri verdi.

SIMON

Ona olduğum her şeyi verirdim.
Ona eskiden olduğum her şeyi verirdim.
Bir damar açardım.

Kalplerimizi birbirine bağlardım.

BAZ

İyiydi, iyiymi, çok iyiymi.
Açıklama talep etme isteğime direndim.
Neden şimdi, amaç ne? Yarın buraya nasıl geri gelebilirim?
Beni geri alacağına söz ver.
Simon beni bazen dünyanın sonu gelmiş gibi öpüyordu ve buna inanmasından endişeleniyordum.

* * *

Kamyonet çok erken durdu. Shepard Vegas'a gece girmek istemiyordu. "Sabah fark edilmememiz daha olası," dedi.

Bir kamp alanına girdi ve dördümüz kamyonetin arkasında yattık. Sadece bir tane uyku tulumu vardı ama kamyonete, "Et-kisini hafiflet!" büyüsu yaptım.

Shepard buna inanamıyordu. Zıplama şatosundaki bir çocuk gibi zıplayıp duruyordu.

"Ee," dedi Bunce, "gittiğimiz bu otel hakkında ne biliyorsun?"

"The Katherine mi?" dedi. "Vampir otellerinden biri. Sanırım en eskisi. Oranın partileri çok meşhurdur; her gece çatı katında."

"Vampir otelleri mi var?" diye sordu Simon.

"Vegas'ta her şeyin vampiri var," dedi Shepard. "Vampir kuru temizlemeciler. Vampir taksiler. Vampir muhasebeciler..."

"Hiç bir vampirle tanışmadığını söylediğini sanıyordum," dedi.

"Tanışmadım. Tanışmamıştım."

"Peki, nerede parti yaptıklarını nereden biliyorsun?"

"Bilen insanlar tanıyorum," dedi Shepard. "Yani. Tam olarak insan değiller..."

Bunce iç geçirdi. "Yani bir vampir partisine gideceğiz ve senin çekiciliğinin onların üzerinde işe yaramasını bekleyeceğiz? 'Selam, ben Shepard, arkadaşınız olmak istiyorum. Lütfen bana tüm vampir sırlarınızı söyleyin.'"

"Tanrım, hayır," dedi Shepard. "Kanımı emerler. Vampirler ketum olmalarıyla bilinir. Sırlarını kendilerine saklarlar."

"Yani?" dedi Bunce.

"Yani bunları ben yapmayacağım. Baz yapacak."

42

AGATHA

Uyanıktım. Hâlâ odamda olduğumdan emin değildim.
Sanırım Braden'ı bekliyordum.

Dün ben daha kahvaltı yaparken gelmişti ve beni gördüğüne o kadar mutlu görünüyordu ki kendimi ona gülümserken buldum. Bir an çok saçma hissettim. Neden endişeleniyordum ki? Lüks bir inziva evinde bana özel oda verilmişti. *Vanity Fair* dergisinde "Cemiyetten" başlığı altında adı yazılacak türde biri bana kur yapıyordu.

Yatağıma oturdu. "Günaydın."

"Günaydın," dedim. "Bugün programda ne var? Sanırım Ginger'la meditasyon yapacaktık. Ya da muhtemelen dolanacaktık... bana ikisi de uyar."

"Agatha..." dedi Braden. "Seninle gerçekten konuşmak istiyorum."

"Zaten gerçekten konuşmuyor muyduk? Hatta çok fazla konuşmuşuz gibi hissediyordum."

"Dürüst olmak istiyorum," dedi.

Göz devirmemek için kendimi zor tuttum. "Elbette."

"Agatha, sen mükemmel bir türsün."

"Braden, sağlık hizmetlerinde olduğunu biliyorum ama kızlar kendilerine 'tür' denmesinden hoşlanmaz."

Güldü. "Çok komiksin."

"Dürüst olduğunu sanıyordum."

Daha yüksek sesle güldü ve elimi tuttu. "Agatha... ne olduğunu biliyorum." Hâlâ gülümsüyordu.

Yüzümde tek bir kas bile oynamadı. "Sana olduğum her şeyi anlattım."

"Haydi ama." Sesi şefkatliydi. "Oyun oynamayı bırakabilirsin. Aramızda hiç sır yok."

Tabii ki vardı.

Açıklaması için bekledim.

"Seni gördüm," dedi. "Kütüphanede. Sigaranı yaktığını gördüm."

"Evin içinde sigara içtiğim için beni affettiğini sanıyordum."

Gülümsemesi ilk kez bocaladı. "Agatha, *haydi ama*. Bunu gerçekten yapabileceğimizi düşünüyordum; bu konuşmayı yapabileceğimizi."

Tıpkı annemin bir şey duymak istemediği zaman yaptığı gibi gülümsedim. Watford'a gitmek istemediğimi ya da bir tane daha at istediğimi söylediğimde bana böyle bakmıştı.

"Agatha."

"Braden."

"Mutasyona uğradığını biliyorum."

"Mutasyon mu?"

"Mutasyon olmalı," dedi. "Bulaşıcı her şeyi eledik."

Neden bahsettiğini gerçekten bilmiyordum.

"Büyü yapabildiğini biliyorum!"

Bunun için bir protokol vardı. Uzak durmakla başlıyordu. Sonra inkâr geliyordu. "Ne demek istediğini..."

“Kamera görüntülerin var, Agatha! Ne büyüü yaptığini bilmiyorum; dudaklarını belli belirsiz oynattın. Bu sana öğretilen bir şey mi?”

Sonra kaçış geliyordu. Ayağa kalkıp kapıya yöneldim. “Saçmalıyorsun.” Annem olsa böyle derdi. “Ginger’la buluşmam gerek. Gelmek ister misin?” Kapı koluna uzandım. Kıpırdamadı.

Uzak dur, inkâr et, kaç, *savaş*. “Braden, bu ne demek oluyor?”

O da ayağa kalkıp beni kapıya doğru sıkıştırdı. “Bu sırrı benden saklamana gerek yok. Senin hakkında bilgi sahibiyim. Senin türün hakkında.”

Başka ne seçeneğim kalmıştı? Asam yoktu. Avcumda ufak bir ateş yakabilirdim sanırım ama o zaman da istediği kanıt elde etmiş olurdu. Ve bir çıkmak da beni bu işten kurtarmayacaktı. “Bu kesinlikle kabul edilemez,” dedim. “Ben senin evinde misafirim ve uygun şekilde muamele görmek istiyorum.”

“Benimle konuşabilirsin, Agatha!” Nedense hâlâ gülümsüyordu. “İkimiz de insanlığın bir sonraki adımıyız.”

“İnsanlığın bir sonraki adımı mı? Braden, San Diego Üniversitesi’nde birinci sınıftayım. Muhtemelen veterinerlik fakültesine girmeyeceğim. Ben...”

“Bana. Palavra. Sıkmayı. Kes.” Neredeyse sesini yükseltmişti. “Bunu birlikte yapabileceğimizi düşünmüştüm. Bunu birlikte yapmamızı istediğini düşünmüştüm. Buraya kendi iradenle geldin, seviye atlamak *istedin*. Hayattan daha fazlasını istiyorsun.”

“Hayır. İstemiyorum. Sadece iyi bir arkadaş gibi davranıyordum.”

“Bizi tanıma fırsatı buldun, burada gelişmek için bulundugumuzu biliyorsun. İnsanlığı ileriye taşıyoruz.”

“Tanrı aşkına, Braden, sen çok zenginsin ve Ashtanga’da çok iyisin...”

“Biz *insan yaşamının bir sonraki adımıyız!*” dedi öfkeyle, bana dişlerini göstererek... Sivri dişlerini...

Nefesim kesildi.

“Her bir sınırın ötesine geçiyoruz, Agatha! Hastalığı ve güçsüz düşmeyi çoktan yendik ve şimdi imkânsız yeneceğiz!”

Yanımdan geçerek sakince yatağa oturdum.

Peşimden gelip tepemde dikildi, hâlâ atıp tutuyordu: “Sizi biliyoruz. Şu an senin gen haritanı çıkarıyoruz. *Buradaki laboratuvarlarda*. Daha fazla araştırma için bir tesis kuruyorum. Asalarınızı ve büyülerinizi biliyoruz. ‘Tahriklere kapılma’ var, değil mi? Bu bir tanesi. Bir de ‘Sonunda özgürüm’?”

Ellerimi kucağımda birleştirdim.

“Yakında her şeyi bileceğiz ve sen bize yardım edebilirsin. Bunu çok daha etkili kılabilirsin. Hem bu senin de yararına olur. Bizden biri olursun. Güçlü. İyi durumda. Yaşsız.”

Duvara baktım. “Bitirdiysen...”

“Agatha.”

“Bitirdiysen, ben sanırım...”

“Bu bir davet. Ama teklif değil.”

“Ginger beni arıyordur.”

O anda koluma dokundu. Büyük ihtimalle küçük iğnelerinden biriyle. “Umarım bunu bir düşünürsün.” Cümlesini bitirdiğinde kafam ağırlaştı.

Fakat şimdi uyanıktım. Gözlerim açıktı.

Ağzımı açamıyordum.

Nedenini hatırlayamıyordum.

Sanırım Braden’i bekliyordum.

43

SIMON

Baz üzerinde –Merlin üzerine yemin ederim ki– çiçekli bir takım elbiseyle boy aynasının karşısında duruyordu. Kaliteli kumaştandı, koyu mavi üstüne kan kırmızısı güller vardı. Ve beyaz gömlek giymişti. Hayır, açık *pembe* gömlek giymişti. Ne zaman bu kadar çok çiçekli giyinmeye başlamıştı? Saçı ne zaman bu kadar çok uzamıştı? Saçına bir şeyler soktu ve kalın, siyah dalgaları yakasına döküldü.

“Ciddi olamazsın,” dedim.

Aynada bana tek kaşını kaldırdı.

“Mükemmel,” dedi Shepard. “Vampirler her zaman aşırıya kaçır.”

Baz şeytani bakışlarını Shepard’a çevirdi. “Hayır, mükemmel olduğu için mükemmel.”

Shepard, Baz’ın evini görse yalnızca vampirlerin değil, aşırı derecede zengin büyücülerin de gotik bir hayat yaşadıklarını görürdü.

Otele girerken Baz gözünü bile kırpmadı. Otelin teması adeta *Drakula bir otel açsa ve herkesin onun Drakula olduğunu tahmin etmesini umursamasa nasıl olurdu?* gibiydi.

Her şey siyahtı. Duvarlar, mobilyalar. Halı dışında her şey, ki o da dökülmüş şarap rengiydi. Ya da dökülmüş kan olabilirdi.

Penelope az kalsın içeri girdiği gibi çıkacaktı: lobinin ortasında asılı kuş kafesleri vardı. En az bir düzinelerdi, hepsi siyahtı ve içlerinde *yalnızca* siyah kuşlar vardı. Siyah papağanlar ve siyah –bilmiyorum– bir şeyler.

“Sence onları *boyamışlar mıdır?*” diye sordu Penny, kafeslerden uzak durmak için duvar dibinden yürüyerek. (Dördüncü sınıfta, Humdrum peşimize karga-kuzgun karışımı kuşlar gönderdiğinden ve onlar da gözlerimizi oymaya çalıştıklarından beri kuşlardan nefret ediyordu.)

Baz odamızı ayarlarken hepimiz resepsiyondan uzak durduk. Baz para mı yoksa büyü mü kullandı yoksa çalışan onun kendilerinden olduğunu anladı mı bilmiyordum. Burada çalışan herkes soluk ve inanılmaz güzeldi. Erkekler siyah takım elbise, kadınlar dantelli deri elbise giyiyordu. (Deri *ve* dantel.) (Onlar da vampir miydi? Buradaki herkes vampir miydi? Bir tanesiyle birlikte yaşadığım için bunu bilmeyi beklerdim. Ama onun ne olduğunu da yıllarca onu çok yakından gözlemleyerek çözümüştüm.)

En azından süitimiz birazcık daha neşeliydi. Sadece *çoğunlukla* siyahtı. Duvarlar Baz’ın yeni gömleğinin rengindeydi (belki vampirler pembeyi seviyordu?) ve yataklar griydi. Deri olabilecek her şey griydi.

Buraya bu sabah gelmiştik ve günün kalanını saçımızdaki kumları yıkayarak, uyuyarak ve oda servisine sipariş vererek geçirmiştik. Baz bir süre dışarı çıktı ve bu takım ile Penelope ve benim için yeni kıyafetlerle döndü. Shepard’ın, odadan çıkmasına izin verdiği tek kişiydi.

“Las Vegas o kadar da tehlikeli olamaz,” dedi Penny. “Dünyanın en ünlü büyücülerinden bazıları burada yaşıyor.” Üzerinde

askılı, sarı elbiseyle yataklardan birinde uzanıyordu. Baz ona daha sık kıyafet seçmeliydi. (Ve benimkileri asla seçmemeliydi. Bana düğmeli bir gömlek almıştı. Bankada çalışıyormuşum gibi.) Penelope iç geçirdi. "Bunca yol çekip Las Vegas'a gelip de Penn ve Teller'ı görmeyeceğime inanamıyorum."

"Lütfen," diye homurdandı Baz.

Shepard'ın gözleri parladı. "*Penn ve Teller mı?*"

Baz gömleğinin manşetlerini ve yakasını düzeltip aynaya arkasını döndü. Gerçekten de mükemmel görünüyordu. Her ne tür tuhaf bir görüntü istediye –Gotik pop yıldızı– ona yakışmıştı.

Penelope oturup ciddileşti. "Pekâlâ, Basil, biz burada dinliyor olacağız ve telefonun..."

"Cebimde olacak, Bunce," dedi Baz. "Çıkmadan sizi arayacağım. Her şeyi dinleyeceksiniz." Uluslararası arama için ayarlamaları yapmıştı.

Onu vampirlerle dolu bir odada düşünmek baştan ayağa kaşınmak istememe neden oluyordu.

"Çok fazla soru sormaya başlarsa..." dedi Penny.

Shepard onu tamamladı: "Mümkün olduğunda dürüst ol. *Sen buralı değilsin, tatildesin, burada bir parti olduğunu duydun.*"

"Bu... aslında mantıklı bir plan," dedi Penny. "Ve bunu yemezlerse..."

"Hepsini ateşe ver," diye araya girdim, "biz de buradan gidelim."

Baz bana gülümsedi. İfadesi yumuşaktı. Sanırım hâlâ dün gecedен dolayı yumuşaktı. Kamyonetin arkasında her ne büyüsü yaptıysak ondan.

"Aslında düşününce," onun ve kapının arasına geçtim, "burayı ateşe verelim ve buradan hemen çıkalım."

Baz kaşlarını indirdi, ciddi olup olmadığımı anlayamıyor gibiydi. "Peki ya Agatha?"

Sanırım ciddiydim. "Bu vampirler Agatha'yı bilmiyor bile olabilirler. Hayatını bir hiç uğruna riske atıyor olabilirsin."

“Merak etme, Snow. Bana biraz güven.” Manşetlerini yeniden düzeltti. (Sürekli düzeltmek gerekiyorsa manşetlerin ne anlamı vardı ki?) Sonra telefonunu çıkarıp bir numara çevirdi.

Penny’nin cep telefonu çaldı. Penny hiçbir şey söylemeden açtı.

Baz telefonunu ceketinin cebine koydu. Etrafımdan dolandı, kapıyı açtı ve elini uzattı. Ona odanın anahtarını verdim.

Ve gitti.

Penny elini omzuma koydu. “Merak etme, Simon.” Beni yataklardan birine çekti ve telefonun hoparlörünü açarak ortaya koydu.

Yürürken Baz’ın telefonunun ceketinin cebine sürtme sesini duyduk.

Sonra asansör geldiğinde çıkardığı zil sesi.

Kapılar açıldı, bir zil sesi daha ve insanların inme sesi.

Ardından asansörün binanın çatı katına çıktığını duyduk.

“Bana biraz güven,” diye fısıldadı Baz.

Asansör durdu. Kapılar açıldı.

Yeniden hareket ediyordu. Koridor sessizdi.

Sert bir şeye üç kez vurdu.



44

BAZ

Kapıya vurdum. Belli ki bu bir hataydı çünkü açan kadın kaşlarını çatmıştı. Merhaba diyecektim ki kadın eğilip beni kokladı, ardından geri çekilip girmem için elini salladı. Herhalde testini geçmiştim.

İçeri girdim. Bizimkinden çok daha büyük ve insanlarla dolu bir çatı katıydı.

İnsanlarla değil, vampirlerle. Benim gibi insanlarla. Kıyafetimde fazla aşırıya kaçmış olmaktan endişelendim ama Shepard haklıydı: Buradaki herkes abartılıydı. Takım elbiseli erkekler, tuvaletli ve pelerinli kadınlar. Herkesin üzerinde mücevherler, altın zincirler ve tüyler vardı.

Simon'la Londra'da gittiğimiz kulüple alakası yoktu. Oradaki vampirler göze batmamaya çalışıyorlardı. Buradakiler ise görülmek ve hayran kalınmak *istiyorlardı*. Belirgin biçimde güzel sayılmazlardı. (Gerçi bazıları öyleydi.) Bana kalırsa vampir güzelliği bir efsaneydi. Asıl oldukları şey belirgin biçimde zengin olmalarıydı. Ve belirgin biçimde... sıvı. Yağ gibi, gölge gibi hareket ediyorlardı. Kedi gibi.

Ben de böyle mi görünüyordum? Hiçbir yanımda yapışmıyormuş gibi.

Herkes içki içiyordu. Ben de bara bakındım ve duvar kenarında olduğunu gördüm. Sırf ellerim dolu olsun diye kendime altın rengi bir şey doldurdum.

Simon'a merak etmemesini söylemiştim ve merak etmesine gerek yoktu sahiden. Ailemin yüzlerce partisine katılmıştım; varlıklı insanların yanında durmayı ve sıkılmış görünmeyi biliyordum. Gerçi bu insanlar sıkılmış görünmüyorlardı.

Birkaçı dans ediyordu; durdukları yerde. İki kadın camın önündeki koltukta tutkulu bir şekilde öpüşüyordu.

Burada Normaller de vardı. En azından birkaç tane. Kalp atışlarının kokusunu alabiliyordum. Penelope ve Simon da burada olsaydı biterdik; Normalleri kurtarmak için ne gerekiyorsa yaparlardı.

Ama ben Agatha'yı kurtarmak istiyordum.

Ve ŞimdiSonra'dakiler amaçlarına ulaşmadan onları yalamak istiyordum. Ejderha haklıydı, vampirler Konuşmayı öğrenmemeliydi; kimsenin ikisini yapmaya izni olmamalıydı.

Kendimi tanıtmaya ümidiyle dört, beş kişilik bir grubun yanına gittim ama ben gittikten kısa süre sonra dağıldılar. Bir süre orada durup içkime bakarak o yöne gitmeyi amaçlamışım gibi davrandım.

Çok güzel bir kadın –benim yaşlarımda bir kızdı– yanımdan gülerek geçerken tökezledi. Boynuna kan akmıştı ve ayakkabıları yoktu. Burun deliklerim yandı. Birkaç vampir konuşmalarını keserek ona döndü. Dört el onu belinden yakalayıp kalabalığa çekti.

"Merhaba," dediğini duydum omzumun üzerinden birinin. Kızın kokusuna arkamı döndüm.

Bir adamdı. Şey, vampirdi. Benim gibi. Tabii tam olarak benim gibi değil... Daha kısa, daha hafif, farklı tonda bir sol-

gunluktaydı. Şimdiden onu eğlendiren bir şey yapmışım gibi gözleri parlıyordu. "Sana bir içki ikram edebilir miyim?"

Hâlâ dolu olan bardağımı kaldırdım.

Vampir başını eğip gülümsedi. "Buralardan değilsin, değil mi?"

Ben de onun gibi gülümsemeye çalıştım. "O kadar belli oluyor mu?"

Gülümsedi ama ifadesinde bu kez bir şey daha vardı. "Artık evet. Londra mı?"

"Hampshire."

"İyi bilirim." Elini uzattı. "Lamb."

Elini sıktım. "Chaz." (Bunce gerçek adıma benzeyen bir şey kullanmamı söylemişti, böylece duyduğumda yine de bakacaktım.) Eli soğuk geldi ama aslında o kadar da değildi; sadece benimki kadar soğuktu. Hafifçe öksürdüm. "Hampshire'a gittin mi?"

Kalbi kırılmış gibi yüzünü ekşitti. "O kadar uzun süre mi oldu? Artık Amerikalı mı sayılıyorum?"

"Çok üzgünüm," dedim. "Geri alıyorum." Bana tam bir Amerikalı gibi gelmişti. Ya da belki menekşe rengi gömleği ve modası geçmiş abartılı kestane rengi saçıyla tam bir vampir gibi gelmişti. Tek bir uzunlukta kesilmişti, parlaktı ve kulaklarının hemen üstündeydi. Yüzünden itince saçları ipek gibi geriye dö-küldü. Vampir güzelliği efsanesine katkısı olan vampirlerdendi.

"Senin benim için iyi olacağını şimdiden söyleyebilirim, Chaz. Sesli harflerimi yuvarlar, t'lerimi keskinleştirirsin. Seni evden bu kadar uzağa getiren nedir?"

"Tatildeyim. Las Vegas'ı hep görmek istiyordum."

"Çok uzun bir uçuş," dedi Lamb. "Şampuan şişelerini 0-negatifle mi doldurdun yoksa uçakta yanında oturan kişiyle yakın bir dostluk mu kurdun?"

Bunun en azından kısmen şaka olmasını umarak güldüm. "Oruç tuttum. Jetlag'i atlatmama yardımcı oluyor."

O da gülünce rahatladım.

“Sen de aynı yolculuğu yapmış olmalısın,” dedim.

“Kesinlikle. Gerçi o zaman uzun bir gemi yolculuğuydu.” İçkisinden bir yudum aldı. “Bir sonrakinde,” kapıyı işaret etti, “bir partiye dalmadan önce davetiye kap. Nasıl olduğumuzu bilirsin, buradaki kimse yeni bir yüze güvenmez. Ve en az yüz yıl ‘yeni’ kalırsın.”

“İki hafta sonra eve dönecek olmam ne kötü.” Ağzım açık bakmamak için içkimden içtim. (*Yüz yıl mı? Gemi mi? Buraya Titanik’le mi gelmişti?*) Sonra da öğürmemek için daha fazla çaba gösterdim. (*Ne içiyorum ben böyle, lamba gazı mı?*)

Yani vampirler yaşlanıyor mu diye elbette merak etmiştim. Sonsuza kadar yaşayabiliyorlar mıydı?

Lamb kaç yaşındaydı? Benden büyük görünüyordu... otuz, belki otuz beş. Yüz otuz beş olabilir miydi?

Sakin kalmaya çalıştım. *Rahat ol, Basilton. Normal davran.*

“Peki sen neden benimle konuşmaya karar verdin?” diye sordum, içkimden başımı kaldırmaya henüz hazır değildim. “Acı-dın mı? Yoksa beni göndermek senin görevin mi?”

“Alakası yok,” dedi. “Yeni bir yüzü hep hoş karşılarım...”

Bakışlarımı gözlerine kaldırdım.

Bunu bekliyordu, gülümsedi. “Demek meşhur Las Vegas cazibemizi deneyimlemek için iki haftan var.”

Başımla onayladım.

“Dürüst olmam gerekirse, Chaz, eve neden dönmek istediğini anlamıyorum. Ben dönmedim.”

“Burası o kadar iyi mi?”

“Aslına bakarsan, evet.” Bileğini çevirdi, dalgınca içkisindeki buzun sallanmasını ve beni izledi. “Ama benim kastettiğim... oranın çok kötü olması.”

“Ne zaman ayrıldın?”

Lamb başını iki yana salladı. Saçları da yarım saniye farkla onu takip etti. “Çok uzun zaman önce, büyücüler daha yeni organize olurken ve henüz türümüzün hoş görülmeceğine karar

vermemişken." Acı çeker gibi göründü. "Ellilerde Birleşik Krallık'ta bizden bir kişinin bile kalmadığını duyduğumu hatırlıyorum... İhtiyar Pitch, İrlanda'dan yılanları kovalayan Saint Patrick gibi bizi sürmüştü. Bir firkateyne binip Atlantik boyunca teker teker herkesin kanını içen Liverpoollu bir adamla tanıştım."

Sonunda ağzım açık kaldı. Kapamakta zorlandım.

Lamb mavi gözlerine düşen saçını itti. "Bunun için gereken disiplini ve öngörüğü bir düşünsene... ve zamanlamayı!"

"Şey," dedim, "şimdi sekiz saatlik gece uçuşum o kadar da kahramanca gelmiyor." Beyniniz patlıyorken espri yapmak çok zordur. "İhtiyar Pitch" benim büyükbabamdı, o olmalıydı. Onunla hiç tanışmamıştım ama...

"O zamanlardan sonra kolaylaştığını duydum," dedi Lamb. "Şimdilerde daha çok haberimiz oluyor. Bilirsin, internet falan..."

"Biraz daha kolaylaştı," dedim, "evet."

Bana yaklaştı. "Fakat büyücüler sizi hâlâ kontrol altında tutuyor, değil mi? Duyduğumuz hikâyeler..." İzdirap çeker gibi görünüyordu. "Yeraltı kulüpleri, yağmalar, yangınlar..."

"O kadar kötü değil. Dikkat çekmediğiniz sürece."

Lamb bir an üzgün göründü, ardından bana biraz daha yaklaşıp gözlerime bakmak için başını kaldırdı. "Eh, başını dik tut, dostum. Artık Amerika'dasın."

Güldüm ve bunu bir adım geri çekilmek için bir bahane olarak kullandım. "Ne kadar farklı olabilir ki?"

O da yeniden dik durarak benimle birlikte güldü ve kolunu salladı. "Etrafına bir bak. Las Vegas *bizim*. Tüm büyük Amerikan şehirlerinde kardeşlerini bulabilirsin."

"Büyücüler sorun etmiyor mu?"

"Bizim büyücülerimiz kendi hallerinde. Nüfusu etkilemeye başlarsak kişisel olarak müdahil olabilirler. Ama burası Kanayanlarla dolu büyük bir ülke. Açıkçası Kanayanlar... Onlara hâlâ Normaller mi diyorsunuz?"

Başımla onayladım.

“Normaller kendilerine daha çok tehdit oluştuyorlar. Buradaki büyücüler vampirlerden çok silahlardan endişe ediyor.” Tekrar yüzüme baktı. “Susamadığına emin misin?” Lamb’ın yüzü neredeyse pembe, dudakları neredeyse kırmızıydı. Çakırkeyif olmalıydı.

“Musluktan kan akıyormuş gibi konuşuyorsun.” Crowley’ye şükürler olsun, sesim rahat çıktı. “Normalleri mini buzdolaplarında mı tutuyorsunuz?”

“Bu şehir bir mini buzdolabı. Eski ülkede hayalini bile kura-
madığım bir şey. Kendimize ait bir şehir, Chaz, buna inanabiliyor
musun? Bir başkent!”

“Tüm şehir mi?”

Yüzü tatminle parıldayan Lamb başıyla onayladı. “Gerçi daha çok Strip’teyiz. Neden buradan ayrılalım ki? Yılın üç yüz altmış beş günü altı kilometre boyunca turistlerle dolup taşan bir yer. Çoğu buraya kafa boşaltmaya ve berbat şeyler yapmaya geliyor –bekârlığa veda partileri, satış kongreleri–, biz aslında onlara hizmet sunuyoruz.”

“Yerel halk fark etmiyor mu?” diye sordum.

“Neyi?”

“Cesetleri.”

“Fark ettiklerinde başka şeyleri suçluyorlar. *Organize suç.*” Kaşlarını kaldırdı. “*Opioid krizi.* Ama çoğumuz daha dikkatliyiz. Tatmin olmuş bir müşteri bırakmak varken ceset bırakmaya gerek yok, anlıyorsun ya?”

Anlamıyormuş gibi bakıyor olmalıydım. (Anlamıyordum.) Lamb gözlerini kıstı. “Chaz,” dedi gülerek, “Londra’da insanların kanını *tamamen* kurutuyor olamazsınız.”

Hâlâ ne demek istediğini anlamıyordum. *Farklı bir şey mümkün müydü? Bu vampirler içiyorlar ve... duruyorlar mıydı? Dokundukları herkesi dönüştürüyorlar mıydı?*

Omuz silktim. Soğukkanlı görüldüğümü umarak. “Tanık olması riskini alamayız.”

“Evet. Sanırım öyle...” Yüzü uzundu. Küçük ağzını büzdü. Kötü bakıyordu.

“Özür dilerim,” dedim. “Seni gücendirdim.”

“Hayır.” Elini koluma koydu. “Kendimi unuttum. Korku ve utançla yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu unuttum. Gölgede kalmayalı çok uzun zaman oldu.” Kolumu sıktı. “Umarım burada özgürlüğün tadına varırsın, Chaz. Burası kendin olarak mutlu olacağın bir yer, korkacağın değil.”

Bir kaşını kaldırdı. “Haydi biraz yürüyelim.”

Bir vampir sizi daha karanlık, daha تنها bir yere davet ederse gitmeyin. Mantıklı olan budur...

... tabii vampir değilseniz.

En kötü ne olabilirdi? Lamb beni öldürebilirdi herhalde. Muhtemelen bir vampiri öldürmenin tüm yollarını biliyordu.

Ama bilgiye ihtiyacım vardı ve benimle konuşan tek kişi oydu.

Sabah Las Vegas’a geldiğimizde sıcaklık dayanılmazdı ve gökyüzü o kadar parlaktı ki aynı anda iki gözümü birden açık tutamıyordum. Ama şimdi güneş batmıştı ve akşam havası ılık ve hoştu. Ceketimle oldukça rahattım. Lamb de krem rengi takımının içinde halinden memnun duruyordu. Benim Normallerin yanında hissettiğimden çok daha rahat görünüyordu.

Bana bir yerli olarak Strip’i gezdiriyor, her bir kumarhaneyi gösteriyordu. Eskiden orada ne olduğunu ve yerini neyin aldığını söylüyordu. Önemli yerleri belirtiyordu. Mimari. Kötü şöhret.

“Evet, tam... burada,” dedi ve bir başka büyük yapının önünde durdu, bu seferinde koyu renk, ışıkları yansıtan bir havuz vardı. “Bazı insanlar eski günleri özleyor; turistlerden, Cirque de Soleil’den ve ünlü şeflerden önceki günleri. Ama Vegas benim için daha iyi bir yer oldu.”

“Ne zamandır buradasın?” diye sordum.

“Başlangıçtan beri.”

“Başlangıç ne zamandı?”

“Bin dokuz yüz sekiz,” dedi. “Virginia’dan buraya gelmem neredeyse üç yüz yıl sürdü.” Kocaman bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

Başımı salladım. Hissettiğim kadar afallamış görünüyor olmalıydım. “Ama çok...”

Lamb durdu. Elleri pantolonunun cebindeydi, başını eğdi. Bana incelenmesi –ve gülümsenmesi– gereken bir şeymişim gibi her yönden bakıyordu. “Çok neyim, Bay... Soyadın neydi?”

Ona soyadımı söyleyemezdim ve onunla kafiyeli bir şey aklıma gelmiyordu. “Watford,” dedim.

“Charles Watford. İsmi bile memleketimi özlememe neden oluyor. Haydi söyle, ben çok neyim? Etkileyici mi?” Gülümsedi. “Bilge mi?”

Canlı, diye düşündüm.

“Açıksın,” dedim. “Şey... geçmişin hakkında. Senin...” Tekrar omuz silktim. “Beni tanımıyorsun.”

“Ama ne olduğunu biliyorum,” dedi. “Sen de benim ne olduğumu biliyorsun. Saklayacak çok şeyim var ama bu onlardan biri değil.”

Başım ile onayladım. “Sanırım bu doğru.”

“Ve *senin de*, sakladığın çok şey var, Chaz. Açıkça. Ama... *bu* değil.”

Haklıydı. Ona sahte isim vermiş ve yanlış hikâye anlatmıştım ama hakkımdaki gerçeği biliyordu. Ailemin bile kolay kabullenemediği gerçeği.

“Fark etmeni bekliyorum,” dedi.

“Neyi fark etmemi?”

Omzuma dokunup beni kibarca çevirdi, böylece kaldırırma baktım. Gece yarısını geçmiş olmasına rağmen her yerde insanlar vardı. Herkes gece yarısı sonrası kıyafetlerini giymişti. Herkes biraz çakırkeyifti. Herkes...

Anladığımda nefesim kesildi.

Her grupta su gibi hareket eden biri vardı, ışıkların altında parlak inci beyazı tenli biri vardı. Normallerle birlikte. Ya da Normaller olmadan. İkili, üçlü gruplar halinde. Kendi hallerinde. Bir adam Cadillac Escalade'inden bana bakıp kansız bir gülümseme sergiledi.

Lamb'in sesi kulağımın hemen arkasındaydı. "Bizim şehrimiz," dedi. "Senin."

Ona bakmak için döndüm. Gözleri kocaman açılmış ve muzipti. Dilini bir şey bekliyormuş gibi ön dişlerinin arkasına bastırıyordu. Hâlâ ayak uydurmamı bekliyordu.

Aniden etrafımızda bir keman sesi duyuldu. Lamb'in arkasında yüzlerce su fıskiyesi patladı. Ve yüzlerce daha. Muazzamdı!

Lamb suratımdaki gösteriyi izliyordu. Tekrar kahkaha attı, o ana kadar her şeyde olduğu gibi bunda da açık ve rahattı.

Milkshake içiyorduk ve kendimi sersemlemiş hissediyordum. "Bu dondurmanın içinde alkol mü var?"

"Her şeyin içinde alkol var," dedi Lamb. "Sen de tanıdığım, bizden biri olan ve içki içemeyen tek kişisin." O kadar çok güliyordu ki milkshake'inde baloncuklar oluşuyordu.

Ben de taburemde hafifçe kayarak güldüm. (Tabure kürk kaplıydı. Son derece kullanışsızdı.) Yanımda oturan Normal'in üzerine düştüm. (Mükemmel kokuyordu. Sütlü.)

Lamb kolumdan tuttu. "Haydi, Prens Charles, içeceğe ihtiyacın var." Beni dondurma barından sürükleyerek çıkardı, aslında tam olarak sürükleme sayılmazdı çünkü seve seve gidiyordum. Amerika'da yaşadığım en iyi geceydi bu.

Hayatımda yaşadığım en iyi geceydi.

İngiltere'de çok fazla dışarı çıkmazdım. Simon'la çıkmazdık. (Kanatlar yüzünden... Bir de sarhoş insanlardan nefret ediyordum.) (Gerçekten. Ayık olsaydım şu an kendimden de nefret ederdim. Ne can sıkıcı.)

Lamb elimi tuttu. Ardından başka bir adamın elini tuttu. Hokey temalı beyzbol şapkalı ve futbol tişörtlü bir normal adam. Sarhoştı –çok sıkıcı!– ve dans ediyorduk. Strip’te nereye gitse-
niz müzik çalıyordu. Dışarısı, içerisi gibi hissettiriyordu. Balo salonu gibi aydınlıktı, ağaçların arkasına hoparlörler gizlenmişti.

Şarkı Margaritaville diye bir yer hakkındaydı. Hiç margarita içmemiştim. Milkshake’li bir tane içmeliydim. Lamb adamı –ve beni– kuytu bir yere çekti, pek sessiz bir sokak arası değildi, iki barın arasındaydı. Normal bir an debelendi, ardından Lamb’in şimdi çok da küçük olmayan ağzı boynundaydı.

Adamın boynu kaskatı kesildi. Başı geriye kaydı, şapkası düştü. Gözleri anında donuklaştı. Bir keresinde bir geyiğin yüzünde bu ifadeyi görmüştüm.

Lamb yutkundü. Hâlâ elimi tutuyordu. “Chaz,” dedi so-luklanmak için durduğunda, “haydi.” Beni daha yakına çekti, adam aramızdaydı; kokusu dayanılmazdı. Sivri dişlerim çıktı. Ağzımda dilime yer yoktu.

“Ben... yapamam,” dedim.

“Yapabilirsin.”

“İnsan içindeyiz.”

“Yemin ederim bunun bir önemi yok.” Adamın başını geriye iterek boynunu bana daha da sergiledi.

Lamb’in elini bırakıp ikisine de arkamı döndüm. “Yapamam.”

O anda Lamb üstümdeydi –adamı bıraktı–, beni duvara yapıştırdı, elleri omuzlarımdaydı. Saçları bir gözünü tamamen kapamıştı ve burnumu kaşındırıyordu. Tek düşünebildiğim ne-fesindeki kanın kokusuydu. “Kimsin sen?!” diye sordu.

“Söyledim sana.” Asam ceketimdeydi. Büyü yapabilirdim. Onu alt edebilirdim.

“Adın ne?” dedi tükürükler saçarak. Belki de kan saçıyordu. Dudaklarımı yalamadım. Hayır. Alnını benimkine bastırarak başımı taş duvara çarptı. “Adın. Ne.”

"Baz," diye homurdandım, başımı onunkinden çekmek için yana çevirmeye çalıştım. "*Senin?*"

"Lamb yeterli." Omzumun yanında bir kıvılcım oldu. Elinde çakmak vardı. "Şimdi bana neden burada olduğunu söyle."

"Dedim ya, tatildegim."

Çakmağı saçıma yaklaştırdı.

"*Sonraki Kan'ı arıyorum!*" dedim. Sesim fazla yüksek çıktı.

Lamb beni bırakıp geri çekildi. Elini ve çakmağını indirdi.

"Ah, Chaz. Sen de mi?"

"Bu da ne demek oluyor?"

Uzaklaşmaya başladı.

"Lamb!"

"Onları burada bulamazsın," dedi omzumun üzerinden.

"Artık değil."

"Ama nerede olduklarını biliyorsun!" Ona yetişmek için koştum.

"Herkes nerede olduklarını biliyor."

Kolunu yakaladım. Dürüst olmam gerekirse hâlâ biraz sarhoştum. "Ben bilmiyorum. Nerede olduklarını bilmiyorum ve arkadaşım ellerinde."

Durup düşünceli düşünceli bana baktı. "Bu doğru," dedi.

"*Doğru.*"

"Bana söylediğin ilk doğru şey."

"Lamb... bana yardım et. *Lütfen.*"

Bir an herhangi bir anlayış göstermeden yüzümü inceledi, ardından gözlerini yana çevirdi. "Burada olmaz." Elimi, kolundan itti. "Yarın. Saat ikide. Lotus of Siam." Bana dönüp bakmadan uzaklaşmaya başlamıştı bile. "Şimdi kendine içecek bir şey bul." Ve kalabalığın arasında kayboldu.

Bir an hangi yönden geldiğimizi hatırlamaya çalışarak bo-
caladım. Etrafım yapılarla doluydu ama hepsi aynı geliyordu.
Lamb haklıydı. Bir şeyler içmem gerekiyordu. Herhangi bir şey.

Sıçan. Hiç sıçan görmemiştim... El çantalarının içinde taşınan bir sürü küçük köpek görmüştüm.

Ellerimi dizlerimin üzerine koyarak eğildim. *Kendine gel, Basil. Nefes al.* Gözlerimi kapayıp nefes aldım. Dünya kan, alkol, milkshake ve yanmış patlamış mısır gibi kokuyordu.

Başımı hızla kaldırdım:

Simon Snow benden yarım blok uzakta duruyordu. Kanatları yoktu ve ellerini arka ceplerine sokmuştu. Gülümsemiyordu.

Ceketimden telefonumu çıkardım. Kapanmıştı.

45

SIMON

Baz'ı dinleme işi, partiye girişinden sonraki ilk on dakika sonsuzluk gibiydi. Konuşmuyordu, hiç kimse konuşmuyordu. Ya çoktan açığa çıktıysa? Ya çoktan boynunu kırmışlarsa?

Ama sonra bir ses –“*Merhaba*”– ve bir isim –“*Lamb*”– duyuldu. Bir de Baz'a mı sahtekâr demiştik? Penny'ye sırttım. “İyi,” dedim.

“İyi olacak,” diyerek bana katıldı.

“Ona bir davetiye bulmalıydık,” dedi Shepard. “Ya da sahtesini yapmalıydık.”

Penny gözlerini devirdi. “Bir daha bir vampir bölgesine sızacağımız zaman bunu hatırlarım.”

Shepard kaşlarını çattı. “Bir sonraki adımımız için tam olarak bunu planlamadık mı?”

“Şişşt,” dedim. Vampir, Baz'la İngiltere hakkında konuşuyordu. Yağmalar ve yangınlar.

Penny telefona bakıp sırttı. “Ah, hadi ama. Soykırım de-ğildi. Soykırım *sensin*.”

Onu tekrar susturdum.

“Baz artık Sonraki Kan’ın konusunu açmalı,” dedi Shepard.
“Hazır Amerikalı vampirlerden konuşuyorlarken.”

Ama Baz bunu yapmadı.

Sohbeti uzattı ve sonra da gitti. Vampirle *birlikte*.

“Hayır,” dedim telefona.

Penny homurdandı. “Kahretsin, Basilton.”

Shepard bile şoke olmuştu. “Güvenilmez bir Büyüvar’la asla ikinci bir yere gitme, bu bir numaralı kuraldır! Ya da iki. İlk beşteki kurallardan biri!”

“Ona güvenmek zorundayız,” dedim. “O orada ve biz değiliz. Ortamı yokluyor.”

“Belki elli vampirle aynı odada olmak istemediği için çıkmıştır,” dedi Penny.

“Evet.” Başımı salladım. “Çıkarsa daha az risk almış olur.”

“Bu şehirde her yerde fazlasıyla risk var,” dedi Shepard.

Baz’ın, “Aşağıya mı?” dediğini duyduk.

“Aferin.” Yatağı yumrukladım. “Bize nereye gittiğini söylemeye devam et.”

“Dışarı,” diye karşılık verdi Lamb.

Bundan sonra Baz’ın bize nereye gittiğini söylemesine gerek kalmadı çünkü yeni arkadaşı Lamb her adımını anlatıyordu.

İki saat sonra Penelope yatakta yatıyor, minibardan aldığı şampanya aromalı şekerlerden yiyordu. “Vampir Tarihi Yürüyüş Turu’na hoş geldiniz,” dedi. “Sesli rehber ister misiniz?”

Shepard otel defterine notlar alıyordu. “Ne?” dedi, Penny defteri almaya çalışınca. “Bunlar senin sırların değil. Onun sırları.”

Volta atıyordum. Luxor Kumarhanesi ya da 1960’ta Strip’teki ırkçılığı bitirmede vampirlerin kilit rol oynadıklarıyla ilgili ilginç gerçekleri pek algılayamıyordum. Tek duyduğum bitmek bilmeyen *flörtleşme*ydi. “Chaz şöyle”, “Chaz böyle”. Lamb’in sesi giderek yükseliyor, yakınlaşıyordu. Ve Baz da buna izin veriyordu! Ona ayak uyduruyordu! Fazla konuşmuyordu ama güldüğünü duyabiliyordum.

Penny bana bir şeker attı. "Rahatla, Simon. Ona güvenmek zorundayız, unuttun mu?"

Lamb, Baz'a çeşmeleri ve ışıkları gösterdi. Birlikte dönme dolaba bindiler. Hamburger yiyip milkshake içtiler.

"Hiçbir şey olmasa bile," dedi Shepard, "bu harika bir ilk buluşma."

Penny onun yan tarafına tekme attı.

Son bir saatte Baz'ın sesi yumuşayıp pelteleşti ve arkada sürekli çalan müzik yüzünden duyulması zorlaştı. En az üçüncü içkisini içiyordu. (Baz benimle asla içmezdi. Bunun sıkıcı olduğunu söylerti.)

"*Hepsi çok leziz kokuyor,*" dedi. "*Mayalı. Sıcak ekmek gibi.*" Normallerden bahsettiğine emindim.

Lamb güldü. Sesi daha da yakından geldi. "*Haydi, Prens Charles, içeceğe ihtiyacın var.*"

Penelope dikleştı.

Shepard dudağını ısırđı.

İnsanların güldüğünü, kapıların açıldığını, müziğin kısıldığını duyduk ve sonra bir anda hiç ses gelmedi.

"Bu da ne?" Penny'nin telefonuna baktım. "Ne oldu?"

"Kapadı," dedi Penny.

"Ya da şarjı bitti," dedi Shepard.

Penelope'nin önüne geçtim. "Kanatlarıma büyü yap," diye emrettim.

Gözlerime baktığında benimle tartışmamaya karar verdiğini gördüm. "Ne zaman bir zil çalsa bir melek..."

Dondurmacıyı bulmak zor olmadı –Lamb resmen harita çizmişti– fakat o ve Baz burada değildi. Onları dışarıda da bulamamıştım. Bu binaların herhangi birinde olabilirlerdi, bir arabada olabilirlerdi. Penelope'ye ve onun "kayıp eşya dolabı" büyüüne ihtiyacım vardı.

Sonra onları gördüm: Lamb solgundu, Baz'dan daha ufaktı ve neredeyse vampir yakışıklılığındaydı. (Neredeyse neredeyse.) *Downton Abbey* yüzüne sahipti. Western Front'tan eve yeni gelmiş gibi.

Baz onun kolunu tutuyordu –aslında koluna asılmıştı– ve Lamb sanki öpüşeceklermiş gibi eğiliyordu.

Ah...

Tabii...

Şey...

Çenemi ve yumruklarımı sıktım. Sanırım ilk buluşmalarda bu oluyordu.

Ama sonra Lamb fikrini değiştirmiş göründü. Uzaklaştı.

Baz kırgın görünüyordu.

Ben de uzaklaşmalıydım.

Gerçi Baz burada olduğumu, onları gördüğümü bilirse belki daha kolay olurdu. O zaman bana söylemek zorunda kalmazdı.

46

SIMON

Baz beni gördüğü gibi döndü.

İki yabancıymışız gibi yanımdan geçip gitmeye çalıştı. "Geri dön," diye fısıldadı. "Burada güvende değilsin, etrafın vampirlerle çevrili."

Kolunu yakaladım. "Senin de."

Hâlâ bana bakmıyordu. "Geri dön. Seninle sonra buluşalım. Avlanmak zorundayım."

"Seninle geleceğim."

"Crowley aşkına, Snow."

Kolunu sıktım. Onun o vampire asılırken olduğu kadar çaresiz görünüyor olmalıydım. "Sarhoşsun, Baz."

Kolunu silkerek benden kurtuldu. "Sadece susadım."

O sırada onları fark ettim: bir kadın ve bir adam, siyah bir limuzine yaslanmış, bizi izliyordu. "İzleniyoruz," dedim. "Vampirler."

Alnını ovdu. "Tabii ki izleniyoruz." Sonra kolunu belime dolayıp başını boynuma bastırdı. "Seni ısırmışım gibi davran. Büyülenmişsin gibi davran. Gerçek anlamda." (Demek oyun. Bir

gün buna gülecektim. Bir gün belki tüm berbat hayatıma gülecektim.) Geri çekilip elimden tuttu ve beni ilerletti.

"Otelimiz diğer yönde," dedim.

Dönüp beni o tarafa çevirdi. Bana beşinci içeceğiymişim gibi bakıyordu. (Numara yapıyordu.) Ben de onun peşinden her yere gidermişim gibi görünüyordum. (Ben numara yapmıyordum.)

Penny bizi otel odasına aldı. "Morgana'ya şükürler olsun!"

"Bir sorunumuz var," dedim.

Baz burnunu avcunun içine almıştı. "Sorun değil, nefes almam olur biter."

"Sarhoş ve susadı."

Shepard geriledi. "Vampirlerin sarhoş olabildiklerini bilmiyordum."

"Kim öldü ve seni vampir kraliçesi yaptı?" diye bağırdı Baz burnunu tutarak.

Penny plan yapıyormuş gibi dilini yanağına bastırmıştı. "Bu sorun değil." Kapıya döndü –kapalıydı– ve elini kaldırdı. Mor taş avcundaydı. "Tavuk, kümese döner!"

Bir dakika sonra kapıyı açtı. Koridordan kakofoni yükseliyordu; kanat çırpıyor, ciyak ciyak bağırlıyorlardı. Düzinelerce kuş odamıza uçtu.

Sonuncusu da girdikten sonra Penny kapıya gidip koridora en sevdiği büyülerden birini yaptı: "Burada görülecek bir şey yok!" Kapıyı kapayıp kilitledi.

Kuşlar yatağa kondu. Ve lambaya. Ve yatak başlığına. Baz avizenin üstündeki papağanı alıp bira şişesiymiş gibi boynunu çevirdi. Ve olduğu yerde içmeye başladı.

"Yılanlar aşkına, Basil." Penny yataktaki kuşları kovaladı. "Banyoda yap şunu."

Baz sarhoş sarhoş tökezleyerek banyoya gitti. Onun hiç bu kadar pis beslendiğini görmemiştim. (Zaten beslendiğini de nadi-ren görürdüm ve hiç yakından olmazdı.) Banyoda yere eğildi ve

şık ceketini çıkarmasına yardım ettim. Onu mahvetmek istemediğini biliyordum. "Dur," dedim onu biraz çevirerek. "Üzerine kan damlatacağsın." Ceketini çıkarınca pembe gömleği çıkarmaya koyuldum.

Baz kuştan uzun uzun içtikten sonra onu küvete atıp düğmelerini açmama izin verdi. "Git," dedi. "Seni görmek istemiyorum." "Bunun için çok geç, dostum."

Altdudağına kan bulaşmıştı. Banyoda kanat çırpıp bir kuş daha vardı (banyo kan ve kuşlardan önce de siyah bir kâbustu). Baz onu havada kapıp lavaboya çarptı. "Kes şunu," dedi. "İzlemeyi kes."

"İyi," dedim arkamı dönüp. "Geri kalanı toplayayım."

Shepard ve ben kuşları yastık kılıfları ve havlularla yakalarken Penny yorganın altında saklanıyordu. (Bu kısma sonradan gerçekten gülebilirdim.)

Baz her bir kuşun kanını emdi. Banyo toplu mezara dönmüştü.

İşi bitince kapının önünde durdum. Baz duvara yaslanmış, her nefesinde çıplak sırtı belli belirsiz hareket ederek katliamına bakıyordu.

"Daha iyi misin?" diye sordum.

"Daha iyiyim," dedi. "Üzgünüm."

"Temizlemene yardım edebilirim..."

"Hayır. Büyü yaparım. Teşekkür ederim. Sadece... bana bir dakika verebilir misin?"

İstedikini yaparak kapıyı kapadım.

"Şu tüyleri temizle," dedi Penny. "Oda servisinden yemek söyleyeceğim."

47

BAZ

Bu...

Olabilecek en alçak seviyeydi.

Kuşları büyüyle yok ettim. Sonra da kanı. Ve küveti doldurdum.

Kimseyle yüzleşmemek için suyu iki kez ısıttım. Beni görmüşlerdi. Normal bile. Tropik kuşların kanını emdiğimi. Bir insandan çok kuyruksüren gibi. En azından gerçek vampirler insanlardan beslenirken *havalı* görünüyorlardı.

Bunu artık biliyordum. Lamb'i izlemiştim. (Bu gerçek adı mıydı?) Onu izlemiş ve müdahale etmemiştim. (Annem de bir keresinde bu manzarayı izlemişti ve durdurmak için kendini ateşe vermişti.)

Bir adamın boynundan kan içmesini izlemiştim ve hiçbir şey yapmamıştım. O adam şimdi vampir miydi? *Ben neye dönüştüm böyle?*

Lamb bu akşam bana saatlerce vampirleri anlatmıştı ve her kelimesini hevesle dinlemiştim. Dürüst olmam gerekirse bir yanım hâlâ burada olmasını, hâlâ konuşmasını diliyordu.

Yani şu an burada olmasını istemezdim. Mevcut çıplak halimle. Lamb bana o şekilde ilgi duymuyordu, ben de ona ilgi duymuyordum! *Vampirleri* çekici bulmuyordum.

Nefesimi tutup başımı suya daldırdım.

Kapıya durmadan vuruluyordu. Bunce. "Çık artık, Baz. Yemek geldi."

Banyoya girerken yanıma temiz kıyafetler almadığım için takım elbisemi giydim. (Gömlek mahvolmuştu, onu yaktım.)

Bunce önünde yarım düzine üzeri kapalı tabakla yatağın ucunda oturuyordu. Normalde diğer ucundaydı. Snow iki deri sandalyeyi çekmişti. Boş olana oturduğumda bana küçük, açılmış bir kola şişesi uzattı.

Penelope tabakları açmaya başladı: minik çizburgerler, patates kızartmaları, patates püresi ve et sosu. Et ve patates kızartması olan tabağa uzandım. Sivri dişlerim şimdiden sabırsızlanıyordu. (Çünkü utanç hiç bitmiyordu.)

Bunce bana kumaş peçeteye sarılı çatal bıçağı verirken sert bir ifadeyle baktı. "Sadece ye, Baz. Uzun günler silsilesinde uzun bir gün oldu ve çoktan her şeyi gördük."

İç çekip cebimden şarjı bitmiş telefonumu çıkardım. "Ne kadarını duydunuz?"

Bunce telefonu alıp şarja taktı. "*Bati'nın Vampirleri* isimli bir kitap yazabilecek kadar."

"En son çilekli milkshake sipariş ettiğini duyduk," dedi Shepard. "Sonra kesildi."

"Sonraki Kan'la ilgili bir şey sorduğunu *duymadık...*" dedi Simon minyatür hamburgerini incelerken. Ağzını açıp tek seferde hepsini ağzına attı.

"Konunun oraya gelmesini bekledim," dedim. Fazladan dişlerim on iki yaşında telli bir çocuk gibi konuşmama sebep oluyordu. Et tabağını yatağa koydum. "Bana güvenmesini istedim."

"Güvendi mi?" diye sordu Bunce.

Kendimi aptal gibi hissediyordum. "Hayır. Benim... birini içmem için uğraşıp durdu. O cadde yirmi dört saat açık büfeymiş gibi davranıyorlar. Ben de 'Hayır, teşekkürler,' deyip durdum, duydunuz zaten. Kana ve alkole hayır demek inanılmaz kaba hissettirdi. Her şey bulanıklaşmaya başladı. Dondurmacıdan çıktığımızda bir Normal'i yakalayıp ikimizi birden gölgeye çekti ve onunla birlikte içmemi istedi; sanırım bu bir testti."

Snow sertçe yutkundu. "Birini mi öldürdü? Gözlerinin önünde?"

Gözlerine baktım. "Hayır. İçti. Sonra da adamı bıraktı."

"Senin önünde birini *Dönüştürdü mü?*"

"Ben..." Kucağıma baktım.

"Ah, onu *Dönüştürdüğünden* şüpheliyim," dedi Shepard, patatesini ketçaba bularken. "Vampirler insanları *Dönüştürmekten* nefret ederler. Ya bir yudum alıp gitmelerine izin verirler ya da kanını tamamen emip öldürürler."

Shepard başını kaldırdığında hepimiz ona bakıyorduk. Bir cücenin fısıltısını duyabilirdiniz.

"Bunu zaten biliyoursundur..." dedi bana. "Vampir *olduğun* için..."

Simon ile Penelope dilleri tutulmuş gibi bana baktı.

Bunu hazmetmesi güçtü. (Özellikle bu şey. Ve diğer her şey. Artı iki düzine tropikal kuş.) Başımı iki yana salladım. Tekrar salladım. "İçmedim," dedim, kaldığım yerden devam ederek. "Ona yapamayacağımı söyledim. İnsan içinde. Ama bana inanmadı. Beni duvara yapıştırdı ve gerçekte kim olduğumu sordu, ne istediğimi."

"Ne dedin?" diye sordu Bunce.

"Ona gerçeği söyledim."

"Ah, hayır," diye karşılık verirken Shepard da, "İyi plan, her zaman en iyisidir," diyordu.

Gözlerimi ovdum. "Ona adımı söyledim, gerçek adımı. Ve arkadaşım ellerinde olduğu için Sonraki Kan'ı aradığımı söyledim."

“Kurnazca değil,” diye homurdandı Bunce. “Hiç kurnazca değil.”

“Peki o ne dedi?” diye sordu Simon.

“Onunla Lotus of Siam’da buluşmamı söyledi. Yarın, saat ikide.”

SIMON

Siyah deri koltukta oturuyordu. Üzerinde kırmızı güllü mavi ipekle, soluk göğsünde kurşun yaralarıyla. Saçları ıslaktı. Dişleri keskindi. Ayakları çıplaktı.

Eskiden benimdi.

Belki hâlâ öyleydi. Biraz. Ona bakma iznim olacağı kadar.

Ama üç saat öncesine göre daha az benim olduğu kesindi.

Bu şehirde geçirdiğimiz her dakika daha az benim oluyordu.

“Lotus of Siam,” dedi Shepard. “Tapınak gibi.”

“Şifre olabilir,” dedi Baz.

Penny telefonuna bakıyordu. “Tay restoranı... bir alışveriş merkezinde.”

“Strip’te değil mi?” diye sordu Baz.

“Hayır,” dedi Bunce. “Birkaç kilometre uzakta. Arabayla gitmemiz gerek.”

“Hımm, vampirlerin genelde Strip’te takıldığını söylemişti...”

Baz arkasına yaslandı. “Belki onlardan uzak durmak istiyordur.”

Bir tane daha hamburgere ve püre tabağına uzandım. “Hep birlikte gideriz.”

Baz başını salladı. “Hayır. O zaman bana gerçekten güvenmez. Büyücü olduğumu bilmemeli.”

“Büyücü olduğunu bilmeyecek,” dedi Shepard. “Sadece arkadaşların olduğunu bilecek.”

Baz ikna olmayarak tavana baktı. "Kesinlikle olmaz."

"Başka masada otururuz," dedim. "Ne olur ne olmaz."

"Hiçbir şey duyamazsınız! Dışarıda durup yine telefonda dinlemeniz daha iyi."

"Ben de gelmek istiyorum," dedi Penelope başını telefonundan kaldırmadan. "Kuzey Amerika'nın en iyi Tay yemeğini yapıyorlarmış."

Shepard patatesleri ketçap içinde yüzüyor olmasına rağmen minyatür ketçap şişesinin dibine vuruyordu. "Onunla yalnız kaldığında Bay Lamb'e ne soracaksın?"

"Sonraki Kan'ı," dedi Baz. "Sıfırdan başlıyoruz. Paylaşacağı her bilgi, iyi bilgi olacak."

"Sana neden bir şey söylesin ki?" diye sordum.

"Şey," dedi Penny, "adam vampirler hakkında konuşmayı gerçekten seviyor..."

"Dışarıda bekleyeceğiz," dedim, "ve kapıyı gözetleyeceğiz. Ama bu kez onunla birlikte *gidemezsin*." Bir şey daha eklemek istiyordum: "*Ve flört edemezsin*."

Baz bana bakıp başını onaylarcasına salladı. Üzgün görünüyordu. "Etmem."

Ayağa kalkıp et tabağıyla pencere kenarındaki koltuğa gitti.

48

PENELOPE

Vampirlerle dolu bir şehirde otel odasında saklanmaktan hiç hoşlanmasam da oda servisinden oldukça hoşlanıyordum. An-nem tatile gittiğimizde sipariş vermemize hiç izin vermezdi. Çok pahalıydı. Ama kaybedecek bir şeyimiz yoktu, büyüyle kredi kartı dolandırıcılığı yapıyorduk; kahvaltı bir servete mal olmuştu. “Kapıda bırakın,” diye bağırdım geldiğinde.

“İmza atmanız gerek, Bayan Pitch!”

İğrenir gibi bir surat yaptım ama otel çalışanı beni göre-miyordu.

“Ben hallederim,” dedi Shepard. “Sen işine bak.”

Geri çekildim, içinde ametist olan yumruğumu sıkarak bü-yülü sözcükleri söylemek için hazırlandım.

Shepard kapıyı açtı ve bir adam servis arabasını içeri sürdü. Siyah takım elbisesinin üzerine siyah önlük giymişti ve teni kireç grisiydi. “İmzalamanız gerek,” dedi ifadesizce.

“Tamam,” dedi Shepard, dosyaya uzanarak.

Gri adam gidip de kapı kapanana kadar yerimden ayrılmadım. “Bir vampir neden komi olarak çalışsın ki?” diye fısıldadım, taşı

tekrar sutyenimin içine sokarken. (Onu kaybetmekten delicesine korkuyordum. Büyülü yadigârlar ailemde oldukça nadir bulunurdu. Ebeveynim kız kardeşimin asasını bir *dükkândan* almak zorunda kalmıştı –o kadar yeniydi ki gıcırdıyordu– ve erkek kardeşim de tek camlı gözlükle idare etmek zorunda kalmıştı.)

Shepard kapıyı kilitledi. “Belki burada yenidir.”

İması üzerine ürperdim.

Yemeği yatağın üzerine koyduk. “Ordu beslemeyi mi planlamıştın?” diye sordu Shepard.

“*Simon*’ı beslemeyi planlamıştım.”

Ama *Simon* sabah uyanıp da *Baz*’ın çoktan gittiğini görünce Vampiristan’a çıkmıştı. Onu durdurmaya çalışmıştım. Kapının önünde durup gitmesini yasaklamıştım.

“Beni merak etme, *Penelope*. Çekil.”

“Vampir riski kaçınılmaz, *Simon*.”

“Bunun hayatımın kalanından ne farkı var?”

“Gayet iyi biliyorsun.”

“Temiz hava almalıyım.”

“Alt kattaki kumarhanede bulamazsın.”

“O zaman ben de başka yerde bulurum. Çekil.”

“*Simon*, cenazende en çok ağlayacak kişi olarak sana yalvarıyorum, lütfen yapma.”

“*Penny*, bu odadan çıkmazsam patlayacağım.”

“*Patlayamazsın, Simon*. Artık patlayacak bir şeyin kalmadı. *Ve kendini deli hissetmen umurumda değil, çünkü delilik ölmek demek değil,*” demeliydim.

Bunun yerine kanatlarını büyüleyip kenara çekildim.

Onun için hâlâ endişeleniyordum. Ve *Baz* için. Ve *Agatha*. Ağlamaya başladım. Elimde değildi.

Shepard yatağın diğer ucunda oturuyordu. “Ne düşünüyorsun?” Sesi şefkatliydi. “*Denver* usulü omlet? *Eggs Benedict*? Etli omlet?”

Eggs Benedict tabağını işaret ettim ve bana uzattı.

"Gidebilirim," dedi. "Yalnız kalmak istersen."

"Bir kişinin daha o kan banyosuna çıkmasına izin vermediğimi!"

"Penelope. Umursadığını bilmiyordum."

Ağlamamak için gözlerimi devirdim. "Burası nasıl *var olabilir*? Büyücüler nerede? Annem burada olsaydı tüm şehri yakıp kül ederdi."

"Belki onu aramalıyız," dedi Shepard.

"Ha!" Çatalımı poşe yumurtaya batırdım ve sarısının akışını izledim. "Önce beni öldürür, sonra Las Vegas'ı yok eder."

"Bunu yapmayacağına eminim."

"Onunla tanışmadın. Hafife alınmayacak biri –siz ne diyorsunuz–, bir kasırğa."

Shepard güldü. Simon için istediğim etli omleti yiyordu. "Öyleyse onu severdim," dedi. "Eskiden kasırğa avcısıydım."

"O ne demek? Yaşlı kadınları avlayan biri mi?"

"Hayır, *fırtınaları*. Özellikle de kasırgaları."

"Kasırgayı nasıl avlayabilirsin ki?" Ağzım doluydu ama umurumda değildi. Burada etkileyeceğim kimse yoktu. Her şey bittiğinde yine de Shepard'ın hafızasını silmeyi deneyecektim. "Büyü mü kullanıyorsun?"

"Meteorolojiyi kullanıyorsun. Ve kendi duyularını. Fırtına çıktığında arkadaşlarınla arabaya atlayıp onu bulmaya çalışıyorsun."

"Amacı ne?"

"Çok havalı! Tüm o gücün yakınında olmak, fırtınayı iş üstünde izlemek. Hava değişir. Kollarındaki tüyler diken diken olur. Hiçbir şeye benzemez."

"Bir şeye benziyor..." Simon'ı hatırladım. Bunu aklımdan çıkardım. "Tehlikeli bir şeye benziyor."

"İnanılmaz tehlikeli," dedi sırtarak.

“Eskiden fırtına avcısı olduğunu söyledin. Fazla mı riskli olmaya başladı?”

“Hayır, sadece büyüü takip etmek beni daha çok heyecanlandırdı. Daha büyük bir telaş.”

Ah. Elbette. Burnumdan soludum ve tıpkı istediğim gibi yargıarcasına bir ses çıktı.

“Bu da neydi?” diye sordu Shepard.

“Hiçbir şey,” dedim.

“Bu benim büyüye ilgimi onaylamamanı tekrarlamandı.”

“Bizi öyle *takip edemezsin*,” dedim. “Biz fırtına değiliz. Ya da hikâye. Biz insanız.”

“İnsanları avlamıyorum.”

Boğazımı temizleyip kaşlarımı kaldırdım.

“Genellikle insanları avlamıyorum,” dedi. “Sadece... onların bilgilerini avlıyorum.”

“Ve sırlarını.”

Shepard patateslerine ketçap boşaltıyordu. (Ne sipariş edersek edelim yanında ketçap gönderiyorlardı ve Shepard’ın bir pipetle içmediği kalmıştı.) “İnsanlar sırlarını *isterlerse* verirler,” dedi. “Onların peşinde koşmana gerek yok. İnsanların –ve su perilerinin, trollerin ve devlerin– sırlarından başka söylemek istedikleri bir şey yok.”

“Benim sana hiçbir şey söyleyesim yok.”

“Sen istisnasın.” Ağzına bir lokma attı. “Ve bu omlet olağanüstü.”

“Büyülü bir yaratık neden bir Normal’e sırlarını isteyerek versin ki? Bu çok riskli.”

“Bir Normal’e söylemiyorlar. Bana söylüyorlar, Shep’e! Arkadaşlarına!”

“Ama onları avlıyorsun! Onlarla sırf tuhaf defterine not edebilmek için arkadaş oluyorsun!”

Hakarete uğramış gibi baktı. “Asla örnek almıyorum.”

"İyyy. Ne dediğini kulağın duyuyor mu!"

Kahvaltısının üzerinden bana doğru eğildi. "Evet, tamam, stratejik olarak büyülü yaratıkları arayıp onlarla arkadaş oluyorum. Ama arkadaşlığım içten!"

"İçten bir şekilde manipüle edici."

"İtiraz ediyorum..."

"Sen ünlü avcısı mısın yoksa haber avcısı mısın karar veremiyorum."

"İkisi de değilim! Ben bir bilim insanıyım... bir araştırmacı gibi."

"Ah, iyi, bu her zaman araştırılanın yararınadır."

"Kötü bir amacım olmadığına ikna etmek için ne yapabilirim?"

"İstemesen bile zarar verdiğini sana göstermek için ne yapabilirim? Normallere güvenebilen bir büyülü varlık ya da yaratık yoktur. Büyüyü sır olarak tutmamızın bir nedeni var. Çünkü Normaller büyümüzü çıkarabileceklerini düşünürse bizi sosise çevirir. Normaller filleri ve gergedanları öldürüyor çünkü onların büyülü olduklarına inanıyorsunuz. Büyülü değiller bu arada. Sadece soyları tükeniyor." Konuştukça morali daha da bozuluyordu. Çatalımı gürültüyle tabağıma attım ve yüzüm ellerimin arasına aldım.

"Penelope," dedi Shepard, "kimse arkadaşından sosis yapmayacak."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü o iş öyle olmuyor," dedi.

"Bir yerlerde Agatha'nın büyüğü içinden çıkarılırken burada oturup aşırı pahalı yumurtalar yediğimize inanamıyorum."

"Onu bulmak için yapabileceğimiz başka bir şey yok mu?"

"Bilmiyorum... büyüler var. Ama genel olarak nerede olduğunu bilmemiz gerek. Ve bir parça saçına ihtiyacım var. Ya da fotoğrafına. Ayin yapmak için hazırlıklı gelmemiştim."

"Eminim sende Agatha'nın fotoğrafı vardır."

“Eminim yoktur.”

“Telefonunda.”

Ona baktım. “Merlin aşkına, haklısın!” Telefonumu çıkarıp Agatha’nın Instagram’ını açtım. “Binlerce fotoğrafı var...”

Shepard yumurta ve patatesini yerken bir yandan da bana yaklaştı. Telefonuma baktı. “Güzelmiş.”

“Biliyorum,” dedim kasvetle. “Bu onun için *daha çok* endişelenmeme sebep oluyor. Dikkat çekiyor.”

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Shepard.

“Tamam,” dedim. “Muma ihtiyacımız var.”

“Banyoda bir tane vardı.”

“Ve yardımına ihtiyacım var.”

“Benim mi? Yarı cadı bile değilim.”

“Ruhun olduğu sürece, sorun yok.”

Biraz endişelenmiş göründü.

“Shepard, sorun yok, bu tehlikeli değil.”

Gülümsedi. “Ruhum emrine amade.”

Kahvaltı tabaklarını kaldırdık ve yatağa oturup Shepard’ın da karşıma oturmasını işaret ettim. Telefonu aramıza koyup Shepard’ın ellerini tuttum. Belirgin biçimde güzel elleri vardı. Bunu fark ettim çünkü benim ellerim belirgin biçimde çirkindi. Avuç-parmak oranım fazla yüksekti ve parmaklarım kısa ve tombuldu. Hiçbir şey uymuyordu. Büyükannemin yüzüğünü bana olması için genişletmek zorunda kalmıştık.

Fakat Shepard’ın elleri uzun, biçimli parmaklarla mükemmel dengedeydi. Büyülü bir yüzükle muazzam görünürdü.

Bağdaş kurduk ve mumu telefonumun üstünde tuttum. Agatha’nın güzel bir fotoğrafını, sahildeki bir selfie’sini açtım. Mutlu görünüyordu. (Onu Watford’da hiç görmediğim kadar mutluydu.)

“Kiminle irtibat kuracağız?” diye sordu Shepard.

“Bize yardım edebilecek herhangi bir ruhla.”

Bir şey düşünüyormuş gibi dudaklarını büzdü. “Belki ‘arkadaş canlısı’ ruhlar diye belirtmeliyiz.”

“Gözlerini kapa,” dedim. Ben de kapadım ve fısıldadım: “Kafa dengi ruhlar!”

49

AGATHA

"Agatha... heeey, günaydın. İŖte buradasın... Nasıl hissediyorsun?"

"Susmam için a zımı bantlamayacak mısın?"

"O aslında bio-yapıŖtırıcıydı. Ufak operasyonlarda dikiŖlerin yerini alıyor. Bunun için çok heyecanlıyız."

"Gitmek istiyorum."

"KonuŖabilece imizi umuyordum."

"KonuŖmak istemiyorum. Gitmek istiyorum."

"Buna izin veremem. Yani anlıyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Sahip olduğun Ŗey, Agatha... senden daha önemli, biliyor musun?"

"Senden daha önemli olan ne, Braden? Herhangi bir Ŗey mi?"

"Oynamam gereken bir rol var. Tarihin bir parçasıyım.  ocuklu umdan beri büyük Ŗeyler yapmak için do du umu biliyordum. Bazı insanlar böyledir. Senin alanında da, sen. Bizim için kilidi açacak kiŖinin sen olabileceğini d Ŗ n yorum."

"Buna izin vermiyorum, hiçbirine."

“Agatha, bu bir kişinin özgürlüğünden daha büyük. Kamulaştırma hakkı gibi düşün.”

“Ben. Kamulaştırma. Hakkı. Değilim.”

“Neden mücadele ediyorsun? Ne için mücadele ediyorsun? Bir fikrin bile var mı ki?”

50

BAZ

Bu sabah az kalsın babamı arayacaktım.

Banyoda uyandığımda (Penny ile Simon yatağı almış, Shepard da koltukta yatmıştı) dün geceki Normal'i ve onu ısirmaya ne kadar yaklaştığımı düşündüm, muhtemelen onu öldürmeye.

İçtiğim her şeyi öldürüyordum.

Hep bu şekilde daha güvenli olduğunu düşünürdüm. Hayvanların yaşamasına izin verirsem benim gibi olabilirlerdi. (Bir vampir bir sıçanı Dönüştürebilir miydi? Ya da bir geyiği? Veya köpeği? Bunu öğrenmemeyi tercih ederdim.)

Susadığımda bir karar vermem gerekmiyordu. Sadece artık daha fazla içecek bir şey kalmayana kadar içiyordum. Durmayı hiç denememiştim.

Daha önce insan kanının tadına *hiç* bakmamıştım. Düşük riskli fırsatlarım olmuştu elbette; futbolda her yer kandı, bir keresinde de alnımla Simon'ın burnuna vurmuştum ve kanı resmen ağzıma akmıştı.

Ama bu çizgiyi aşmayı hiç istememiştim. İnsan kanının tadına hiç bakmadığınızı söyleyebilirdiniz ya da baktığınızı

söyleyebilirdiniz. Ve baktıktan sonra bir kişi ya da elli kişi olmasının ne önemi olurdu?

Hem ya bir tat *yeterli* gelmezse? Ya onu düşünmeden duramazsam? (Zaten şimdiden düşünmeden duramıyordum.)

Sonra ne olacaktı? Geriye ne seçeneğim kalacaktı? Anladığım kadarıyla bu toplu katliam ya da toplu dönüştürmeydi.

Ama belki de *hiçbir şey* anlamamıştım.

Shepard vampirlerin insanları Dönüştürmekten nefret ettiklerini söylemişti. Vampirlerin “yudumlayabildiklerini”.

Boş küvette yatarken, *Babamı ararım*, diye düşündüm. *Ve babam ben vampir değilmişim gibi davranır. Ve ben de öyle davranabilirim. Bu ne büyük bir rahatlık olur.*

Ama sonra Bunce yine kapıdaydı. İçeri girip büyüyle yaptığı yüz dolarları başımdan aşağı yağdırdı. “Git vampir randevunda giyecek bir şeyler al,” dedi. “Acele et. Tuvalete girmem gerek.”

Böylece Strip’e gidip içlerinde ne olduğunu görmek için kumarhanelere girip çıktım. Neredeyse hepsinde lüks butikler vardı. Buralardan kimlerin alışveriş yaptığına emin değildim; turistlerin hiçbiri Gucci giymiyordu. Belki tüm cadde vampirlere hizmet ediyordu.

Kendime birkaç takım daha aldım. Ayrıca araba kullanırken giymek için kıyafetler. Simon için birkaç parça bir şey. Bunce’ın üzerinde güzel duracak bir elbise gördüm ama onun bedeni yoktu. Yine de aldım. Büyüyle halledebilirdik.

Hırsızlık yapıyordum.

Omaha’dan beri hiçbir şeye gerçek para ödememiştik.

Kasada paralar yok mu oluyordu? Ya da bankaya giderken? Bu kibar satıcı kovulacak mıydı? Paraları takip ederek beni, bizi bulabilirler miydi? Önemi var mıydı?

Babam çok utanacaktı.

Utanmaz mıydı? Belki de anlardı. Onu şimdi arasam bana ne derdi? Bize yardım etmek için hemen gelir miydi?

Hayır.

Beni eve çağırırdı.

"Agatha Wellbelove kendini nasıl bir saçmalığın içine soktuysa bırak bunun için ailesi endişelensin. Bu tarz şeylere bulaşamazsın, Basilton, hem de bu tarz insanlarla. Sen... incinebilirsin. Nicodemus Ebb'in yüzünü tekrar göstermiş olması yeterince kötü zaten. Kimsenin seninle ilgili sorular sormasına ihtiyacımız yok."

Fiona teyzem belki dinlerdi...

Babam yerine bir anda onu aradım. Prada'nın hemen önünde. Devasa bir vazunun yanında durarak.

Açmadı.

Önemi yoktu. Fiona ne yapabilirdi ki? Öğlen ikiden önce burada olamazdı zaten.

Ellerimde torbalarla Katherine Hotel'e yürüdüm. Soluk, genç bir adam bana kapıyı tuttu. Tam içeri giriyordum ki mavi bir şeyin bana doğru sürüklendiğini gördüm; annemin atkısının.

Onu yakalamak için torbaları yere attım.

Odaya döndüğümde Bunce ve Normal ayın yapıyordu. Yatakta el ele tutuşmuşlardı, aralarında bir mum süzülüyordu.

"Böldüğüm için üzgünüm," dedim.

Bunce öfkeyle yastıkların üzerine düştü. Shepard mumu yatağa düşmeden yakaladı.

"Sorun değil," dedi Bunce. "İşe yaramıyor. Agatha her ne-redeyse büyümün etki edemeyeceği kadar uzakta."

Bunce diğer ihtimali belirtmedi, bu yüzden ben de bir şey demedim. "Snow nerede?" diye sordum. Sabah ben çıkarken hâlâ uyuyordu.

Bunce telefonunu çıkardı. "Temiz hava almaya ihtiyacı olduğunu söyledi. Ben de ona temiz hava almak istiyorsa eyaletten çıkması gerektiğini..."

"Odadan tek başına çıkmasına izin mi verdin?"

"Onun bakıcısı değilim, Baz."

"Elbette öylesin! Bu senin tek işin, Bunce."

“Onu durduramazdım!”

“Bu şehir gerçek anlamda vampirlerle kaynıyor, Penelope. Kanı akan hiçbir şey için güvenli değil.”

“Bu yüzden son yirmi dört saati otel odasında geçirdim. Ama Simon’ı biliyorsun, hâlâ göğsüne atom bombası yapışmış gibi davranıyor.”

“Bir sonraki sefere onu büyüyle yatağa bağla. ‘Kıpırdama’ büyüsünü yap.”

“Cinsel alışkanlıklarını kendine sakla, Basil.”

Kapı açıldı. Hemen asamı çıkardım. Bunce yumruğunu kaldırdı. Simon’dı.

Saçını kesmişti...

Utanarak içeri girdi, yere bakıyordu. Saçı yanlardan kesilmişti, her zaman kullandığı gibi ama kuaför uzun kısımların çoğunu tepede bırakmıştı. Daha fazla bukle ortaya çıkmıştı.

Bu saç kesimi dolabındaki tüm kıyafetlerinden daha pahalıya patlamıştı.

“Şuna da bakın,” dedi Bunce. “Yeni biri olmuşsun.”

Simon omuz silkti. “Hazır mıyız?” Bana döndü: “Telefonunun şarjı var mı?”

Restorana gitmek için taksiye bindim, onlar da Shepard’ın kamyonetiyle beni takip ettiler. Kimseyle aynı arabada görünmek istemiyordum.

Çıkmadan önce yeni aldığım takımlardan birini giydim. Bu kez siyahtı, altına da açık mor ve altın çiçekli gömlek giydim. (Sanırım Watford morundan vazgeçemeyen tek kişi Bunce değildi.) “Alışveriş merkezine gidiyorsun,” dedi Simon. “Bu fazla abartılı değil mi?”

“İyi seçim,” dedi Shepard, beni süzerek.

Yine haklıydı: Restorana girdiğimde Lamb üzerinde Tiffany mavisi uç parçalı takım elbisesi ve güneş gözlüğüyle lobide beni

bekliyordu. Kulağa abartılı gibi geliyordu ama kesinlikle değildi. Bakımlı ve hoş görünüyordu.

“Sıra var,” dedi Lamb, “her zaman sıra var.” Gözlüğünü kaldırdı. “Ne kadar da hoş görünüyorsun...”

Tek kaşımı kaldırdım, bu havalı görünmek isteyip de söyleyecek havalı bir şey bulamadığımda yaptığım hareketti.

Lamb’in dün geceki mesafeli tavrından eser yoktu. Tanıştığımız zamanki rahat haline dönmüş gibiydi. Ben de o halime döndüm. (Eğlenceli olabilir, hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi davranabilirdim; bu adeta benim doğal halimdi.)

Bir görevli bizi masamıza götürdü. Restoranın içi de dışı kadar gösterişsizdi. “İzin ver ben sipariş vereyim,” dedi Lamb, menüsünü açarak. “*Thum ka noon* muazzam.”

Bana çevirmekle uğraşmadan yarım düzine şey sipariş etti. Ardından sandalyesinde arakasına yaslanıp gülümsedi. Dün gece bu gülümsemeyi gerçek sanmıştım.

“Ee...” dedi, “Baz.” Duraksadı. “Neyin kısaltması?”

“Barry,” dedim. Bu doğrudu. Bazı insanlar için. (Bugün yalan söylemek için elimden geleni yapacağıma dair Bunce’a söz vermiştim.)

“Baz sana yakışıyor.” Lamb’in gözleri yine parladı; bunu açıp kapıyor olmalıydı. Hâlâ üzerimde etkisi olduğunu hissedebiliyordum. “Sonraki Kan’ı neden bilmek istediğini söyle bana, Baz.”

“Söyledim ya, arkadaşım ellerinde.”

“Nerede?”

“Bilmiyorum.”

“Neden?”

“Onu da bilmiyorum.”

“Ne biliyorsun?” diye sordu. Gözlüğü alınıdaydı ve kaygan saçından bir tutam gözlerine düştü.

“Sonraki Kan’la birlikte inzivada olduğunu. Onların ne olduğunu bilmiyordu. Sonra da ortadan kayboldu.”

“Yani onları, onlara katılmak için aramıyorsun...”

Arkama yaslandım. Öne eğildiğimin farkında değildim.
“Ne? Hayır.”

“Çünkü onlar bizim düşmanımız, Baz.” Lamb hâlâ gülümseyordu ama köşeleri sarkan, hüzünlü bir gülümsemedi.

“Kimin düşmanı?” dedim. “Las Vegas Vampirlerinin mi?”

Altdudağını yalayıp yüzünü buruşturdu. “*Lütfen* şu ke-limeyi kullanmayı bırak. Ve buraya ‘sahip olma’ saçmalığını. Dikkat çekiyor.”

“Kimin düşmanı?” diye sordum tekrar, daha alçak sesle.

“*Bizim*,” dedi. “Buradaki ve diğer her yerdeki tüm kardeşliğimizin.”

“Lamb. Anlamıyorum...”

Gözlerini kıstı. “Gerçekten de anlamadığımı düşünmeye başladım. Bana *neredeyse her şey* hakkında yalan söylüyorsun ama ne sorduğun hakkında gerçekten bir fikrin yok.”

“İngiltere’de işler farklı, biz dışlandık. Anladığımı sanmıştım.”

“Anlıyorum.”

O sırada sözümüz kesildi. Garson ilk yemeğimizi getirdi: cızırdayan, bir tür çıtır domuz eti ydi.

Aniden oldu ve bunu neden beklemediğimi bilmiyordum (domuz *en kötüsüydü*, bazen Watford’da pastırma çıktığında yemek salonundan çıkmak zorunda kalıyordum); sivri dişlerim yerlerini aldılar.

Lamb domuzdan bir parçayı benim tabağıma koyuyordu. “Sonraki Kan,” dedi. “Bu arada *onlar kendilerine* böyle diyorlar...” Başını kaldırıp bana baktı ve konuşmayı kesti. Suratı asıldı. “*Baz*.”

O da fark etmişti. Tabii ki fark etmişti. Ağzımı kapalı tuttum. (Onun sivri dişleri çıkmıyor muydu? Çıkmak üzere miydiler?) Şoke olmuş görünüyordu. Ve endişeli.

“Derin nefes al,” dedi usulca.

Aldım. Bu daha da kötü yaptı. Sinüslerim yanıyor, ağzım salya doluyordu. Dişlerimi sergilememek için tüm irademi kullanmam gerekti.

Lamb tabağı aramızda yer açıyormuş gibi sıradan bir hareketle benden uzaklaştırdı.

“Bana bak.” Sesi alçaktı.

Ona baktım. Gözlerimi gözlerine kilitledim.

“Nefes al,” dedi.

Aldım.

“Bu hayvani bir tepki,” dedi Lamb. “Ve sen bir hayvan değilsin.”

Gözünü kırpmadı. Başımla onayladım.

“Sen insansın, Baz. Kontrol *sende*, susuzluğunda değil. İsteddiğini istediğin zaman almıyorsun. Bunu gördüm; dün gece baştan çıkmadın bile.”

Garson aramıza bir tabak daha bıraktı. Tavuk. Hindistan-cevizi sütü. Köri.

“Kendini nasıl kontrol ediyorsun?” diye sordu Lamb. “Susadığında ve önünde atan bir kalp varken?”

“Ben...”

“Ağzını *açma*.”

Ağzımı sıkıca kapadım.

“Düşün...” dedi. “O kontrolü düşün.”

Başımla onayladım.

“Şimdi kontrolü eline al, Baz. Dişetini yararken nasıl hissettirdiklerini biliyorsun.”

Yeniden başımla onayladım. Gözlerim doluyordu.

“Onları geri çektiğini hayal et. Onları geri çektiğini *hisset*.”

Gözlerimi kapadım ve başımı eğdim. Sivri dişlerim tüm ağzımı doldururken onların çekildiğini hayal etmek zordu. Bir kere bile çıkmalarını engelleyememiştim. Bir kere bile denemiş miydim? Genelde stratejim bir bahane bulup kaçmak oluyordu: Kimsenin beni yemek yerken görmesine izin vermemek. Asla.

Lamb serin elini masanın üzerinden uzatıp benimkinin üstüne koydu. "Onları geri çek. İçeri tık. Bunu yapabilirsin."

Denedim, *gerçekten* denedim. Nefes aldım. Dilimi boğazıma doğru götürdüm. Karnımı içime çektim ve yanaklarımı içime çektim. Ellerimi yumruk yaptım.

Ve sonra... dişlerim hareket etti.

Bir kez daha denedim ve dişetime girdiler. (Nereye gittiklerini bilmiyordum; eminim Lamb bunu söyleyebilirdi.) Ona baktım. Gözlerimde deli gibi bir ifade olmalıydı.

Bana gülümseyerek mükemmel –belki biraz fazla beyaz– dişlerini gösterdi.

Sonra elini çekip tabağımı hazırlamaya devam etti. Masada şimdi üç tane dumanı tüten tabak vardı. "Bunu yapabilirsin," dedi sakince, benim yerime yemeğe bakarak.

Tabağı önüme koydu. Derin nefes alıp, *Kıpırdama, kıpırdama, kıpırdama*, diye düşündüm. Sivri dişlerim aşağı kaymaya başladı ve onları yukarı çektim.

Bunu yapmaya devam ettim. Tüm yemek boyunca başardım. Çocukluğumdan beri, ağızımda fazlalık olmadan bu şekilde çiğnememiştım. Yanlışlıkla yanaklarımın içini kesen bir şey olmadan. Sarf ettiğim çabayla çenem titriyordu.

İkimiz de konuşmuyorduk. Hatta Lamb bana dikkat bile etmiyor gibiydi. Ama garson boş tabağımı aldığı anda tekrar göze geldik. Gülümsüyordu ama gözleri hüznülydü.

"Baz," dedi, "kaç yaşındasın?"

Aklıma bir yalan gelmedi. "Yirmi."

"Tabii. Ben de otuz dördüm. Gerçekten kaç yaşındasın?"

Başımı kaldırıp ışıklara, akustik levhalı tavana baktım. "Yirmi."

Nefes verdiğini duydum.

"Tabii," dedi. "Sonraki Kan hakkında konuşalım."

Restoran neredeyse boştu. Garson bize kakuleli ve süt köpüklü kahve getirdi. Lamb bu kez yeni bir kimliğe büründü. Partide tanıştığım, büyüleyici Las Vegas tutkunu değildi. Gölgelemin içinde tanıştığım dehşet verici vampir de değildi. Şimdi daha sessizdi ve o kadar ciddiye ki neredeyse şefkatli görünüyordu.

“Telefonunu kapa,” dedi. “Ve masanın üstüne koy.”

Cebime uzandım, bir yandan da Simon’ın öfkeden delirmemesini diliyordum. Kapama düğmesine bastım ve masanın üzerine bıraktım. Lamb telefona gözücuyla baktı. Bir şeyden mi şüpheleniyordu yoksa sadece önlem amaçlı mı yaptırmıştı bilmiyordum. Kendi telefonunu benimkinin yanına koydu.

“Sonraki Kan,” diye başladı, “fiziksel olarak bizim gibiler ama kültürel olarak çok farklılar. Bizim hayat tarzımızı keşfetmiş bir grup çok zengin kadın ve erkek. Çoğunlukla erkek...” Gözlerini devirmeden edemedi. “Daha doğrusu hayat tarzımızı keşfetmiş gibi davranıyorlar. Sonra da bunu elde etmeye karar verdiler. Kardeşlerimizi bulup Dönüştürülmeyi talep ettiler.

“Talep üzerine birini Dönüştürmek bizim yapacağımız bir şey değil.” Gözlerimin içine baktı. “Bildiğin üzere. Ama bizden birine şantaj yapılmış ya da baştan çıkarılmış olmalı. Bizden olmayan birini Dönüştürdüler ve o da diğerlerini Dönüştürdü. Bu böyle devam etti...”

Lamb iğrenmiş görünüyordu. “Sonraki Kan bizden biri olmayı bir sosyal kulübe üye olmak gibi görüyor. Rotary kulübü gibi. Hatta yeni üyeleri değerlendiren bir yönetim kurulları bile var.” Tüm bunlara inanamıyormuş gibi elini salladı. Sesi biraz yükseldi. “Apartman yöneticisi tarafından onaylanmak gibi. Yaşam tarzımızı başarılarının bir ayağı olarak görüyorlar, ölümsüzlüğü ve bunu paylaşmayı *kazanmışlar* gibi. San Francisco’da son bir sene de sayımızı iki katına çıkardılar.”

Dehşete düştüm. Lamb yüz ifademi onaylar gibiydi.

“Bir tanesi bile sosyal adabı ve gelenekleri önemsemiyor. Kendimize farklı bir yol çizmek için neden *bin yıl* harcadığımızı

merak etmiyor. Tarihimizi umursamıyor... Kanseri tedavi etmek ve interneti yeniden keşfetmekle fazlasıyla meşguller."

Güneş gözlüğünü başından çıkarıp masaya koydu.

"Güvenliğimizi ve özgürlüğümüzü tehdit ediyorlar, Baz. Kanayanlar Silikon Vadisi'ndeki kimsenin yaşlanmadığını fark ettiğinde ne olacak? O zamana kadar bunu fark edecek Kanayan kalacak mı?"

"Peki..." Duraksadım. "Peki ya büyücüler?"

"O büyücüler seni gerçekten rahatsız ediyor, değil mi?"

Omuz silktim.

"Eh, sana dediğim gibi, Konuşanlar genel olarak bizi görmezden geliyor. Bana kalırsa birbirlerini de görmezden geliyorlar; neler olduğunu bildiklerinden bile emin değilim ama Sonraki Kan önlerine çıktığında öğrenirler. Sonraki amaçları büyüyü ele geçirmek."

"Büyü ele geçirilmez ki," dedim. "Onunla doğmuş olmak gerek."

Tekrar gözlerini devirdi. "Sonraki Kan üyeleri bunu genetik bir zorluk olarak görüyor. Bu insanlar doyumsuz; kendilerine şimdiden plasenta kanı enjekte ediyorlar; bunu daha Dönüştürülmeden önce yapıyorlardı!"

Öne eğildi. "Benim için en kötüsü de bu. *İçmiyorlar* bile, Baz, *damardan alıyorlar*. Test edilmemiş, dondurulmamış ve saklanmamış hiçbir şeye dokunmuyorlar. *Pastörize etmeye* başladıklarını duydum..." Sesi şimdi daha az uysaldı. Gözlerinde sert bir bakış belirdi. Küçümseyerek bakıyordu, sanki ben...

"Yok artık," dedim. (Bunce berbat bir etki yaratıyordu.) "Benim onlardan biri olduğumu düşünüyorsun!"

Lamb başını eğdi. Bu bir meydan okumaydı.

Gülmeye başladım. Duramıyordum. "Yedi yılan aşkına!" Öksürdüm. "Sekiz yılan ve ejderha!"

“Ne bu?” diye sordu. “Zaman kazanmaya mı çalışıyorsun? Yoksa histerik misin? Topluluğumuzun kurallarını biliyorsun, cezası ciddidir...”

“Lamb, hayır! Çaresizim, cahilim ve boyumu aşan bir işe kalkıştım ama ben *öyle* değilim.”

Gözlerini kıstı.

Ayağa kalktım. “Benimle yürür müsün?”

Burayı alışveriş merkezine girerken görmüştüm. Restoranın olduğu yerde bir de evcil hayvan dükkânı vardı. Simon ile Penny’nin beni izlediklerini biliyordum. Ellerimi yanlarda başparmaklarımı kaldırmış halde tuttuğumu görmelerini umdum. (Bu onların “her şey yolunda” demek için kullandıkları saçma işaretti.)

Bir tavşan satın aldım. Dükkân sahibine evde de bir tane tavşanım olduğunu ve bakımları hakkında bilgi sahibi olduğumu söyledim. Sonra Lamb’le bir köşeyi dönerek bir çöp konteynerinin arkasına geçtik.

“Birileri izliyor olabilir,” dedi. “Gün ortasındayız.” Evcil hayvan dükkânına girdiğimiz anda Lamb ne yapacağını anlamıştı. Benden öğreniyormuş gibi bakıyordu ama aynı zamanda biraz meraklanmıştı da. Eskiden bu bakışla aynı odayı paylaşıyordum.

“Önümü kapa,” dedim.

Bana yaklaştı.

Tavşanın boynunu kırdım ve kanını tamamen emdim. (Beyaz kürküne ya da gömleğimin kollarına tek bir damla bile damlatmadım.) Sonra da onu çöpe attım.

Lamb’in canı iyice sıkılmış gibiydi. “Ah, Baz,” dedi kederle. “Demek bu yüzden bu kadar soluksun. Yeterli beslenmiyorsun.” Güldüm. “Ama ben onlardan biri değilim.”

“Evet,” dedi bir kaşını kaldırıp beni süzerek. “Sen bastırılmış bir milletten, henüz kendini tanımamış, açlıktan ölmek üzere olan bir çocuksun. Ama onlardan biri değilsin.”

Lamb hâlâ önümde duruyordu. Beni duvar ile çöpe doğru sıkıştırmıştı. Tavşanın kanının yanaklarıma yükseldiğini hissettim. Sivri dişlerim henüz tam olarak yukarı çıkmamıştı.

Boyumun uzunluğunu hissettirecek kadar yakınımdaydı.

“Yardım et bana,” diye fısıldadım. “Onları nerede bulacağımı söyle. Arkadaşım ellerinde.”

51

SIMON

“Vampirin arabasına biniyor,” dedim. “Buna bir son vermeliyiz.”

Penny kolumu tuttu. “Başparmaklarını kaldırarak bize mesaj verdi, Simon. Gitmesine izin vermeliyiz. “Bir vampirin Prius kullanmasını beklemezdim,” dedi Shepard. Sanki saçma sapan esprilere ayıracak vaktimiz varmış gibi.

Kamyonetin kapısını açıp indim. “Bana kanatlarımı geri ver!”

“Simon,” Penny sertleşti, “arabaya bin. Onları takip edeceğiz.”

Prius otoparktan çıkıyordu. Sanırım kanatlarıma ihtiyacım yoktu. Peşinden koşmaya başladım.

Birkaç saniye sonra sırtımdan kanatlarım çıktı. Ve sonra ben *ortadan kayboldum*.

Yani hâlâ buradaydım. Prius’un üstünde uçuyor, onu görebiliyordum. Ama kendi ellerimi göremiyordum.

Penny’nin ne büyüü yaptığıını ve etkisinin ne zaman geçeceğini merak ettim. Lamb’in arabasından gözlerimi ayırmadım.

52

BAZ

Snow'a Lamb'le birlikte gitmeyeceğime dair söz verdiğimi biliyordum. Ama sanırım sonunda onu ikna etmiştim. (Lamb'i.) Ne yapacaktım, konuşmamıza çöp konteynerinin yanında devam edelim diye mi tutturacaktım?

Simon ile Penelope'nin arkamızda olduklarını tahmin ettim. İlk fırsatta onları arayacaktım.

Lamb güneş gözlüğünü tekrar taktı. Başını yoldan çevirmeden gözucuyla bana baktı. "Sen hep..."

Bir kaşımı kaldırdım. "Yemeklerimde seçici miydim?"

Güldü. "Evet."

"Evet," dedim.

Yüzünü buruşturdu. "İyi de *neden*?"

Çünkü kimseyi öldürmek istemedim, diye düşündüm. Ama bu cevabım onda işe yaramazdı. Onun yerine, "Çünkü ben ısırmaktan hoşlanmadım," dedim.

Bu kez başını da çevirerek bana baktı. "Öyleyse biri bunu yanlış yapmış."

Kıpırdandım. "Bana barbarca geliyor. Neden insanlara ilgi duyayım ki? Ben onlardan biri olarak doğdum."

"Bu doğanın kanunu," dedi. "Yaşam döngüsü."

"Döngü falan yok," dedim. "Biz ölmüyoruz. Doğmuyoruz. Üremiyoruz."

"Ürüyoruz," diye ısrar etti Lamb. "Ürüyorduk. Üreyebiliriz."

Bu kez şaşıрма sırası bendeydi. "Vampirlerin çocuğu oluyor mu?"

"Seni biri yaptı."

"Beni ebeveynim yaptı. Bir vampir beni öldürdü."

İç geçirdi. "Öyleyse şunu söylememe izin ver, hayaletinin bana eşlik etmesinden keyif aldım."

Pencereden dışarı baktım. Aynadan Shepard'ın arabasını göremiyordum.

"Yaşam döngüsü olmayabilir," dedi Lamb. "Ama besin zinciri. Öğlen yediğimiz domuz için üzüldüğünü görmedim. Ya da tatlı olarak yediğin tavşan için. Her şey başka bir şeyi yer."

Başımı ona çevirdim. "Seni ne yiyor?"

Tek kaşını kaldırarak bana kendi taktiğini uyguladı. "Varoluşsal çaresizlik."

Sesli güldüm.

Yola bakmadan önce gözleri bir saniye üzerimde kaldı. Tekrar konuştuğunda sesi yumuşaktı. "Ölümlülükle bağını koparınca Normallere o kadar da yakın hissetmeyeceksin. Bir gün ebeveynin ölecek. Sevgililerin ölecek. Kanadığın zamandan kalan her şey solacak... ve gidecek... ve kaybolacak. Sonra farklı bir şey olduğunu anlayacaksın. Bunun geri dönüşü yok, Baz. Gerçek kimliğinden kaçamazsın. Dünyadaki tüm tavşanlar seni eski haline çevirmeyecek. Sadece susuz bırakacak."

Bir süre ikimiz de konuşmadık. Arabayı onun kullandığına seviniyordum. Böylece beni izleyemiyordu.

Sonunda, "Çok şanslı olmalısın," dedim.

Lamb başını eğip bekledi.

"Las Vegas'ta senin konuşmalarını dinleyecek tek vampiri buldun."

Kahkahalara boğuldu.

Lamb, Katherine'de yaşıyordu. En üste yakın bir katta kendi eşyalarıyla döşenmişti. (Siyah deri yoktu. Ve siyah papağanlar.) Bir uçta buzlu camın ardından yatak odası gibi görünen bir oturma alanı vardı.

Turkuvaz jakarlı antika koltuğa oturdum. Lamb de yanımdaki, ustalıklı oyulmuş ahşap sandalyeye oturdu. Çok eski görünüyordu; aslında buradaki her şey çok eski görünüyordu. Ceketini çıkardı. "Pekâlâ," dedi, "sana seçenek sunulmadığını anlıyorum..."

Neyi kast ettiğini biliyordum. "Önemi yok."

"Yeni arkadaşın olarak, benim için önemi var."

"Bana seçenek *sunulmadı*," dedim pantolonumdaki beyaz tavşan tüyünü silkelerken. "Sana?"

"Ben seçimlerden de önce geliyordum," dedi, iki eliyle saçını yüzünden iterek.

"Nasıl yani?"

Bırakınca saçı yüzüne düştü. "Ben her şeyden önce geliyorum. Benim zamanımda insanların tek anladığı savaş, açlık ve karanlıkta gelen iblislerdi."

"Sana da böyle mi oldu? Karanlıkta bir iblis mi geldi?" Vampirleri kurban olarak düşünmeye alışık değildim.

"Ağabeyime oldu," dedi. "Sonra ağabeyim benim peşime düştü."

"Kendine yoldaş istediği için mi?"

"Susadığı için. Ebeveynimizi çoktan öldürmüştü. Benim de işimi bitirmeden kalbine masanın ayağını sapladım."

İkimiz de sessizdik.

"Üzgünüm," dedim sonunda.

"Onun suçu değildi; ona öğretecek kimsesi yoktu. Topluluğu yoktu." Lamb kollarını bacaklarına koyarak öne eğildi. "Burada inşa ettiğimiz kültür yüzlerce yılın emeği. Kendimizi kaldırdık. Sana olan –bana olan– artık ilerleme yolumuz değil."

"Yani insanları Dönüştürmüyor musun?"

"Nadiren. Çoğumuz kaos ve rekabet istemiyoruz. Neredeyse hiç kimse sorumluluk istemiyor."

"Öyleyse Sonraki Kan'ı neden durdurmuyorsunuz?"

"Konuşuluyor..."

"Sadece konuşuluyor mu?"

"Türümüzü savaşa ikna etmek zor," dedi. "Ne kadar uzun yaşarsan hayatına o kadar değer veriyorsun. Kendine paha biçilemez bir antikaymışsın gibi davranmaya başlıyorsun."

"Oturup Sonraki Kan büyüü çalmanın bir yolunu bulabilecek mi diye beklemediğinden emin misin?"

Lamb gaddarca gülümsedi. "Paylaşacaklarını bilsem, bunu bir düşünürdüm. Ama bize ya da tarihimize ilgileri yok. Kendilerini bizim kardeşliğimizden bile görmüyorlar."

"Kendilerine vampir demiyorlar mı?"

"Ah, hayır, onlar *insanlığın* bir sonraki adımı. Ee, anlat bana... arkadaşın neden ellerinde?"

"Emin değilim."

"Adı ne?"

"Agatha."

Lamb kaşlarını oynattı. "Ha."

"Öyle bir şey değil," dememek için kendimi zor tuttum.

"Ondan ne istiyorlar?"

Bana yardım ederse zaten öğrenecekti: "O bir büyücü."

Elleri dizlerinin arasına düştü, mavi gözleri kocaman açıldı.

"Şanssız âşıklara da bakın!"

"Öyle dememeyi tercih ederim."

Lamb çenesini ovdu. "Demek kız arkadaşın... onların Konaşan deneklerinden biri."

“Başkaları da mı var?”

Omuz silkti. “Eh, olmalı.”

Midem bulandı. Koltuğun diğer ucuna kaydım. “Lamb, lütfen, senden bu işe dahil olmanı istemiyorum. Sadece beni doğru yere yönlendir.”

“Onların yakınına bile yaklaşamazsın,” dedi. “Korumaları, silahları, okçuları var.”

“Ne biliyorsan anlat sadece.”

“Öldürülürsün, Bazza.”

“Ben paha biçilemez bir antika değilim, unuttun mu?”

“Bir antika olmadığın kesin.”

Aniden –göz açıp kapayıncaya kadar geçen sürede– Lamb koltukta yanımda oturuyordu. Ben tepki bile veremedim dudakları kulağımın dibindeydi. Beni ısırmasını bekledim; iki kez Dönüştürülebilir miydim?

“Odada bir şey var,” dedi, o kadar kısık sesle konuşmuştu ki onu ancak yanında oturan bir vampir duyabilirdi. “Kalp atışlarını duyabiliyor musun?”

Gözlerimi kapadım. Duyabiliyor muydum? Hep belli belirsiz ve yavaş atan kendi kalbimi duyabiliyordum. Lamb’inkinin de benzer hızda attığını duydum. Ah... işte. *Duyabiliyordum...* ve tanıdım.

“Simon,” dedim ve gözlerimi açtım.

O anda Lamb’in boş sandalyesi havaya kalkıp yere çakıldı. Ahşap ayaklarından biri kendini sandalyeden kopardı ve Lamb’in göğsüne uçtu. Lamb’in sivri dişleri çıktı. Ayağı havada yakalayıp yukarı kaldırdı.

“Hayır!” diye bağırdım, Lamb’in kolunu yakalayarak.

O sırada kapı menteşelerinden koparak uçtu.

Bunce yanında Normal’le duruyordu, mor taşını elinde tutuyordu.

“Eller yukarı, kan emici, yoksa tüm şehri ateşe veririm.”

53

SHEPARD

Vampir sandalye ayaklarından birini havada tutup Penelope'ye meşhur kötü vampir bakışını attı. Penelope kıpırdamadı. Lamb ayağı bıraktı.

Simon'ın kanat çırpışını duyabiliyordum.

Baz, Lamb'in önüne atlayıp ellerini odaya doğru uzattı. "Snow, yemin ederim seni boğazlarım."

"Bu ne böyle, Baz?" Lamb tehdit altında değil, endişeli hissediyormuş gibi konuştu. "Bu büyücülerle işbirliği mi yapıyorsun?"

"Hayır." Baz hâlâ Lamb'i görünmez Simon'dan koruyordu. "'İşbirliği' değil. Onlar benim arkadaşlarım, beni korumaya çalışıyorlar, *ki buna ihtiyacım yok*. Başparmaklarımı kaldırmamın nesini anlamadınız?"

Simon bağırdı: "Onunla birlikte gitme'nin nesini anlamadın?"

"Ben iyiyim!"

"Bir vampirin yatak odasındasın!"

"*Ben de vampirim!*" dedi Baz. "Ayrıca burası stüdyo daire!"

"Bir vampir," dedi Lamb ve Penelope'ye baktı. "Bir büyücü..." Bana baktı. "Bir..."

"Kanayan," dedim el sallayarak. "İsmim Shepard."

Lamb başıyla onayladıktan sonra Baz'ın omzunun üzerinden, Simon'ın ortama huzursuzluk yaydığı yere baktı. "Peki bu nedir?"

"Erkek arkadaşı!" diye tersledi Simon.

Ha. Emin olamamıştım. Yani *merak etmiştim*...

Baz elleriyle yüzünü kapadı.

"Erkek arkadaş mı?" diye tekrarladı Lamb. "Peki ya *Agatha*?"

"Tüm bunların basit bir açıklaması yok," diye araya girdim gülümseyerek. "Ama eğlenceli bir açıklaması var. Ve yemin ederim burada kimse sana zarar vermek istemiyor."

Simon'ın durduğu yerin yakınındaki bir masadan bir vazoyu yuvarlanarak düştü.

Gülümsemeye devam ettim. "Belki oturup konuşabiliriz?"

On beş dakika sonra hepimiz Lamb'ın koltuklarında oturuyorduk. Simon dışında ama bu mantıklıydı. Kalan tek sandalyeyi de kırmıştı. Lamb somurtarak parçalarına bakıyor, bizimle uğraşmaktansa şık sandalyesini tamir etmeyi tercih edermiş gibi görünüyordu.

Lamb, Baz'dan çok daha az vampir gibiydi. (Baz'ın uzun siyah saçları ve alnında V şeklindeki saç dipleriyle Transilvanya kökenli, köklü bir vampir ailesinden olduğunu düşünmüştüm. Ama sanırım vampirlik böyle işlemiyordu...) Lamb'ın yumuşak yüz hatları ve yumuşak, parlak saçları vardı. Hayatınızda yalnızca Jane Austen filmleri izlediyseniz bir İngiliz'in olmasını beklediğiniz görünümdeydi: kalemle çizilmiş gibi ve güzel. Elbette soluktu ve göz çevresi griydi. Ama Baz gibi baştan ayağa gri değildi. Çökük ve hayalet gibi durmuyordu.

Eğer bir vampir bu şekilde görünmeliyse belki de Baz demir eksikliği olan bir vampirdi.

Lamb bizden kesinlikle korkmuyordu. Büyü ve sayıca üstünlüğümüz olmasına rağmen. Bize penceresine beyzbol topu attığını itiraf etmiş dört çocukmuşuz gibi davranıyordu.

Baz durumu açıklıyordu: "Sana doğruyu söyledim. Agatha benim *arkadaşım*. Sadece onu bulmaya çalışıyoruz."

Lamb kaşlarını biraz daha çattı. "Büyücülerle nasıl arkadaş olabilirsin? Onlar bizden nefret ediyor."

"Biz birlikte büyüdük," diye açıkladı Penelope. "Baz'ın vampir olduğunu yıllarca bilmiyorduk."

"Ben biliyordum," dedi Simon.

Baz başını iki yana sallayıp göz devirdi. "Söylediğin hiçbir şeyin yardımı dokunmuyor."

Lamb doğruca Simon'a baktı. "Sen de onlarla birlikte mi büyüdün, görünmez çocuk?"

"Genelde görünmez değildir," diye homurdandı Baz.

"Bir vampir, *iki* büyücü ve bir Kanayan." Lamb iç geçirip ayağa kalktı. Hepimiz irkildik. "Bir fincan çaya ihtiyacım olacak."

Penelope, "Ah, büyüye şükürler olsun," derken aynı anda Simon, "Çay mı?" dedi ve Baz, "Crowley aşkına, lütfen bize de," dedi.

Bazen riskli de olsa Büyüvarların yiyecek ve içecek ikramlarını her zaman kabul ederdim. (Birinin evinde ikram edilen yiyeceği geri çevirsem annem dehşete düşerdi.) Ama bu grubun bu kadar kibar olması karşısında şaşkındım. Yanımda çift kişilik antika koltukta oturan Penelope'ye döndüm. "Zehirlenmekten endişelenmiyor musun? Ya da haşlanmaktan?"

"Çayımı içtikten sonra endişelenirim," diye cevap verdi.

Lamb bir tepsi hazırladı. Simon plastik kumarhane bardağını aldı. Diğerlerimiz porselen.

"Düşündüm," dedi Lamb, Penelope'ye çay doldururken, "ve size yardım etmek için tek bir sebep bile bulamadım. Hatta sizi dinlemeye devam etmek için."

"Nezaketen," diye önerdi Penelope ve vampir buna güldü. Güldüğünde tüm yüzü kırıştı.

"Sana borçlu kalacağız," diye ekledi Baz.

Simon homurdandı. "Hiç de değil!"

“Bana zaten borçlusunuz,” dedi Lamb. “Hâlâ hayattasınız.”

“Biz de senin için aynı şeyi söyleyebiliriz,” diye karşı çıktı Penelope.

Vampir güldü. “Gerçekten çok komiksin,” dedi Penelope’ye. “Kasten yapmadığını biliyorum.”

Hâlâ boş duran fincanımı kaldırıp Penelope’ye doğru eğildim. “Onlara yardım etmenin sebebi,” dedim, “düşmanınızın ortak olması.”

Lamb bana bakıp çay doldurmaya başladı. Dinliyordu.

Penelope ile Baz’ı ve (muhtemelen) Simon’ı başımla işaret ettim. “Aptal değiller. Sonraki Kan karşısında çok da şansları olmadığını biliyorlar, sen onlara yardım etsen bile. Ama yine de deneyecekler. Ve sana söz veriyorum ki savaşmadan dönmeyecekler.”

Çay fincanımla arkama yaslandım. “Silikon Vadisi vampirleri daha önce Konuşanlarla hiç takışmadı. Asalarla köşeye sıkıştırılmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorlar. Daha önce hiç büyük kayıp vermediler. Eh... *öğrenecekler*. En kötü senaryomuz bile sizin lehinize; Sonraki Kan’da kaos çıkaracağız, onların ayağına dolanacağız.”

Lamb tekrar Baz’ın yanında oturuyordu. Gözlerini kısarak bana baktı. “Benim Sonraki Kan’ı düşman olarak gördüğümü nereden biliyorsun?”

“Herkes Las Vegas’ın Sonraki Kan’la savaş halinde olduğunu biliyor,” dedim. “Ve sen Las Vegas kralısın.”

“Vampir Kral mı?!” diye bağırdı Penelope, asansöre bindiğimiz anda. “Onun Vampir Kral olduğunu bize ne zaman söyleyecektin?”

“Emin değildim!” Gerçekten değildim, ta ki bunu sesli söyleyip de Lamb gülümseyerek bana sivri dişlerini sergileyene dek.

“*Emin* olman mı gerekiyordu? Bize, ‘*Sanırım o Vampir Kral,*’ diyebilirdin. Ya da ‘Hey, çocuklar, bir Vampir Kral olduğunu biliyor muydunuz? Evet, var. Ve o, Lamb olabilir!’”

“Yalnızca bir kez ondan bahsedildiğini duydum,” dedim, “ve bunu sarhoş bir kanal iblisinden duymuştum.”

“Nasıl bahsetmişti?” diye sordu Penelope.

“Bebek yüzlü ve güzel, buz üzerinde kayan bir yağ gibi.”

Simon ofladı. Penelope bana yumruk attı. “Bu açıkça o, Shepard! Yılanlar aşkına!”

Asansörün kapısı açıldı.

“Eşyalarımızı alıp gideceğiz,” dedi. “Shepard, sen kamyoneti hazırla. Ön kapıda buluşalım.”

Baz’ın kaşları çatıktı. “Ama Lamb bize yardım edebilir...”

Penelope bu defa da onu yumruklamaya hazır görünüyordu. “Oyun bitti, Baz! Vampir Kral’ın çatısının altında uyuyamayız! Özellikle de artık ne olduğumuzu biliyorken.”

“Benim ne olduğumu bilmiyor,” dedi Simon, bundan keyif alır gibi.

“Gözü kara budala olduğunu mu?” dedi Baz. “Bana kalırsa bunu anladı.”

“Seni kurtarsaydım bana böyle demezdin ama!”

“Kurtarılmaya ihtiyacım yoktu!” diye tersledi Baz. “Onunla yakınlaşmıştım. Beni dinliyordu.”

“Daha çok *sen* dinliyordun,” dedi Simon. “O sana prensesleri kurtaran ve ejderhaları katleden vampir masalları anlatırken.”

“Son defa söylüyorum, Simon Snow yalnızca bir aptal, ejderha katleder!”

“Onu öldürmeye çalışmıyordum!”

Köşeyi döndük, odamız hemen ilerideydi. “Beş dakika,” dedi Penelope, telefonuna bir şeyler yazarken. “Eşyalarınızı alın ve çıkın.”

Baz’la yürümeyi bıraktık.

“Çocuklar,” dedi Penelope önümüze geçerek. “Haydi.”

“Penelope,” dedim sessizce. Sonunda başını kaldırdı ve kapımızın önünde duran iki kişiyi gördü: oldukça pahalı takım elbiseler giymiş bir adam ve bir kadın.

54

PENELOPE

Gri ve zarif kadın –vampirleri tespit etmekte giderek daha iyi oluyordum– odamızın kapısını açtı. “Önden buyurun.”

“Biz de tam eşyalarımızı alacaktık.”

“Önden. Buyurun.”

Peşimizden odaya girdiler. Tüm otelin alev alacağını düşünmesem o an ikisini de ateşe verirdim. “Bizi geçirmenize gerek yok,” dedim, elimden geldiğince otoriter bir tavırla. “Biraz acelemiz var.”

“Oturun,” dedi kadın yatağı göstererek.

Shepard ile Baz oturdu. Simon’ın arkamda süzüldüğünü hissedebiliyordum. “Nedir bu?” diye sordum. “Sorun çıkarmak gibi bir planımız yoktu ama kralınıza söyleyin tehdit edilmeyi kabul etmiyoruz!”

“Ben kral değilim. Bu seçimle geline bir pozisyon.” Lamb kapıya yaslanmıştı. “Bir konsey ve belirli bir hizmet süresi var. Kuvvetler ayrılığı var.”

“Lamb...” Baz ayağa kalktı. “Fikrini değiştirdin.”

Vampir bir an Baz'a baktı, ardından odaya girip ona doğru yürüdü. "Sadece olasılıkları değerlendirmem için biraz yalnız kalmam gerekiyordu. Kanayan haklı, sanırım: Bu ender rastlanacak bir fırsat."

Tüm bunları Baz'a söyledi. Kalanımız, göz teması kurmaya değmezmiş gibi. Aptal Baz umutlu görünüyordu. "Yani bize yardım mı edeceksin?"

Lamb, Baz'ın önünde durup başıyla onayladı. "Ve siz de bize yardım edeceksiniz."

Simon'ın bu konuşmayla nasıl başa çıktığını merak ettim. İyi bir şekilde başa çıkamaması olasılığına karşı ona felç büyüü yapmayı düşündüm ama havadan düşüp yaralanabilirdi.

Lamb başını Shepard ve bana doğru çevirdi ama gözleri Baz'ın üstündeydi. "Ben kral değilim. Bu şehir benden büyük; ben yalnızca onun en sadık hizmetkârıyım. Fakat Sonraki Kan... onların kralı var. O olmadan hiçbir şey yapamazlar. Kayıp arkadaşınızın nerede olduğunu bilmiyorum ama Braden Bodmer'in bildiğine emin olabilirsiniz. Yalnız Konuşanları yakalayıp nasıl işlediklerini görmek için parçalara ayıran o."

Lamb'in yanında bir yerden Simon homurdandı.

Lamb boşluğa döndü. "Siz bana onu öldürmem için yardım edeceksiniz."

Eh, en azından bir planımız vardı.

Vampir Kral deri koltuklardan birine oturdu, şık giyimli iki arkadaşı da iki yanındaydı ve anlattı.

Görünüşe bakılırsa Sonraki Kan'ın merkezi (her vampir kütünün bir merkezi mi vardı? Kaç tane Amerikan şehri vampir kalesiydi?) San Diego'daydı. Ama Reno yakınında bir tesisleri vardı.

Lamb'in istihbaratına göre (çift taraflı çalışan vampir ajanlar vardı) ŞimdiSonra liderleri bu hafta sonu orada olacaktı; bir nevi tören düzenlenecekti. "Olabildiğince sessizce gireceğiz,"

dedi. "Fark edilmeden. Ama sessiz olamayacaksak da gürültülü olacağız. Kanayan..."

"Shepard," diye araya girdi Shepard.

Lamb duraksayıp ona gülümsedi, onu daha sonra yemek için aklına not etmiş gibi bir hali vardı. "*Shepard* haklıydı: Sonraki Kan savaşçı değil. Onlar bilimsani ve yazılım mühendisleri. Kaos, bizim lehimize olabilir."

Eh, Simon da buna hazırdı.

Morgana aşkına... Büyüm sona erip de Simon bir anda belirdiğinde *Lamb'in suratı*... Lamb konuşmayı bitirmişti ve o ve eşlikçileri kendi ekiplerini organize etmek için çıkacaklardı ki kapıyla aralarında öfkeli bir Simon beliriverdi.

Lamb, Simon'ın kanatlarını ve kuyruğunu süzdü, ardından Baz'a dönüp başını salladı. "Sadece büyücü değil, Baz, *biçimi bozulmuş* bir büyücü."

Kapıdan çıktıkları anda Simon arkalarından bir lamba fırlattı. "Lanet olsun!"

Baz yatağın üzerine bir yığın kıyafet koyup bir gömleği katlamaya koyuldu.

Simon ellerini kalçasına koydu. "Onunla gitmiyoruz."

"Tabii ki gidiyoruz," dedi Baz.

"Bizi vampir yuvasına götürmesi için *bir vampirle aynı ara-baya* binmiyoruz!" diye bağırdı Simon.

Baz gömleği yatağa fırlatıp bağırdı: "Buraya bu yüzden gel-medik mi?! Ondan tam olarak bunu yapmasını istemedik mi?!"

"Buraya Agatha'yı bulmaya geldik!"

"Bizi Agatha'ya götüreceksin!"

"Öyle mi?" Simon yatağın diğer ucunda Baz'ın tam karşısında duruyordu. "Yoksa bizi ayağımızda çimentodan ayakkabılarla çöle mi bırakacak?"

"Bu çok mantıksız. Çölde ayaklarımıza neden çimento dök-sünler?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun!"

“Lamb bize zarar vermeyecek!”

“Nereden biliyorsun?!”

“Çünkü ona güveniyorum!”

Simon biraz daha bağıracaktı gibi görünüyordu ama bu kez ne diyeceğini bilemedi. Bir adım geriledi. “Ona güveniyorsun.”

Baz başını onaylarcasına salladı. “Evet. Lamb’ın bana yalan söyleyeceğini sanmıyorum.”

Simon çenesini sıktı. Hâlâ büyü olsaydı bir yere saklardım. “Ah, gerçekten mi? O zaman iyi ki şeyi bilmiyorum...”

“Burada tamamen aramızda konuştuğumuzu düşünmüyorum,” diye sözünü kesti Shepard. “Onun çatısı altında.”

Haklıydı. Burası Lamb’ın oteliydi. Lamb’ın şehriydi. Daha önce odayı dinleme cihazı var mı diye aramıştım ama yakın zamanda yapmamıştım.

Simon öfkeden köpürüyordu.

Baz sakinleşti. Bilerek yeniden gömleğini aldı. “İyi. Onun yardımını kabul etmek zorunda değiliz. Kendi başımıza, ipucumuz olmadan ya da nereye gideceğimizi bilmeden çıkarız. Eminim Agatha bekleyebilir.”

“Hayır,” dedim. “Baz haklı, bu tek yolumuz. Lamb ölmemizi isteseydi bizi burada öldürürdü. Ya da denerdi.” Bizi dinleyen biri olması ihtimaliyle sesimi yükselttim. “*Savaşta kendimizi koruyabiliriz.*”

Baz, Normal’e baktı. “Sen artık gitmelisin, Shepard. Kendini daha fazla tehlikeye atman için bir sebep yok.”

“Pek çok sebep sayabilirim,” dedi Shepard. “Benden henüz kurtulamayacaksınız.”

Baz, Simon’a döndü. “Ee, Snow?”

Simon lambadan geriye kalanı devirdi. Ardından elini saçına daldırdı. “Bizi Agatha’ya götüreceğini gerçekten düşünüyorsan gelirim. Ama onun için rakip çetenin liderini öldürmeyeceğim.”

“Tabii,” dedi Baz, “ahlaki değerlerin vampir katletmeye karşı çünkü.”

Simon yalnızca ofladı.

Lamb aradığında gitmeye hazır olmamızı söylemişti. Baz toplanmasını bitirdi, sebebini bilmiyordum, sonuçta kurtarma operasyonumuza valizlerimizi götürmeyecektik. Düşünebilmek için eski kıyafetlerimi giydim. Sonra yatağa uzanıp içimden vampir öldürme büyülerini saydım. Lamb'ın "adamları" bizi almaya geldiğinde altmış üçüncüdeydim.

BAZ

Lamb'e neden güvendiğimi bilmiyordum.

Belki bana henüz yalan söylemediği içindi.

Ve bana baktığında beni kolladığını hissettiğim için. Sadece emir verdiği adamlardan biri de olabilirdim. Kralısa, belediye başkanıysa ya da her ne ise, bu onun işiydi, öyle değil mi? İnsanlarının çıkarlarını korumak? Ben de onun insanlarından biriydim. Ya da her ne ise.

Snow'un bu teorime bayılacağından emindim. "*Vampir kardeşliğimiz yüzünden ona güveniyorum.*" Gerçi bu, "*Bana bakma şekli yüzünden ona güveniyorum,*" demekten daha iyiydi.

Simon bana bakmıyordu. Üzerinde hâlâ pis kıyafetleriyle yatakta Penny'yle oturuyor, muhtemelen benden ne kadar nefret ettiğini düşünüyordu.

Şimdiye kadar yumruk yumruğa kavga etmiş olurduk diye düşünmüştüm; aramızdaki enerji Watford'da birbirimize okul yatakları yüzünden bağırıp çağırdığımız zamanki gibiydi. (Tabii burada birbirimizi öldürmemizi önleyecek Oda Arkadaşı Laneti yoktu.)

Eskiden o kavgalar iyi hissettirirdi. Snow'a bakmak anlamına gelirdi. Dikkatini çekmek. Ona olan hislerimi boşaltabileceğim bir yer olurdu, her ne kadar sivri ve keskin olsalar da.

Kavga etmek artık iyi hissettirmiyordu. Tamir etmeyi bilmediğiniz bir şeyi kırmak gibi hissettiriyordu.

Eşyalarımı toplayıp yüzümü yıkadım. Daha az kırıışık bir şey giymeyi düşündüm ama zaten arabaya sıkış tıkış binecektik.

Şimdi kalp kırıklığının sırası değildi. Bu gece nereye gideceğimizi bilmiyorduk ama bir savaş olacağı kesindi.

SIMON

Tabii, tabii, tabii. Yani şimdi vampirlere güveniyorduk, öyle mi?

Vampirlere sırlarımızı söyleyip onların doğru olanı yapmalarını mı bekliyorduk? Benim geldiğim yerde vampirlere sırlarınızı söylemezsiniz! Onlarla *işbirliği* yapmazdınız. Arabayı onların kullanmasına asla izin vermezsiniz!

Sihirbaz derdi ki...

Yani, onun vampirlerle işbirliği yaptığına emindim ama onu yozlaştıran da buydu! Yozlaştığını kanıtlayan temel sebeplerden biriydi.

Vampirler *yasaklıydı*. Gerçek anlamda yasaklanmışlardı. Kanunlar bu şekildeydi. Pitbul ya da engerek gibilerdi, Sihirbazlar Alemi'nde yer almalarına izin verilmezdi. Çünkü sizi öldürmeyeceklerine güvenemezsiniz!

Ve evet, Baz'ın vampir olduğunu biliyordum. İroni hari-kaydı. Ama o, vampirlerden herkesten çok nefret ederdİ! Ona güvenebilmemin tek sebebi buydu!

Yani, tek sebebi değİl.

Sadece...

Yani...

Vampirlerin kralı! Vampirlerin *kralına* mı güveniyorduk? Bizden bunu istedi diye? Güzel mavi gömleği ve güzel mavi gözleriyle kibarca istedi diye...

Yok artık.

Agatha'yı kurtarmak için *onun* yardımına ihtiyacımız yoktu. Daha önce hiçbir vampirden yardım istemeden Agatha'yı onlarca kez kurtarmışlığım vardı. (Bir iki defa Baz da yardım etmiş olabilir.) (Başından sonuna dek söylenmişti.)

Lanet...

Vampirler!

Otuz altı saattir buradaydık ve vampir takımına girmiştik. Belki yardımlarını istemek için birkaç iblis de çağırmalıydık.

Tanıdığım herkesi, Baz da dahil, defalarca kurtarmıştım ve hiçbir zaman düşmanla birlik olmamıştım. (Baz'ı saymazsanız. Sonunda. Yani...)

Birini kurtarmanın yolu bu değildi!

Otuz altı saattir buradaydık ve belli ki Baz artık vampirlerden nefret etmiyordu. En azından birinden. Vampir "Kral"... Baz'ın da kralı mıydı? Baz artık öyle biri miydi? Sadık hizmetkâr mıydı?

Tanıştığı ilk yakışıklı vampire güvenemezdi!

Yani...

Biz böyle yapmazdık.

İşler böyle *yapılmazdı*.

Bir vampirin peşinden çöle gidersem ben de Simon değilim!

Yani...

PENELOPE

Karanlık çöktükten sonra yola çıktık. Lamb bizi kaba görünlü iki cipe ayırmak istedi ama Simon ve ben bunu kabul etmedik. Ben sessizce, Simon o kadar da sessizce değil.

Simon iki arabaya da binmek istemedi. Kanatlı bir koruma gibi üzerimizde uçmak istedi. Lamb bunu kabul etmedi. “Kimseye görünmeden’ dedim, büyücü.”

Sonunda Lamb bizi sığdırmak için şık giyimli vampirlerin birinden daha da büyük bir araç ödünç aldı. Baz, Simon’ı arka koltuğa itti ve onun peşinden bindi. Shepard önde Lamb’le oturmayı teklif etti. Ben de orta sıraya oturdum.

Las Vegas’tan ayrılmak afallatıcıydı; parlak ışıklardan siyah gökyüzüne geçiş yaptık.

Lamb’in dediğine göre şafak vakti ŞimdiSonra’nın tesisine varmış olacaktık. Orayı gözümde canlandırmaya çalıştım. “Tesise gizlice gireceksek gece vakti daha lehimize olmaz mı?”

“Gece onların lehine olur,” dedi Lamb. “Gelişmiş duyularıyla.”

“Ama senin ve adamlarının da aynı avantajı yok mu?”

Lamb kısa kesti. “Arkadaşlarım ve ben yüzyıllarca gün ışığında hayatta kaldık, bize bir şey olmaz. Ayrıca durumu sizin lehinize çevirmeye çalışıyoruz, genç büyücü. Saldırının başında siz varsınız.”

“Neden biz varız?” diye sordu Simon. (Saldırının başında biz olmasaydık da neden olmadığımızı sorardı.)

“Çünkü büyülü asalarınız var,” diye tersledi Lamb.

Otel odasında bunu zaten konuşmuştuk:

Vampir Kral bize istihbarat ve destek sağlıyordu. Cip filosu çölde bizi takip ediyordu. En az elli vampir. Bizi ŞimdiSonra’nın kapısına bırakacaklardı. Fakat Lamb tesise girip ilk saldırıyı

gerçekleştirmek için büyü kullanmak zorunda olduğumuzu söyledi. “Sonraki Kan’ı kaba kuvvetle bastırabilseydik bunu şimdiye kadar çoktan yapardık.”

“Bize bina hakkında daha fazla bilgi ver,” dedi Simon. “Ne tür savunmaları var? Orası bir ev mi? Kışla mı?”

Lamb gözünü yoldan ayırmadı. “Orası bir laboratuvar.”

BAZ

Pekâlâ. Kötü olduğunu biliyorduk.

Bu herhangi bir şeyi değiştirmezdi. Hatta yardımı dokunurdu. Kale olmasındansa laboratuvar olması daha iyiydi.

Büyülerim hazır. İçeri girip fark edilmemek için. “Açıl susam açıl.” “Küçük domuzcuk.” “Bir varmış bir yokmuş.”

Lamb’in bu vampirlerle savaşmamızı beklediğini biliyordum, bunu ben de istiyordum -onların *sonunu* getirmek istiyordum- ama Snow haklıydı: *Zorunda olduğumuz* tek şey Agatha’yı kurtarmaktı. Bunun için de büyülerim vardı. “Bana yolu göster.” “Elma dersem çık armut dersem çıkma.” (Asalaklar beni kaçırdığında Fiona bu büyüü kullanmıştı.)

Çok iyi bir vampir olmayabilirdim ama mükemmel bir büyüydüm. Sınıf birincisiydim. Bunce okulda kalsaydı birinci o olabilirdi. Ve Simon, gücü tükenmiş Simon bile karanlık bir sokakta karşınıza çıkmasını istemeyeceğiniz türden biriydi. Ya da aydınlık bir koridorda.

Bunu yapabileceğimize inanıyordum. Lamb’in de bunu yapabileceğimize inandığına inanıyordum. Kazanabileceğimiz bir savaş olduğunu düşünmese neden yanında ufak bir vampir ordusu getirsin ki?

“Öyleyse önce gizlice gireceğiz...” dedim. Arka koltukta olduğum için klima sesinden kendimi duyurabilmek için bağırardım.

“Sen değil,” dedi Lamb. Sesi arkaya geldi. “Büyücüler.” Simon ile Penny’yi kast ediyordu.

“Ama sadece iki kişiler.”

Lamb alay eder gibi güldü. “Bir büyücü Lancashire’daki tüm vampirleri öldürmüştü.”

“Beatrix Potter,” diye açıkladı Bunce.

“Bu tesise sen hiç gittin mi?” diye sordum, Bunce’ı duymazdan gelerek.

“Hayır. Benim yüzümü biliyorlar. Ayrıca sadece üst seviyedeki üyeleri laboratuvara girebiliyor. Ama ondan haberdarız. Durumu gözetliyorduk.”

“Bunu yapabilirler mi?” diye sordu Simon.

“Neyi?” diye karşılık verdi Lamb. “Bizi dışarıda tutmayı mı?” Simon öne eğildi. “Birinin büyüsunu alabilirler mi?”

Lamb rahatsız olmuş gibiydi, Simon hiçbir şey dinlememiş gibi. “Onu almaya çalışmıyorlar. Onu nakletmeye çalışıyorlar.”

“Her neyse... Bunu yapabilirler mi?”

“Yapamadıklarını düşünüyorum,” dedi Lamb. “Aksi takdirde dünyayı yönetiyor olurlardı.”

“Büyücülerin büyüsunu var,” diye karşı çıktı Simon. “Ve dünyayı yönetmiyorlar.” Söylerken bile bunun doğruluğundan emin olmadığı belliydi. Ben de bunun doğruluğundan emin değildim. Dünya hakkında ne biliyorduk ki?

Büyü dünyası bölgesel bir komiteydi.

Watford soyutlanmış bir yatılı okuldu.

Ailem internete girmeme bile izin vermiyordu.

“Büyücüler keşfedilme korkusuyla yaşıyorlar,” dedi Lamb. “Sonraki Kan’ın korktuğu hiçbir şey yok.”

PENELOPE

Gece boyunca ilerledik. Kilometrelerce kıraç araziden geçtik. Amerika'nın bu kısmını anlamıyordum. Sıcaklık, kum, küçük kasabalar. Size oradan gitmenizi söylemek için elinden geleni yapıyor gibi görünen bir yerde neden yaşırdınız ki?

Hiçbirimizin konuşası yoktu. Tam bir strateji geliştiremiyorduk. En azından Baz'ı büyücü olarak dışlayınca. Onunla birbirimize imalı bakışlar atıp duruyorduk ama ne dediğimizden emin değildim.

Shepard bile sohbet konusu açmıyordu. Yola çıktığımızda Lamb'i konuşturmaya çalışmıştı ama Lamb onu duymazdan gelmişti ve Shepard sanırım uyuyakalmıştı; bir vampirden iki adım ötede!

Sanırım bunu ben de pek çok kez yapmıştım.

Simon'ın da uyumasını diliyordum. Üç saat önce savaş vermeye başlamıştı. Kendisiyle ne yapacağını bilmediğini görebiliyordum; sürekli oflayıp pofluyor, kıpırdanıp duruyordu. Ve kanatlarını yok etmeye izin vermediği için arabanın yanında ve tavanında kalabalık yaratıyordu.

Normalde böyle anlarda -bu üç saatte- bir plan bulurdum. Ve deniyordum. Kara tahta yoktu ama zihnimde iki sütun açmıştım: *Bildiklerimiz* ve *Bilmediklerimiz*.

Bu senaryoda ne biliyorduk? (Agatha'nın "Hiçbir şey" dediğini neredeyse duyabiliyordum.)

1. *Agatha'nın vampirlerin elinde olduğunu.*

1b. *Vampirlerin tutkuyla öldürdüğünü.*

Peki ne bilmiyorduk? Bu liste sonsuzluğa uzanıyordu...

1. *Lamb'in neden bahsettiğini bilip bilmediğini.*
2. *Ona güvenip güvenemeyeceğimizi.*
3. *Agatha'nın iyi olup olmadığını.*
4. *Onu oradan nasıl çıkaracağımızı.*

Vampirleri öldürmek için otuz dört tane büyü daha bulmuştum. Ama gerçekten iyi olanlar Baz'ı da öldürürdü.

Lamb ve arkadaşlarının hayatı konusunda o kadar endişeli değildim. Cidden, bunu atlatırsak sonra da Las Vegas'ı ele geçirmeliydik. Belki böylece Meclis bize ceza vermekten vazgeçerdi. *"Evet, Kitap'taki her kuralı çiğnedik. Ama aynı zamanda Batı Amerika'yı vampirlerden arındırdık."*

Ne yazık ki "bunu atlatırsak" ön koşulumuzdu.

Yıllar içinde Simon'la fazlasıyla aksiyon yaşamıştık. Agatha'yı uyukumuzda bundan çok daha ciddi tehlikelerden kurtarmıştık. (Gerçekten. İkinci sınıfta. Humdrum kuzular gönderdiğinde. Efsaneydi.)

O zaman farklıydık. Humdrum'dan sonraki Penelope ve Simon, Baz'ın yardımıyla bile Rönesans Festivali'ndeki vampirlerden kılpayı kurtulmuştu. Shepard olmasa Nebraska'da bir keçiye ve kokarcaya yenilecektik. O ejderhaya yenilmişti.

Boyumuzu aşan işlere kalkışmıştık ve konfor alanımızdan fazlasıyla çıkmıştık. Las Vegas'ın üç saat kuzeyine gittiğimizde muhtemelen kaybedeceğimizi düşünüyordum.

Lamb *kazanmamızı* beklemiyordu. Çölde hız sınırına uyararak arabayı kullanıyordu.

Yalnızca kale duvarından dökeceği yağı kaynatıyorduk. Onlardan birkaç kişiyi alt etmemizi bekliyordu. Bizi karışıklık yaratmamız için kullanacaktı.

Hatta Shepard da ona *tam olarak* bunu önermişti. Shepard da kazanacağımızı düşünmüyordu! Yalnızca iyi bir şov izlemeyi umuyordu. Muhtemelen izleyip notlar alabileceği güvenli bir

tepe bulacaktı kendisine. (Amerikalılar milli marşlarını böyle yazmıştı.)

Yalnızca Simon, Baz ve ben, Agatha'yı bulmayı önemsiyorduk. Şimdi düşününce bunun yeterli olduğunu neden düşündüğümü de bilmiyordum...

Bunu tek başımıza yapmamız gerektiğini neden düşündüğümden emin değildim.

Annem dünyadaki en bilge cadılardan biriydi. İngiltere'nin en güçlü büyücülerindendi. Ve bir kez olsun ondan yardım istemeyi düşünmemiştim.

Humdrum'dan önceki Penelope'nin bunu istemesine gerek olmazdı. En yakın arkadaşım, dünyanın en güçlü büyücüsüydü. Birlikte yenilmezdik.

Ah, kahretsin... Bu aslında doğru değildi.

Ben yenilmez falan değildim. Yalnızca Simon'ın yanıdaydım.

Şimdiyse Simon'ın gücü yoktu ve ben her zamanki gücümdeydim. Ki bunun da yeterince güçlü olmadığı ortaya çıkmıştı.

55

BAZ

Kafamda ne canlandırmıştım bilmiyordum. Kumlardan yükselmiş bir başka olağandışı Amerikan şehri. Daha fazla Amerikan banliyösü. Ikea'dan kutularla gelmiş gibi görünen ofis binaları. Ama bu değil...

Sonraki Kan tesislerini tüm kasabalardan uzağa kurmuştu. Lamb yoldan çıkıp çöle girdiğinde neredeyse gün ağaracaktı.

Snow tüm geceyi koltuğunun ucunda oturup kıpırdanarak, Lamb'in başının arkasına ters ters bakıp her hareketini izleyerek geçirmişti. (Lamb arabayı sürüp uydu radyosunu ayarlamaktan başka bir şey yapmamıştı.) Simon ne zaman hareket etse kanadıyla bana çarpıyordu. Ben de omzumu silkerek onu uzaklaştırıyordum. Sonra sanki *ben onu* rahatsız ediyormuşum gibi arkasına yaslanıyordu. Kanatlarını yok etmemize izin vermiyordu -bu arada kanatlarının sivri uçları vardı-, arabadayken bile. İnatla çocuk gibi davranıyordu ve sabrım saatler önce Nevada'da tükenmişti. Hâlâ Nevada'da mıydık?

Tüm geceyi arabada üç tane kanayan kalple geçireceğimi bilseydim bir tavşandan fazlasını içerdim. Ve yanıma daha fazla

Altoid alırdım. (Kan kokusunu kesmekte çok iyiydi. Özellikle de yeşil nanelisi.) Lamb'e avlanmam için durmasını teklif etmeyecektim, muhtemelen onun yerine bana cep matarasından içmeyi teklif ederdi.

Simon kanadıyla kulağıma vurdu.

Silkinerek onu ittim.

Beni geri itmek için kanadıyla çarptı.

"Crowley aşkına, Snow! Bir ayıyla kafeste gibiyim!"

"Neredeyse geldik," dedi Lamb sakince.

Simon'la dışarı baktık. Neredeyse bir yere gelmişiz gibi görünmüyordu.

Ama Lamb yavaşlıyordu. Dikiz aynasından arkamızdaki arabaları kontrol etti. Bir tepenin -kumdan bir tepenin- kenarına park ettik ve diğer arabalar da yanımıza park ettiler. "Pekâlâ," dedi koltuğunda arkasına dönüp. "Hazır mısınız?"

Bunce başıyla onayladı. Ama onu tanıdığım zaman boyunca gördüğümden çok daha az hazır görünüyordu. Sağ yumruğunu sıkarak arabadan indi. Snow'la peşinden gittik. Shepard hâlâ uyuyordu ve onu uyandırmak için bir sebep görmüyordum.

Diğer vampirler arabalarından inmiş, bizi izliyorlardı.

Lamb bize dönüp usulca konuştu. "Kaybedecek zamanımız yok. Kum tepesine çıktığınızda laboratuvarı göreceksiniz. Tek bir bina. İçeri girdiğinizde bize sinyal verin."

Snow parmaklarını ve kanatlarındaki eklemleri çıtlattı. "Gidelim."

"Tabii," dedim Lamb'e. "Nasıl sinyal vermeliyiz?"

Lamb kaşlarını çatıp elini koluma attı. "Baz, ciddiym. Önce büyücüler girecek; avantaj onlarda. Mantıksız davranarak hayatlarımızı riske atamayız."

"Lamb..." diye karşı çıktım.

Simon sözümü kesti. "Sorun değil. Penelope ve ben hallederiz. Size ihtiyacımız olursa sinyal göndeririz."

Penelope o kadar emin durmuyordu. "Bence Baz..."

“Sorun *değil*,” dedi Simon tekrar, kanatlarını kırbaç gibi çırparak. Vampirler onu izliyordu. Onun gibi bir şey daha önce görmemişlerdi. Kimse görmemişti.

Havalanıp tepeye uçtu.

Penny bana bakıp duruyordu, ikimiz de gözlerimizle önemli bir şey söylemeye çalışıyorduk. “*Sorun değil. Arkadayım. Hallededeceğiz.*”

Sonunda dönüp Simon’ı takip etti. Simon onun yakınına konup tekrar havalandı. Enerjiyle seçiriyor, savaş için yanıp tutuşuyordu. Penny yeniden ekoseli eteğini ve dizine gelen çoraplarını giymişti. Dizlerinin arkasında gamze vardı.

Sorun yok, dedim kendi kendime. İyi olacaklar. Hep olurlar. İkisi durdurulamaz.

Tepeye çıkmalarını izlerken hiçbirimiz konuşmuyor, kıpırdamıyorduk. Bir arabanın kapısı açılınca döndüm. Lamb irkilerek dişlerini gösterdi.

Shepard cipten iniyordu. Kâbustan uyanmış gibi dağılmış ve öfkeli görünüyordu. “Penelope!” diye bağırdı fazla yüksek sesle.

“Gidiyorlar,” diye fısıldadım. “Sessiz ol!”

“Gidiyorlar,” diye tekrarladı Shepard bana ve sonra Lamb’e hâlâ sersem gibi bakarak.

Kumdan tepenin yarısına çıkmış Penny ile Simon’ı işaret ettim.

“*Penelope!*” dedi bir nefeste ve onun peşinden gitti.

PENELOPE

Baz’a söylemeye çalıştım. Ona gözlerimle sinyal vermeye çalıştım: “*İçimde kötü bir his var. Yardım et, SOS.*” Ama ne yapmasını

beklediğimden emin değildim, süvarileri mi gönderecekti? Kutsal su getirmelerini mi söyleyecekti?

Az kalsın telefonumdan yardım çağrısı gönderecektim. Ama bu ıssız yerde kim cevap verirdi ki? Hem biri *bizi* kurtarırsa, Agatha'yı kim kurtaracaktı?

Ben böyle biri değildim. Kendim gibi hissetmiyordum.

Eski ben her zaman haklı olduğu için başaracağını düşünürdü. Şimdi de o özgüvenim olsa iyi olurdu, cehaletten yardım alıyor olsa da.

Agatha'yı bu karmaşadan kurtarmak için tek gerekenin haklılığımız olduğuna inanmak isterdim. İyiliğimizin önemli olduğuna. Gücümüzü bu şeylerden aldığımıza ve böylece rakipsiz olduğumuza.

Ama Amerika bunun aksini kanıtlamaktan başka ne yapmıştı ki?

Baz'a baktım. Ve Simon'ın ilerisine.

İlerlemekten başka gidecek yer yoktu.

Simon'a yetişmek için koştum. Önümden uçuyor, sonra daire çiziyordu. Las Vegas'a gittiğimizden beri vampirleri öldürmek istiyordu ve sanırım şimdi işe koyulmaya hevesliydi.

"Simon," dedim, tepeye ulaşmamıza az kaldığında. "Biraz aşağı iner misin? Sana büyüyle zırh yapabilirim."

"Zırha ihtiyacım yok," dedi, "ama kılıç alırım."

Önüne kondu ve mor taşıyı aramızda tutarak elini tutup bir büyü bulmaya çalıştım.

"Hey," dedi parmaklarımı sıkarak, "öyle bakma. Buraya vampir karavanında gelmeyi planlamadığımızı biliyorum ama buradayız. Ve Agatha tepenin diğer tarafındaysa onu kurtaracağız."

"Ya değilse?" diye fısıldadım.

Simon yutkunup diğer elimi de tuttu. "Böyle mi düşünüyorsun?"

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Evden çok uzaktayız, Simon."

Ellerini sıkı sıkı tuttum. O benimkini daha da sıkı. Taşım ikimizin de avucuna batıyordu. Gözlerimi kapayıp bir büyü söyledim: “Metin ol!”

Hiçbir şey olmadı.

SHEPARD

Penelope, Penelope, Penelope.

Onlar tepeye ulaşmadan yetiştim ve Penelope’yi kuma düşürdüm.

“Yılanlar aşkına, Shepard...”

“Penelope! Burası Sessiz Bölge. Vampir Kral bizi kandırdı!”

Penelope beni itip ağzındaki kumları tükürdü ve atkuyruğunu salladı. “Bu bilgi iki saat önce yararımıza olabilirdi, Normal. Şekerlemenden keyif almışsındır umarım.”

Ciddi bir ifadeyle kollarını önünde birleştirmiş, havada süzülen Simon’a baktım. “Size söylemeye çalıştım!” dedim. “Lamb bana bir şey yaptı. Hipnotize falan etti sanırım.”

İkisi de bana ayakkabılarının tabanına yapışmış bir şeymişim gibi baktı. Ki sanırım öyleydim.

Arkalarını dönüp tepeye çıkmaya devam ettiler.

Peşlerinden koştum. “Bekleyin! Çocuklar. Bu bir tuzak!”

“Biliyoruz,” dedi Penelope.

“Yani?” Kolunu yakalamaya çalıştım.

Bana döndü. “Yani, gidersek tuzak, dönersek tuzak.” Omzumun üzerinden bakıyordu. Tepenin aşağısında dizilmiş vampirleri görebiliyordum.

“Sen dönebilirsin,” dedi Simon. “Biz Agatha’yı kurtaracağız.”

“Evet ama nasıl?”

“Savaşacağız,” dedi havada daha da yükselerek.

Penelope o kadar emin görünmüyordu.

“Tamam.” Vampir hipnozu yüzünden hâlâ biraz sersem gibiydim ama beynim tüm olası senaryoları gözden geçiriyordu.

“Tamam, tamam, tamam, belki konuşarak bu işten sıyrılabiliriz.”

Gözlerini devirdi. “*Shepard*. Geri dön! Nereye gideceksen. Git.”

Gitmeliydim. Lamb’le hâlâ bir şansım olabilirdi. Onun işine hâlâ yarayabilirdim. Ya da bir şekilde Baz’ı uyarmaya çalışabilirdim. Çölde tek başıma şansımı deneyebilirdim; bir düdüğüm vardı ve çalarsam dev kartalı çağırıyordu. (Ama kartal beni kurtarır mıydı yoksa yer miydi emin değildim.) (Bunu bana bir dalavereci vermişti, muhtemelen sahteydi.)

Penelope uzaklaşıyordu. Simon da yanında uçuyordu.

Onları buraya ben getirmiştım.

Onları Las Vegas’a getirmiştım ve Lamb’i onlara yardım etmeye ikna etmiştim.

Onlara yetişmek için koştum.

PENELOPE

Tepeye ulaştığımızda ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum. Ama tepenin eteğinde iki koyu yeşil cipin arasında duranın Agatha olmadığı kesindi. Galiba elleri bağlıydı. Yüzünü göremeyeceğimiz kadar uzaktaydı ama ağlıyor gibi görünüyordu.

“Agatha!” diye bağırdı Simon. Ona doğru uçmaya başlamıştı bile.

“Bekle!” diye seslendim. “Simon! Birlikte kalmamız gerek!”

“Bizi yem olarak kullanıyorlar,” dedi Shepard.

Herhalde yani. Ama ne olacağını görmek için yemi yutmamız gerekiyordu. Buraya bunun için gelmiştik. Koşmaya başladım.

Shepard peşimden koştı. “Bunu gerçekten bana bırakmalısın, Penelope!”

Bu Normal gerçekten de dünyada duymak istediğim son şeyin kendi sesi olduğunu sanıyordu. “Cidden, Shepard. *Kes sesini.*”

Plan yapıyordum. Ve yedek planlar. Büyüler düşünüyordum. Taşımı sağ elimde sıkıca tutuyordum. Elimize bir şans geçebilir diye düşünüyordum, oysa kendimi buna hiç bu kadar uzak hissetmemiştim. Agatha hayattaydı, bu da bir şeydi.

Artık yüzünü görebilecek kadar yakındaydık. Ağlıyordu. Başını hayır dercesine iki yana sallıyordu.

Taşımı ağzıma atıp yuttum.

AGATHA

Biliyordum. Benim için geleceklerini biliyordum, hep geliyorlardı, buna engel olamıyorlardı.

Aptallar!

Sırf şimdiye kadar kaybetmediler diye kafalarını aslanın ağzına sokabileceklerini sanıyorlardı. Bu yanlış bir mantıktı; onlara bunu pek çok kez söylemiştim!

Canavarlardan kurtulmak sizi canavar-geçirmez yapmazdı. *Bir kez kaçmış olmak bir kez daha kaçma şansınızı artırmazdı.*

Penny benimle hep tartışırdı. “*Geçmiş, geleceği en iyi ön-görme şeklidir.*”

Simon mantık konusunda herhangi bir tartışmaya girmekten kaçınırdı. Yedinci sınıfta bana ne demişti? “*Rahat ol, Ağa, ben seni her zaman kurtarıyorum. Bunda iyiyim. Ve her seferinde daha da iyi oluyorum.*”

“Şansın seni şanslı kıldığını düşünüyorsun,” demiştim ona. Beni bir kuyunun içinde bulmuştu. Saçlarım hâlâ ıslaktı. “Ama yalnızca dokuz canını heba eden bir kedisin. Ve benimkini de.”

Dinlememişti. Asla dinlemiyorlardı.

İşte yine aynı durumdaydık.

Sonunda buradaydık.

Şanslarımızı tüketmiştik.

BAZ

Shepard ben onu durduramadan peşlerinden koştu. Lamb umur-samadı. Üçünün birlikte kum tepesine tırmanmasını izledim; Snow evcil ejderhasıymış gibi Bunce’ın yanında uçuyordu. Tepeye ulaştıklarında dönüp bana el salladı.

Ben de ona el salladım.

Bir dakika sonra silah sesleri başladı.

PENELOPE

Çok hızlı oldu.

Simon, Agatha’ya doğru atıldı ve Agatha başını o kadar hızlı salladı ki yere düştü.

O sırada vampirler arabalardan indiler. Saklanmıyorlardı zaten. Otomatik silahlarıyla duruyorlardı.

Gülmek istiyordum. Hâlâ büyümüz olsa bile bu silahlara hazırlıklı olamazdık. Tek bir büyü bile yapabilir miydim?

Simon yine de savaştı.

Vampirler -çoğu beyaz, safariye çıkmış gibi giyinmiş genç adamlardı- havaya ateş açtılar, muhtemelen Simon'a.

Ne olduğunu görmedim; beni çoktan yakalamışlardı. Ağzımı bantlayıp ellerimi bağladılar. Beni Agatha'yla birlikte cipin arkasına attılar. Agatha onları üzerimizden itmeye çalışırken kulağıma tekme attı.

Buraya kadardı. Yalnızca bunlar oldu. Sonra bitti.

Sonra da işimiz bitti.

AGATHA

Silahlar ateşlenmeye devam etti. Vuracak iki kişiden fazla insan varmış gibi.

Silahların göstermelik olduğunu sanmıştım; ŞimdiSonra'nın hepimizi canlı istediğini... Ama belki Penny'yle ikimiz yeterliydik.

Braden'ın Mercedes'inde yanımda oturuyordu.

Bir planı olmasını umarak gözlerinin içine baktım... başka gelen var mıydı? Penny'nin durumun ciddiyetinin farkında olup olmadığını merak ettim. Kapalı yüzümle ona söylemeye çalıştım:

Sandığından daha kötü, Penelope. Korkmayı düşündüğümüzden çok daha kötü.

Dehşete düşmüş gibi baktı. Plan yoktu. Umut yoktu.

Kimse Simon'ı arabanın arkasına atmadı. Ama birkaç dakika sonra ŞimdiSonra'cılardan biri heyecan dolu bir suratla ön koltuğa bindi. Kendisiyle birlikte kutlamamızı beklermiş gibi bize sırtıttı. Hepsi de çok sert ve zeki olduklarını düşünüyor olmalıydı.

Penny ona bakmayı ve onun kendisine bakmasını reddederek öne atıldı.

Pencereye döndüm. Savaşın ters yönünde park etmiştik, bu nedenle Simon'a ne yaptıklarını göremiyordum. Buna memnundum; bu beni korkak mı yapıyordu? Eh, huylu huyundan vazgeçmiyordu.

Boş ufka baktım. Ön koltukta selfie çeken vampiri fark etmemişim gibi davrandım.

Ne aptaldım.

Üstelik *mantıklı* olanın ben olduğumu sanırdım.

Gerçekten de tüm bunlardan uzaklaşabileceğimi düşünmüştüm; büyü bir *yermiş* gibi. Büyü bir insanmış gibi. Ya da bırakabileceğim bir alışkanlıkmış gibi.

Simon Watford'a ilk geldiğinde esasını kullanamıyordu. Doğru düzgün büyü yapamıyordu. Okuldan atılacağını, yeterince büyülü olmadığını düşünüyordu.

"*Sen büyü yapmıyorsun,*" demişti Penelope ona. "*Sen büyüsün.*"
Ben... büyüdüm.

Bundan hoşlansam da hoşlanmasam da, istesem de istemesem de. Asam yanımda olsa da olmasa da.

Bu bir şekilde benim içimdeydi. Su gibi, kan gibi, kemik gibi. Ve Braden onu çıkaracaktı.

Eline bu fırsat geçmeden buna bir son vermeliydim. Kahramanca davranmış olurdum.

Kendimi bir kuyuya atmalıydim. Penelope öyle yapardı.

Günü kurtarmayı öğrenmeden o kadar mutlu sonu nasıl yaşamıştım?

57

BAZ

Silahlar ateşlenmeye başladığında Lamb hâlâ beni tutuyordu. "Sakin," dedi.

Sakin olmanın çok ötesindeydim.

Onu kumdan tepeye sürükledim. Diğer vampirler de arkamızda V şeklinde sıra oluşturdular. Elim ceketimin cebindeydi, kendimi tehlikeye atmaya değer gördüğüm anda büyü yapmaya hazırdım.

Silahlar sustu, sonra *ta-ta-ta, ta-ta-ta*, sonra tekrar sessizlik.

Lamb beni durdurup kolumu sıktı. "Sakin ol, evlat. Seni kurtarmamız için bana güvenmen gerek."

Tepeye çıkmak için yarı delirmiş haldeydim. "Ne? Güveniyorum. Güveneceğim. Buraya kadar seninle geldik."

Lamb beni yakınına çekti, burnu neredeyse çeneme değiyordu, saçları bir gözünün üstüne düşmüştü. "Bana *şimdi* güven, Baz. Seni kurtaracağım."

Başımınla onaylayıp onu ileri sürükledim. Benimle birlikte kenara geldi.

Aşağıda makineli tüfekli bir düzine vampir gördük. Shepard'ın kafasına silah dayamışlardı ve Simon yerde yatıyordu.

Vampirlerden biri bize bakıp el salladı.

Lamb beni o kadar sıkı tutuyordu ki neredeyse kolum kırılacaktı. Kulağıma fısıldıyordu: "Tek yolu buydu, Baz. Anlaşma böyle."

"Hayır..."

"Las Vegas'a gelen her büyücü onlara teslim edilir, istisnasız. Onları bu şekilde dışarıda tutuyoruz."

Onu itip uzaklaştırmaya çalıştım. "Hayır!"

"Sonunda senin için daha iyi olacak!"

Cebimdeki asamı tutup Lamb'e doğrulttum. "Sen de mi, Brütüs?"

Hiçbir şey olmadı.

58

AGATHA

Başta bunun bir serap olduğunu sandım.

Çünkü tam olarak istediğim şey oradaydı.

Bu hafta sonu Burning Lad'de olacaktım. Çölün ortasında bir hafta süren festivalde. Geçici olarak kurulan şehirde. Hiçbir şeyin yaşamadığı, hatta ölümün bile az uğradığı yerde hayatın ve ölümün kutlanması.

Vücut boyası satın almıştım ve bikinime tüyler dikmiştim. Son gün Büyük Tören'de, festivalin doruk noktasında giyecektim.

Kafamda defalarca canlandırmıştım:

Çölde onca ten ve ateş. Öyle *parlamanın* nasıl olacağını hayal etmiştim. Bu kadar büyümlü bir şeyin hiç büyü kullanmadan küçük, pullu bir parçası olmak.

Şimdi görüyordum, ufukta.

Parıldayan yılan.

Kesinlikle bir seraptı. Güneş ve kumun oyunuydu.

Yaklaştığına yemin edebilirdim...

Hareket eden kısımların, dans eden bedenlerin siluetlerini görebiliyordum. Başlarındaki şekli gördüm: Alevler içinde büyük, ahşaptan bir erkek.

Onu gördüm...

Serap değildi! Gerçekti!

Buradaydı!

İlk düşüncem, *Benim için geliyor!* oldu.

Kurtarılmaya o kadar alışmışım ki tepeden aşağı gelen insanları görünce *beni* kurtarmaya geldiklerini düşünmüştüm.

Benim için gelmiyorlardı.

Çıglık atabilsem bile beni duymazlardı.

Zaten atamıyordum da.

Yine de...

Yine de...

Burning Lad konusunda yanılmıştım. Orası büyü *doluydu*. Elli bin Normal. Bir haftalığına Nevada'nın üçüncü büyük şeh-rindelerdi.

Geçici bir şehir bana doğru geliyordu!

Ufuktaki çizgi kalınlaştı ama normaller hâlâ çok uzaktalardı.

Sorun değildi. Bu büyü için onlara o kadar da ihtiyacım yoktu. Asam olmadan yapabildiğim tek büyüydü bu, dudakla-rımı bile kıpırdatmadan.

PENELOPE

Bizi hemen öldürmeyeceklerinden endişeliydim.

Vücutlarımızın *yıllarca* faydalı bilgi sağlayacağından.

Vampirler aradıklarını bulacaklardı. Büyü genetikti sonuçta ve büyücülere bir şekilde şifresi çözülecek şekilde kodlanmış olmalıydı. Bunu ilk biz çözmüş olmalıydık.

Annem buna sapkınlık derdi. Büyüyü *açıklama* girişimine. Ama ya büyü yalnızca... bilimse? Onunla bu tartışmayı yapmak isterdim... Çölde bedenlerin tamamen kaybolduğunu okumuştum. İyi. Umarım annem bu işteki rolümü hiçbir zaman öğrenmezdi. Silah sesleri bir süre daha devam etti. Simon bağırdı. Ve sonra sustu. Bu... Ben... Yarı hıçkırık, yarı öğürme gibi çıkardığım bir sesle boğularak ön koltuğa çarptım. Dudaklarım bantlanmıştı. Ağzım ve burnum safra doldu. Kıvılcımlar gördüm. *Buraya kadar, böyle olacaktı. Bu, kaçmak değil.* Sonra daha fazla kıvılcım oldu... Agatha'nın kucağında, bağlı ellerinde. Yüzüne baktım. Başını geriye atmış, gözlerini kapamıştı. Büyü yapıyor gibi görünüyordu. Büyü mü? Agatha *büyüyü* nereden buluyordu? Ve asası olmadan nasıl yapıyordu? Konuşmadan? Onu izlediğimi gördü. O kadar kederli görünüyordu ki. Elleri yeniden parladi.

AGATHA

Penelope başını onaylarcasına sallıyordu. Büyük bir planım olduğunu mu sanıyordu? *Üzgünüm, Penny. Bizi bu durumdan kurtarmıyorum. Hiçbir zaman kahraman olmadım. Hiçbir zaman iyi bir arkadaş olmadım ve sana bunu söylemeye çalıştım.* Yanımda sallanıyordu. Ön koltuktaki vampir bizimle ilgilenmiyordu; hâlâ telefonundaydı. Başımı pencereye, parıldayan

kalabalığa doğru çevirdim. Penny'nin gözleri büyüyünce halüsinasyon görmediğime emin oldum. Yüzünü boynuma yaklaştırdı ve büyümün odaklandığını hissettim, neredeyse asamı tutuyormuş gibiydim. Ellerimdeki kıvılcımlar alevlere dönüştü.

Penny homurdandı. Gözlerine bakmak için geri çekildim. Yeniden başıyla onayladı.

Öne eğilip alevleri ön koltuğa tuttum.

Çok hızlı oldu. Adam yanarken parlıyordu.

Penelope'ye döndüm. Yüzü ıslaktı, burnu akıyordu. Hâlâ bana başını sallıyordu. Alnımı alnına dayadım ve gözlerimi kapadım.

PENELOPE

Agatha, evet, seni zeki kız.

Sonunda günü kurtardın.

59

SHEPARD

“İsmim Shepard,” dedim. “Omaha, Nebraskalıyım.”

“Sana sesini kesmeni söyledim!” dedi vampirlerden biri silahını şakağıma daha sert bastırarak.

Bana sesimi kesmemi söylemişti ama konuşsam da konuşmasam da muhtemelen beni öldürecekti, bu yüzden elimdeki kartlar tükenene dek oynasam da olurdu.

Silahları görür görmez ellerimi kaldırmıştım. Vampirler büyülü olmadığını anlamış gibiydi. Penelope’nin ağzını bantlamışlardı ama benimkini değil. Simon’a ateş açmışlardı.

Simon kuduz yarasa gibi düştü. Üzerine düştüğü vampirin bir daha görebileceğini sanmıyordum. (Vampirler yeni göz çıkarabiliyor muydu?) Sonra Simon vampirin tüfeğini yakalayıp başka birinin kafasına vurdu, bir *Mortal Kombat* karakterini izlemek gibiydi.

Vampirler ona tekrar ateş etti.

Simon ayağa kalkmadı.

Baz tepeden aşağı iniyordu. Şokta gibiydi. Lamb onu yukarı kaldırıyormuş gibiydi.

“Annemin adı Michele,” dedim beni tutan adama. “Tek l ile. İspanyolca öğretmeni. Annemle babam boşandı. Ya seninkiler?”

ŞimdiSonra adamlarından biri Lamb’i karşılamak için öne çıktı. Adamın üzerinde yepyeni, pahalı kamp ekipmanları vardı. Hepsinin üzerinde bunlar vardı. Uzun çağl teknolojisine sahip, fermuarlı naylon pantolon. Kar gözlüğü. Birinde alüminyum yürüyüş batonu bile vardı. Ağır silahlı GQ modelleri tarafından pusuya düşürölmüştüğ sanki.

Sonraki Kan’ın vampiri öfkeden köpürüyordu. “Lanet olsun, Lamb, birinin vahşl olduğına dair bizi uyarabilirdin!”

“Uyardım,” dedi Lamb her zamanki sakinliğıyle. “Anlaşmaya uydum.”

“Bir de cep telefonu olan sıradan birini mi getirdin?!” (Sarırm bu bendim.)

“Onu bonus olarak sayın.” Lamb dönmeye çalışlıyordu ama Baz dönmüyordu. Simon’dan gözlerini ayırmıyordu.

“Bize iki büyücü sözü verdin!” dedi Sonraki Kan vampiri, hâlâ tükürerek.

“Size iki büyücü *getirdim*.” Lamb bu saçmalıklarla uğraştığına inanamıyormuş gibi sesi çatladı. Simon’ı gösterdi. “Birini mahvetmiş olmanız benim hatam değil!”

“Eh,” dedi diğervampir aniden somurtarak, “bari çocuğı yanında götür. Normalleri dahil etmekten hoşlanmıyoruz, biliyorsun.”

Lamb güldü. Vegaslı birkaç vampir sırtıttı.

“Bu beni öldürmeyeceğınız anlamına mı geliyor?” diye sordum başıma silah dayayan adama. “Çünkü bu çok iyi olur. Hayranlık uyandıran bir politika.”

Lamb hâlâ gülümsüyordu. Bu kadar nefret ettiğı birine sahip olmaktan mutluymuş gibi. “Gerçekten de üstün model olduğunuzu mu düşünüyorsunuz? Evrim merdivenindeki bir sonraki basamak olduğunuzu?.. Ve daha ergen bir Kanayan’la başa çıkamıyorsunuz, öyle mi?” (Yirmi iki yaşındaydım aslında ama

sözünü kesmemeye karar verdim.) “Bunun için bir protokolünüz yok mu? Onu bize ver, Braden! Size gerçek vampirlerin, işleri nasıl hallettiğini gösterelim.”

Vegaslı vampirler bana şehvetle bakıyordu.

Diğer çocuk, Braden, tüm bedeniyle göz devirdi. “Gerçek vampir diye bir şey yok, Lamb! Bu uydurma bir kavram!”

“Seni temin ederim ki ben gerçeğim!” diye kükredi Lamb, Baz’ı bırakarak. O ve Braden’in bu ağız dalaşını daha önce de yaptığını tahmin ettim.

“Senin kurallarına uymak zorunda değiliz!” diye bağırdı Braden. “Demode fikirlerine uymak zorunda değiliz!”

“Hayır elbette, kültürsüz korkaklar gibi davranmakta özgürsünüz!”

“Biz korkak değiliz!” diye bağırdı beni tutan adam, silahı yeniden şakağıma bastırarak.

Bu ümit verici bir yön değildi.

“Bay Las Vegas’ı dinleme,” dedim en iyi “aramızda kalsın” tavrımı takınarak. “O adam sizin iyiliğinizi *düşünmüyor*.”

“İnkâr ediyorsunuz!” dedi Lamb. Hepsine konuşuyordu. “Korkuyorsunuz!”

Lamb’in dikkati dağılmışken Baz öne doğru bir adım atmıştı. Simon’a doğru. Olduğu yerde sallanıyordu.

Silah alnımdan çekildi. İki el sıkıca kollarımdan tuttu. “Sizin yolunuzu izlemekten korkmuyoruz!” diye bağırdı arkamdaki adam.

Bir gözümü kapayıp kendimi hazırladım. “Dostum... *lütfen*, hayır. Korkarım bu ikimiz için de iyi olmaz.”

Braden bize döndü. Lamb’dan daha farklı bir şekilde havalıydı ama kesinlikle bu sürünün alfasıydı. “Josh, hayır, kendini bu seviyeye düşürme.”

“Yapma bunu, Josh,” diye ona katıldım.

“Bizimle alay etmelerinden bıktım, Braden! Gerektiğinde güçlü olabiliriz!”

“Bu gerçek güç değil, Josh!” dedik Braden’la aynı anda.

Braden'ın tepesi attı ve silahını bana doğrulttu. "Neden onun da ağzını bantlamadın?!"

Vegaslı vampirler sıkılmış görünüyordu. Bazıları hâlâ gülüyordu. Lamb, Baz'ı tekrar kolundan tutmuştu; onu Simon'dan uzak tutmaya çalışıyordu ama Baz zapt edilmez durumdaydı. Simon'ın bedenine doğru eğiliyor, kendi saçlarını çekiştiriyordu.

"Ben hallederim," dedi Josh beni göğsüne çekerek. Derin bir nefes aldı ve sivri dişlerini boynuma geçirdi.

Ve ağzından yağ gibi duman çıkarak yere düştü.

"Josh," dedim, bayılmadan önce. "Bunun iyi olmayacağını sana söylemiştim."

Yere düşerken Baz'ın Braden'a koştuğunu gördüm, kollarını adamın boynuna doladı.

60

BAZ

Ölü noktadaydık. Tahmin etmeliydik... tahmin etmeliydim.

Simon yerde yatıyordu. Kanadı yanlış yöne bükülmüştü.

Lamb: "Evet, tamam, sana ihanet ettim. Sakinliğini koru, Baz, böylece benden nefret ederek yaşarsın."

Yaşayacaktım...

Simon.

Silah sesleri duyduk. Tepenin diğer tarafında. Ve sonra sesler kesildi.

Simon yerdeydi. Kanadı yanlış yöne bükülmüştü. Birinin düzeltilmesi gerekiyordu. Birinin büyü yapması gerekiyordu. Ben yapabilirdim ama ölü noktadaydık. Sessiz Bölge'deydik. Asamı saklı tutuyordum, vampir gibi davranıyordum.

"Simon..."

Simon Snow.

Sen. İkimizin de bunu aşacağını düşünmediğim bir gün olmadı. (Neyi aşacağımızı, neyi aşacağımızı, neyi aşacağımızı?)

Lamb: "Anlaşmaya uydum!"

Simon:

Simon yerdeydi. Silah sesleri duyduk ve sonra sesler kesildi. Kanadı yanlış yöne bükülmüştü. Saçı darmadağındı. Kılıcı yoktu.

Ona sorun olmayacağını söylemiştim.

Ona...

Ona söylememiştim. Ona hiç söylememiştim. Onun inandığı şekilde. İçine alıp tutabileceği şekilde. Benim için ne anlama geldiğini. Her şeyim olduğunu.

Simon, Simon...

Sen güneştin ve ben sana çarpıyordum.

Her sabah uyanıp kendime söylerdim...

Kendime...

"Korku içinde yaşıyorsunuz! İnkâr ediyorsunuz!"

Simon yerdeydi. Kanadı yanlış yöne bükülmüştü. Kanı kırmızı ve çoktu. Kahverengi tereyağı gibi kokuyordu. Saçı darmadağındı, yüzü kumdaydı. Onu ne kadar çok sevdiğimi bilmiyordu. Bunu hiç gerçekten duymamıştı.

Her sabah uyanıp kendime söylerdim...

"Simon... aşkım... kalk. Agatha'yı kurtarmak zorundayız."

Simon yerdeydi.

Bu iş alevlerle son bulacaktı.

61

SIMON

Kalkacaktım. Zihnim açıldığı anda. Açılırsa.

Sanırım kanatlarımda delikler vardı. Orijinal olarak vücuduma ait olmayan parçaların kanamasından ölebilir miydim?

Kalkacaktım. Yapabildiğim anda. Doğru anı bekliyordum.

Doğru an, bu pisliklerden birine vurabildiğim an olacaktı. (Şimdiden en az birini alt etmiştim. Bir gözünü çıkarmıştım.) (Hadi iyileştir iyileştirebilersen, pislik.)

Kalkıyordum. Böylece savaşıarak düşebilirdim.

Penelope'yi almışlardı.

Yapamıyordum...

Yapabileceğimi sanmıyordum...

Galiba vampirler savaşıyordu. Belki birbirlerini öldürürlerdi.

Bu işimi kolaylaştırırdı.

İşim, kalkmaktı.

İşim, düşmektir.

Savaşıarak.

Bir keresinde Agatha'yı bir kurtadamdan kurtarmıştım. Bir keresinde de ağzı köpüren pegasustan. Bir ejderha öldürmüş-

tüm. Kazara. Bir keresinde Humdrum'ın Agatha'yı bir kuyunun dibine sakladığını biliyor muydunuz? Onu bulmuştum. Yukarı taşımıştım.

Yaratıklar gönderdiğinde onları çıplak ellerimle yakalamıştım. Bir keresinde bir nar-do-whal göndermişti. Bir hendeğin içine. Ve...

Bir sürü goblin vardı.

Bir sürü trol.

Onları öldürmüştüm.

Bir grifon. Bir diftong. Bir aspssasin. Ve...

Agatha ellerindeydi. Penelope'yi almışlardı.

Burada büyü yoktu ama sorun değildi, bende de büyü kalmamıştı.

Giderken bir tane daha alt edecektim kalktığımda. Ve düşecektim.

En az bir tanesini daha alt edecektim.

Agatha için. Ve Penelope için.

Ve...

"Simon..."

Baz!

62

SHEPARD

Beni ısırın vampir kesinlikle ölmüştü. Ve Baz Sonraki Kan'ın liderini boynundan yakalayıp çenesinin yarısını koparmış olmasaydı buradaki herkes bundan muhtemelen daha fazla etkilenirdi.

San Diego vampirleri Baz ve Lamb'e kurşun yağdırdı ve sonra da kazara birbirlerine... Lamb'in ekibi olanları ciddiye almıyordu; hatta birkaçı Konuşanlar teslim edildikten sonra tepeye geri tırmanmışlardı. Fakat şimdi hepsi ağızları açık, sivri dişlerini sergileyerek çeteye koşuyordu.

Berbat ve sersem gibi hissediyordum ama kendimi Mercedes G-Wagen'lardan birinin arkasına attım. Penelope diğerindeydi. Yüzüstü yatıp ciplerin arasında asker gibi sürünürken silahların bana doğrultulmamış olmasını diliyordum. İkinci Mercedes'e doğru yolu yaralamıştım ki araç patlayarak alev aldı. Koşup arka kapılardan birini açtım. Dışarı duman püskürdü. Sonra sarışın kız. Sonra Penelope. Yaşıyorlardı. Şaşkınlardı... sanırım. Ellerini çözdüm.

Ama ağızları sımsıkı bantlanmıştı ve bir türlü açamıyordum. Penelope deli gibi cebime uzanıp çakımı çıkardı ve yüzüne tuttu.

Elimi sabit tutmaya çalıştım. Kanı görmezden gelmeye çalıştım.

63

BAZ

Beni vurabilirlerdi. En sevdiğim gömleğimi giymiyordum.

Bu vampirler ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Başkanlarının ve CEO'larının kafasını koparıyordum. Çok güçlüydü. Ama ben de çok güçlüydüm ve çok kızgındım ve denizyıldızı gibi yeniden çıkaracak olsa bile onu parçalarına ayırmaya çok kararlıyım.

Birbirimizi parçalara ayıralım ve neler geri çıkacak görelim. Bu takımı özlemeyecektim.

Lamb beni zapt etmeye çalışıyordu. *Defol, Lamb. Brütüs. Hain. Vampir.*

"Baz!" diye bağırdı. "Hâlâ kendimizi kurtarabiliriz!"

Hah! Beni kurtaramazdı. Beni ben yapan her şey gitmişti. Dişlerim bıçak gibiydi. Onları kullandım.

"Baz! Beni dinle!"

Vampirlerden biri omzuma atladı. Lamb iç çekip onu itti. "Sanırım bunu yapıyoruz..."

Lamb üç yüz yıl boyunca hayatta kalmış biri gibi savaşıyordu. Makineli tüfeklerden korkmuyordu.

"Baz!"

Bu Lamb değildi...

Braden'ı bıraktım (bir parçası hâlâ üzerimdeydi) ve döndüm...

Simon Snow dizlerinin üzerinde kalkıyordu.

Simon Snow hayattaydı.

Bir şekilde.

"Simon!" diye bağırdım. "Yere yat!"

Tabii ki dinlemedi.

SIMON

Baz yirmi altı vampirle savaşıyordu ve ona yardım etmek için kalkıyordum.

Muhtemelen tekrar vurulacaktım.

Bu fırsatı yakalayamadan pahalı Land Rover'lardan biri alev aldı. Vampirler ondan uzaklaştı. Birinde metal bir sopa vardı. Teleskopik türden. Onu yakalayıp kalbine sapladım. Ahşap kazık değildi, bu yüzden belki aynı işe yaramazdı. Denemeye hazırdım.

Penelope o arabadaydı. Kanatlarımı açmayı denedim. Çalışıyorlardı. Kısmen.

Bir vampiri daha deştim.

Agatha da.

Sopayı başka birinin sırtına indirdim. Kurşun boruyla tuğla duvara vurmak gibiydi.

Onların ölümlerinin intikamını almak için ısınıyordum ki Penelope ile Agatha el ele alevlerin arasından çıktı, ikisinin de ağzı kaniyordu ve kendilerinin hayaletleri gibi görünüyorlardı.

Penelope bir elini kaldırıp bağırdı: "Kılıçlar saban demirine!"

Makineli tüfekler kuma düştü. Penelope onları... herhalde saban demiri denilen şeye çevirmişti. Benim sopam da değişti. Durumumuz göz önünde bulundurulduğunda makuldü.

“Penelope Bunce,” dedi Baz, gözleri merakla parlayarak.

İki tarafın vampirleri de şaşırılmıştı.

Yere baktım...

Saban demiri denilen şey aslında çok geniş bir balta başıydı belli ki. Savurmak için iki elle tutmak gerekirdi.

BAZ

Penelope Bunce azılı bir büyücüydü, bunu söylemekten hiçbir zaman guncunmamıştım.

Kelepçelerden ve yanan bir arabadan yeni kurtulmuştu. Ölü noktada asası olmadan büyü yapıyordu. Harry Houdini bile bunu geçemezdi.

Ve Agatha yanındaydı... hayattaydı.

“Basil!” diye bağırды Bunce. “Büyü var!”

Uzakta bir şeyi işaret etti. Ağaç hattı mıydı? Hayır, hareket ediyordu. Onlar *insan mıydı*?

Vampirler yeniden birbirlerine girdiler. Braden’ın arkadaşlarından biri üzerime saldırdı. Asamı çıkarıp ona doğrulttum. “Kellesini uçurun!”

Hiçbir şey olmadı.

Ama hissediyordum. Büyüyü hissediyordum. Bileğimde ve dilimde kıpırdandığını hissediyordum. Midemde canlanmaya çalışan bir motor gibiydi. “Kellesini uçurun!” diye tekrar denedim.

İşe yaradı. Sırıtmama engel olamadım.

Döndüğümde Lamb beni kocaman açılmış mavi gözleriyle izliyordu. Onun boğazındaki vampir de beni izliyordu. “Başar-

dın," dedi adam bana afallamış halde. "Seviye atladın." Lamb alniyla adamın burnuna vurdu.

Buradaki büyü değışkendi. Büyülerimin yarısı başarısız oluyordu. Bu yüzden olabildiğince tekrarlıyordum. Ve rüzgâr tersine döndü:

Vampirlerin artık silahları yoktu. Ama Simon'ın bir tür tırpanı vardı. Azrail gibi görünüyordu. Kan içindeydi, tişörtü kanatları kadar kırmızıydı. Kanatlarından biri aşağı sarkıyordu, sanırım uçamıyordu. Uçmasına gerek de yoktu. Silahsız ve idmansız vampirler bıçaklı Simon karşısında bir şey değildi.

Penelope ile Agatha da el ele tutuşmuşlar, boştaki ellerini alev makinesi gibi kullanarak savaşıyorlardı. Fazla yaklaşan vampirler kav gibi tutuşuyordu; kızlar ve ateş güçlüydü. Lamb'ın vampirleri savaşı terk ediyorlardı, kuma tırmanıyorlardı ya da çoktan tepenin diğer tarafına inmişlerdi.

Asamı tutarak dönüp yeni rakibimi aradım. Artık düşmandan çok ateş vardı.

Lamb hâlâ arkamdaydı. (Beni daha iyi bıçaklamak içindi herhalde.) "Baz!" diye seslendi. "Haydi, gidelim!"

"Şaka yapıyor olmalısın."

Beni kolumdan tutup kendisine çevirdi. Takım elbisesi lekelenmişti. Saçları dağılmıştı. "Arkadaşlarının kurtulduğuna sevindim," dedi, "ama bu, gerçeği değıştirmez; hiçbir şey, olduğun şeyi değıştirmez."

"Ne olduğumu gördün," dedim.

Kasvetle başını salladı. "Evet. Onlardan birisin. Bunu anlıyorum. Ama Baz, sen aynı zamanda bizden birisin. Kan bitecek."

"Senin kulende büyücü olarak yaşayabilir miydim, Lamb?"

"Onlarla olduğun gibi yaşayabilir misin?"

Ona cevap vermedim. Hâlâ kolumu tutuyordu. "Benimle gel."

Silkinerek ondan kurtuldum. "Hayır."

Lamb dönüp kaçtı. Belki de ona izin vermemeliydim.

Savaşmak için döndüğümde Sonraki Kan'ın kalan tek üyesi bana doğru koşuyordu. Çoktan alev almıştı. Asamı çıkardım.

“Siktir git ve öl!”

Büyü tutmadı.

Bir daha denedim.

Hiçbir şey olmadı.

Sonra *bir şey* oldu. Simon Snow beni yerden kaldırıp havalandı.

Beni belimden tutuyordu. Kanatlarını sertçe çırpıyordu. Ona sıkıca tutundum.

64

SHEPARD

Savaşın uzağında, yanmamış Mercedes'te saklandım. Gözü karaydım ama aptal değildim.

Vampirler yanıp hızlıca küle dönüşüyorlardı. Yalnızca kıyafetleri yanmaya devam ediyordu. Sonunda geriye kalan yalnızca kumdaki küçük ateş birikintileriydi.

Sonuncusunu Agatha öldürdü. O ve Penelope hâlâ el ele tutuşuyorlardı. Ağızları kanla kaplıydı ve Agatha'nın avcundan kıvılcımlar çıkıyordu.

Simon henüz yere inmemiştir. Kanatlarını düzensiz çırpıyordu ve yere düşecekmiş gibi hızla alçalıp yukarı kalkarken Baz'ı belinden tutmaya devam ediyordu.

Arabadan inip yanan bir kıyafet yığınının üstüne kum tekmeledim. "Anahtar hâlâ Mercedes'in içinde. Bu şeker standını patlatmak isteyen var mı?"

Penelope ile Agatha bana bakıyorlardı. Stephen King filminden fırlamış gibiydiler.

Önlerine geçip el çırpıttım. “Kızlar!” Tekrar el çırpıttım. “Arkadaşlar! Haydi gidelim. Fırsatımız varken, değil mi Penelope?” Omzuna dokundum.

Gözlerini kırpıp bana baktı. “Doğru,” diye fısıldadı.

Agatha’yı arabaya doğru sürüklemeye başladı. “Haydi, Agatha...” Simon ile Baz’a baktı. “Simon! Gidiyoruz, Simon!”

Simon kanat çırpmaya devam etti.

Arabanın kapısını açıp Agatha’nın binmesine yardım ettim. “Ben Shepard,” dedim elini tutarak.

Penelope, Simon’a koşup altına geçti ve onu bileğinden yakaladı. “Simon! Haydi! Aşağı in. Bitti... *Simon!*” Baz ve Simon yere düştü. “Merlin aşkına,” dedi Penelope. “Ateşe dikkat et, Simon, Baz yanabilir. Yürüyebilir misin, Baz?”

Üçü birbirine tutundu.

“Evet,” dedi Baz. “Endişelenecek bir şey yok.”

Simon’ın kanatlarından biri yere sarkıyordu ve üzeri daha koyu kırmızıydı. Alevlerin arasından onların yanına gittim. Yakından bakınca iki çocuğun da fena halde kanadıklarını gördüm. Baz gömleğinin altına patlayıcı giymiş gibiydi. “Haydi,” dedim, kolumu Simon’a dolayarak. Bana tüm ağırlığını verdi.

Penelope, Baz’ın kolunu kendi omzuna attı ama Simon, Baz’ı bırakmıyordu. Eli, Baz’ın kanlı gömleğini sıkı sıkı tutuyordu.

“Sorun yok,” dedim, “hepimiz aynı yere gidiyoruz.” Simon yine de bırakmadı. Penelope ve ben ikisini kısmen sürükleyerek arabaya götürdük. Önce Baz’ı ortaya oturttuk, sonra o Simon’ı belinden tutup çekti. Simon’ın ayakları yerden kesilir kesilmez bilincini kaybetti. “Doğruca hastaneye gidebiliriz,” dedim.

Baz bana ters ters baktı. “Dalga mı geçiyorsun? Onu büyüyle düzeltebiliriz. Her şeyi büyüyle düzelteceğiz. Sen sadece yapabiliyorsan bizi buradan götür.”

Götürebilirdim. Anahtar konsolda duruyordu. Arabanın navigasyon sistemi de vardı. Etrafında dolanıp ön koltuğa geçtim. “Siz nasıl büyü yapabildiniz? Sessiz Bölge’de?”

“Çölde Normaller vardı,” dedi Penelope. “Çok yakında de-ğillerdi ama yeterince yakındı.”

Büyüleri neredeyse anında tüm gücüyle geri gelmişti. O Sessiz Bölge ufaktı. Vampirler bizi buraya getirirken ne yaptıklarını biliyorlardı.

Penelope önce Simon’ı iyileştirdi. Koltukta uzanıp kanadını tuttu.

“Mücevherin nerede?” diye sordu Baz.

“Üzerimde.” Gözlerini kapadı. “Yeni gibi!”

Simon homurdandı, kanadını gerdi ve istemeden Penelope’yi geriye itti.

Penelope büyüü üç kez tekrarladı: başına, kalbine ve karnına.

Onları dikiz aynasından izliyordum. Yola odaklanmam gerektiğini biliyordum ama bu *olağanüstüydü*.

Penelope daha sonra Baz’a uzandı ama Baz onu itti. “Kuşun doluyum,” dedi. “Ne olacağını bilmiyorum. Sadece kana ihtiyacım var.”

“Birazdan büyük başlarla dolu bir kasabaya varacağız,” diye seslendim.

Baz başını salladı. “Beklerim.” Penelope’nin elini tuttu. “Buraya gel, Bunce.”

“Ben turp gibiyim, Baz.”

“Simon’ın üstünden tırmanmak zorunda bırakma beni.”

Penelope iç geçirip eğildi ve Baz asasını onun ağzına tuttu. “İyileştirme öpücüğü!”

“Basil, bu bir aile büyüü!”

“Şişşt,” dedi Baz onu yanağından öperken. Gömleğinin koluyla Penelope’nin ağzındaki kanı sildi. Kolu titriyordu. “İyi misin?” Penelope’nin gözleri doldu. Başıyla onayladı.

“Agatha için de büyün kaldı mı?”

“Elbette.”

Penelope arka koltukta oturup usulca Agatha’nın yüzüne dokundu. Büyüyü duyamadım.

* * *

Baz bir ineğin kanını içti.
Simon hâlâ uyuyordu.
Agatha tek kelime etmemişti.

San Diego'ya on saatlik yolumuz vardı. Baz yanıma geçip sanırım arabaya büyüler yaptı. Kan banyosu yapmış gibi görünüyordu. Ona temiz kıyafetler almak için Reno'da bir Target'a girdim. Benzin istasyonunda temizlendi ve soluk ve makul bir görünüşle çıktı.

Büyülere rağmen polis bizi durduracak diye gergindim.
"Arabayı bırakacak mıyız? Eminim bir yerde radara girmişsinizdir."

"Arabayı yok edeceğiz," dedi Agatha ilk kez konuşarak.
"Ve arabayı soranları."

Baz iç geçirdi. "İki bin on sekiz model. G-Class. Metalik yeşim yeşili."

Beni de bırakmalarını bekliyordum. (Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra beni de yok etmemelerini umuyordum. Ama muhtemelen beni *bu yüzden* yok edeceklerdi.)

Fakat sonunda Agatha'nın evine ulaştığımızda kaldırımında durup Vegas'a nasıl döneceğimi düşünürken Baz benim de girmem için bekledi.



SON

BAZ

Bir saat içinde havalimanına gitmek üzere çıkacaktık, artık herhalde banyodan çıkmalıydım. Gerindim ve omzumdaki son kurşunların da küvete düşmesini umdum.

Bir daha *asla* böyle hissetmek istemiyordum. Bu vücudun sınırlarını test etmek istemiyordum, bana ne olduğumu daha iyi anlamama yardımcı olsa bile.

Son günümüzü uyuyarak, yemek yiyerek ve birbirimize büyüler yaparak geçirmiştik. Agatha, annesine yapışan küçük bir kız gibi Penny'ye yapışmıştı. "Sadece asamı almak için," dedi. "Bu, kalacağım anlamına gelmiyor."

Banyodan çıktığımda Agatha'nın arkadaşı Ginger köpeğini almaya gelmişti, Londra'da çaldığım o küçük, komik Spaniel'i. Anlaşılan Wellbelove'ı ŞimdiSonra vampirleriyle o tanıştırmıştı ve onlardan haber almadığı için canı çok sıkıydı.

"Josh mesajlarımı cevap bile vermiyor," dedi Ginger.

"Bunu ister miydin ki? Seni Rancho Santa Fe'de yalnız bıraktı."

"Sen de bıraktın, Agatha!"

Bunce, Ginger'ın arkasında durup mor taşını kaldırmış, sessizce onun büyüyle aklını karıştırmayı teklif ediyordu.

Agatha ikisine de başını hayır anlamında salladı. "Ginger, sana bunun sıkıcı olduğunu söylemiştim! Ve senin orada olmadığını fark ettiğim anda ben de gittim."

Ginger ağlayacak gibi görünüyordu. Üstdudağının üstünde kırmızı bir leke vardı ve onun pancar suyu içtiğini fark etmem bir saniyemi aldı. "Seviyemi yükselteceklerini sanıyordum," diye sızlandı. "Beni after-party'ye bile davet etmediler!"

"Seni davet edemezlerdi," dedi Agatha onun kolunu okşayarak. "Sen fazla iyisin. Onların gerçekte nasıl tipler olduğunu görürdün ve kendilerini ikiye bölme hissettirirdin."

Ginger başını eğdi. "Sanırım..."

"Artık Josh'la konuşma," dedi Agatha, "seni arasa bile."

Aramayacağından oldukça emindim.

Ginger burnunu çekti. "Düşünürüm."

Salona göz gezdirdim. "Snow nerede?"

"Bir süre önce sahile indi," dedi Bunce.

"Gidip onu getireyim," dedim. "Gitmemiz gerek."

"İhtiyaç varsa ona tekrar..." Dirseklerini salladı.

Başımı onaylarcasına sallayıp asama dokundum. Gömleğimin altındaydı, onu (ucuz, berbat) kotumun beline sıkıştırmıştım. Ona hâlâ sahip olduğum için şanslıydım. Ve cep telefonuma sahip olduğum için. Diğer her şey gitmişti.

Hiçbirimiz evi aramamıştık. Ama sonunda, olanlar hakkında ailelerimizle konuşmamız gerekecekti; en azından Sonraki Kan hakkında. Lamb onlardan fazlası olduğunu söylemişti. Agatha da çölde gerçekten bir laboratuvarları olduğunu düşünüyordu.

Hiçbirimiz gidip orayı bulmayı önermedik. Simon bile.

San Diego'ya gelirken yol boyunca uyumuştum. Sanırım savaş sonrası iç organları da yara almıştı. Bunce onu iyileştirdiğini düşünüyordu ama eve döner dönmez yine de Dr. Wellbelove'a götürecektik.

PENELOPE

Agatha'nın arkadaşı Ginger sersem bir vampir olma şansını kaçırdığı için ağlıyordu ve Agatha ona hiç görmediğim kadar iyi davranıyordu. Bu yüzden mi mesajlarıma cevap vermiyordu? Yeterince aptalca olmadıkları için mi?

Shepard'ı balkonda buldum. Buradan okyanusu görebiliyordunuz. Telefonuna bakıyordu.

"Blog'una mı yazıyorsun?"

"Yok," dedi. "Onu eve gidince yapacağım. Telefonumda yazamam."

"Ha-ha," dedim ekranına gözucuyla bakarak. Bilet bakıyordu. Las Vegas'a. "Shepard, hayır! Katiyen olmaz!"

"Kamyonetimi almam gerek, Penelope."

"Kamyonetin *vampirlerde!*"

"Kısa süreli park yerinde duruyor," dedi. "Geceliği kırk üç dolar."

"Başka kamyonetler de var, Shepard."

"Evet." Omuz silkti. "Ama onlar benim değil."

Omuz silktiğinde gördüm. Montunun yakasının altındaki iki diş izi. Baz'ın dediği gibi.

"Hey," dedim, sutyenimden ametistimi çıkararak. (Sindirim sistemimin *dışında* olmasından çok memnundum. Nahoş bir işti.) "Isırığa bir bakayım."

"Ben iyiyim," dedi. "Büyünü kendine sakla."

"Büyüyü saklayamazsın," dedim. "Bozuk para değil bu."

"Öyle mi?" Gözleri yine o sinir bozucu ışıkla parladı.

"Hayır. Haydi. Bunu dün yapmalıydık."

Sandalyesini bana yaklaştırdı ve yakasını aşağı çektim. Vampirin sivri olmayan dişlerinden kalan kabuk tutmuş iki yara vardı. Elimde olmadan ürperdim. "Endişeleniyor musun?"

"Beni Dönüştürdüklerinden mi?" diye tamamladı sorumu. "Hayır. Kendimi kana susamış hissetmiyorum. Ve... her neyse, hayır, endişelenmiyorum."

Taşımı yarasını üstüne tutup, "Yeni gibi!" dedim.

Elimi çektiğimde yara hâlâ duruyordu. Kaşlarımı çattım. "Shepard... sen büyüye bağışık mısın?"

"Hayır," dedi meraklanarak parmaklarını yarasının üzerinde gezdirirken. "Bağışık değilim."

Arkama yaslandım. "Baz vampirin seni ısırıldığını söyledi ve bu vampiri öldürmüş."

Shepard okyanusa baktı. "Belki de *vampir* alerjikti."

"Shepard. Net cevaplardan hoşlandığını sanıyordum."

Bir yeri acıyormuş gibi baktı ve bunun vampir ısırığıyla bir ilgisi yoktu. "Evet."

Arkama biraz daha yaslandım. "Sen *nesin*?"

Tamamen bana döndü. "Penelope, ben tam olarak göründüğüm şeyim. Ses Çıkaran, Kanayan, Normal."

"Ve..."

"Ve biraz... birazcık..." Yutkundu. "Lanetliyim."

Bunu söylemesini beklemiyordum. Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordum. "Lanetli misin?"

Gözlüğünün altından gözlerini ovdu. "Evet, ben... Teknolojik vampir Josh ruhumu ele geçiremedi çünkü *teknik* olarak, ruhum başka birine ait."

"Kime?"

"Bildiğiniz biri değil. Umarım. Bir iblis. Bir iblis türü. Adını söyledim ama söylersem gelmesinden korkuyorum. Ben..." Utanmış görünüyordu. Suçüstü yakalanmış gibi. Yavaşça kot ceketini çıkardı...

Kolları karmaşık siyah dövmelele kaplıydı. Germen alfabeti ve sayılarla. Dikenlerle.

"Shepard."

"Çok gotik, değil mi? Kendim için tercih edeceğim bir dövme değil. Vonnegut sözü yaptırmayı düşünüyordum ama onlardan herkeste var..."

"Bu nasıl oldu?"

Yere baktı. "Ah, bilirsin işte... yanlış zamanda yanlış yerdedim. Ruh çağırma çemberinde. Gece yarısı. Sonra... bir dizi yanlış iletişim ve kültürel farklılık..."

Hâlâ lanetli simgelere bakıyordum. Taşımı tenine bastırdım. "Lanet dışarı, lanet dışarı!"

Büyü kolumdan yukarı akın etti ve sanki üzerimde şiddetini iki kat artırdı. Çarpılmış gibi elimi çektim ve taşım düştü.

Balkon ahşap kaplamaydı ve taş bir kaplamanın kenarında duruyordu. Shepard onu dikkatlice alıp bana verdi. "Teşekkür ederim," dedi. "Ama sanırım bendeki laneti çıkarmanın bir yolu yok. Bazı büyüler üzerimde işe yarıyor ama kaderimi değiştirecek bir şey yok..."

Ametistimi sıktım ve elimi boynuna bastırdım.

"Penelope," dedi bileğimi yakalayarak.

"Geçmiş olsun!" dedim. Büyünün üzerinde durduğunu hissettim. O da hissetti. Başı biraz geriye sallandı ve bileğimi sıktı.

Elimi çektim. Vampir ısırtığı şimdiden biraz daha iyi görünüyordu. İyi.

Hâlâ bileğimi tutuyordu.

"Shepard, Las Vegas'a dönmeyeceksin."

"Ama..."

"Bir daha kamyonetinden bahsedersen seni kurbağaya çeviririm." Elim çekti. "İblis tarafından lanetlenmiş bir kurbağaya."

"Eve dönmem gerek."

"Hayır." Kollarımı önümde birleştirdim. "Bizimle Londra'ya geliyorsun. Seni anneme götüreceğim, seni iyileştirecek."

“Teklifin için minnettarım ama bu durum büyüün öt...”

“Hiçbir şey büyüün ötesinde değildir!”

Shepard ağzını kapadı ve bunun tartışmayı kestiği anlamına gelmesini umdum.

Ayağa kalkıp içeri girmek için abartılı bir tavırla yürüdüm. *Konu kapandı*, dercesine. “Yani,” dedim arkamı dönmeden, “büyü dünyasıyla ilgili her şeyi bildiğini sandığını biliyorum ama her şeyi ben bile bilmiyorum ve ben senden daha zekiyim ve tüm hayatımı bu konu üzerinde çalışarak geçirdim.”

“Uçak biletini karşılayamam, Penelope.”

“Ben hallederim.”

“Pasaportum yok.”

“Ah, biraz güven bana.”

“Bu bir büyü müydü?”

Kayan kapıların önünde durup camdaki yansımasına baktım. “Londra’ya gel ve öğren.”

SIMON

Pasifik Okyanusu, Atlantik’ten daha sıcaktı.

En azından bu kısmı.

Botlarımı çıkarıp kotumun paçalarını kıvrarak kumsalda oturuyordum. Kotum yine de ıslandı. Penny onu kuruturdu. Ölü noktadan çıktığımızdan beri beni büyüye boğmuştu; buraya sırf biraz mola versin diye gelmiştim. Ve kafamı boşaltayım diye.

Amerika’ya dair bir düşüncem vardı...

Kendimi burada bulacağıma dair.

İnsanlar bu yüzden üstü açık arabaya atlayıp haritasız yola çıkıyordu. Bu bir sözdü. Etrafını tanımadığında kendini bulacağına dair.

Belki işe yaramıştı.

Mavi gökyüzüne ve gün ışığına bayılmıştım; sonra bu ülke beni arkaya çekip kanatmıştı. Her testte başarısız olmuştum. Düşmüştüm. Geride kalmıştım. Yalnızca başkalarının büyülerile ayağa kalkıp tekrar nefes alabilmişim.

Bir tür süper kahramanmışım gibi davranmayı kesmenin zamanı gelmişti. *Öyleydim* –gerçekten– ama artık değildim. Büyücülerle ve vampirlerle aynı dünyaya ait değildim. Bu benim hikâyem değildi.

Dr. Wellbelove kanatları çıkarabileceğini söylemişti. Ve kuyruğu. Ne zaman hazır hissedersen. O zaman okula dönebilir ya da bir işe girebilirdim; galiba işe girmeyi tercih ederdim. Kendi paramı kazanmayı. Kırımı kendim ödemeyi.

Bunu düşünmek iyi hissettiriyordu.

Kahretsin, ağlıyordum. Berbat ama temiz hissettiriyordu.

Bana doğru gelen bir dalga vardı. Bazen hiddetli başlıyor, kumsala ulaşmadan cesaretlerini kaybediyorlardı.

Bu seferki gözünü bile kırpmadı.

BAZ

Simon bir müzik klipindeymiş gibi kumsalda oturuyordu. Beyaz tişört, paçası kıvrılmış kot... Başına güneş geçiyordu.

Ona doğru gelen bir dalga vardı, görmüş olmalıydı ama bacaklarına gelene kadar kıpırdamadı. Başını geriye attı. Sanırım gülümsüyordu.

Çoraplarımı ve ayakkabımı çıkarıp bir kayanın üzerine bıraktım, ardından onun yanına gittim. Gölgem ona ulaştığında başını kaldırdı ve güneş yüzünden bir gözünü kapadı. "Selam."

Gülümsedim. "Selam."

Bir başka dalga bize geliyordu. Ondan kaçınmak için geri sıçradım. Simon güldü. Dalga birkaç adım ilerisinde bitti.

Onun yanına, kuma oturmaya karar verdim; daha sonra kendimi büyüyle kurutabilirdim. Biraz arkasına, biraz daha yükseğe oturdum.

Bana baktı. "Ah, hey," dedi sanki aklına bir şey gelmiş gibi. Cebine uzandı ve mavi ipek bir kumaş çıkardı.

"Bu annemin şalı!" Şala uzandım.

Elini açtı. Şalı parmaklarının arasından çekti. "Üzgünüm," dedi. "Cebimde olduğunu unutmuştum."

"Otelde bıraktığımı sanıyordum."

"Bırakmıştın."

Şalı dikkatlice katladım. Snow bir süre izledi, ardından bakışlarını kaçırdı.

"Artık Amerika'yı bir uçtan diğerine arabayla geçtiğini söyleyebilirsiniz."

"Pek sayılmaz." Kollarını dizlerinin üstünde birleştirdi. "Ortadan başladık ve Nevada'dan Kaliforniya'ya kadar komadaydım."

"Bir şey kaçırmadın."

Öne eğilip başını eğdi. "O antik ağaçları, sekoyaları görmek isterdim."

"Tekrar geldiğinde hâlâ burada olacaklar."

Başını iki yana salladı. "Tekrar gelmeyeceğim. Sen bana kartpostal gönderebilirsin."

"Ben mi? Bundan sonra bir daha Camberwell'den ayrılacağımı sanmıyorum. Muhtemelen ailemi Noel'de ziyaret ederim. Aralıkta karar veririm."

Bana baktı. Oturma şekli, eğik başıyla çocuk gibi görünüyordu. Humdrum gibi. "Bizimle dönmek zorunda değilsin, biliyorsun."

"Ne?"

Denize döndü. "Seni gördüm... Lamb'le. Seni duydum."

"Snow..."

"Orada kalmana izin verirdi."

"Las Vegas'ta müthiş bir otelde mi? Hayır, teşekkürler." Bunu söylemesi yanlıştı. Ama Simon'ın söylediği her şey yanlıştı. Bu yanlış bir konuşmaydı.

Öfkeyle ellerini kaldırdı. "Baz, ben de oradaydım! Sen... oraya uygunsun!"

"Uygun olmaya *çalışıyordum*."

"Sen onlar gibisin! Hem o sana *daha fazla* onlar gibi olmayı gösterebilir; cevapları kitaplarda aramak zorunda kalmazsın. Baz, tüm kitapları okuduk. Büyücülerin vampirler hakkında tek bildiği onları nasıl öldürecekleri!"

"Yakın zamanda uygulamaya soktuğum bir bilgi."

Simon homurdanıp bana döndü ve bir bacağına kuma indirdi.

"Baz, artık saklanmak zorunda kalmazsın!"

"Hep saklanmak zorunda kalacağım! Sen de!"

"Burada daha mutlu olacağını neden kabul edemiyorsun?"

Sesimi yükselttim: "Sen neden senin olmadığın hiçbir yerde mutlu olamayacağımı anlamıyorsun?"

Tokat atmışım gibi geri çekildi.

"Simon..." diye fısıldadım.

Anlamasını bekledim. Sonunda pes etmesini.

Ya da belki testi geçtiğimi söylemesini.

Onun yerine başını sağa sola salladı. "Baz..." Sesi belli belirsiz duyuluyordu.

"Baz!" diye bağırdı biri.

Penelope bize doğru koşuyordu. Nefes nefese kalmıştı. Yüz ifadesini görünce ikimiz de ayağa kalktık. Onu omuzlarından tuttum. "Ne? Ne oldu?"

Kahverengi gözleri dehşetle parlıyordu. "Baz, Watford'da sorun var. Eve gitmek zorundayız... *hemen!*"

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı zor bir dönemin ardından ve zor bir dönemin içindeyken yazdım. Bu yüzden teşekkürler kısmı her zamankinden daha ürkek yazıldı.

Öncelikle bana karşı saygılı ve anlayışlı olan, dinlemekten ve anlamaya çalışmaktan hiç vazgeçmeyen Thomas Smith, Josh Friedman, Michelle McCaslin ve Mark Goodman'a teşekkürler.

"Bir başka Simon ve Baz kitabı mı?" diyebilecekken, *"Bir başka Simon ve Baz kitabı mı!"* diyen editörüm Sara Goodman'a teşekkür ederim. Sara yalnızca kendim olmamı istedi ve bunun için ona minnettarım.

Kitaplarımın büyük bir ilgi ve heyecanla karşılandığı Wednesday Books ve St. Martin Press'te olduğum için çok şanslıyım. Özellikle de korkusuz ve kendini harika işlere adanmış tasarımcı Olga Grlic'e minnettarım. Ve yıldızım olan reklamcım Jessica Preeg'e.

Devam kitabı yazmak şaşırtıcı derecede zordu.

Pek çok düğümü çözmeme yardım eden Bethany ve Troy Gronberg, Margaret Willison ve Joy DeLyria'ya en içten teşekkürlerimi sunuyorum. Ayrıntılara olan dikkatleri ve keskin algıları

için Ashley Christy, Mitali Dave, Tulika Mehrotra ve Christina Tucker. Bitmek bilmeyen sabırları ve neşeleri için Melinda Salisbury, Keris Stainton ve Melissa Cox. Ve en iyi içgüdülere sahip Elena Yip.

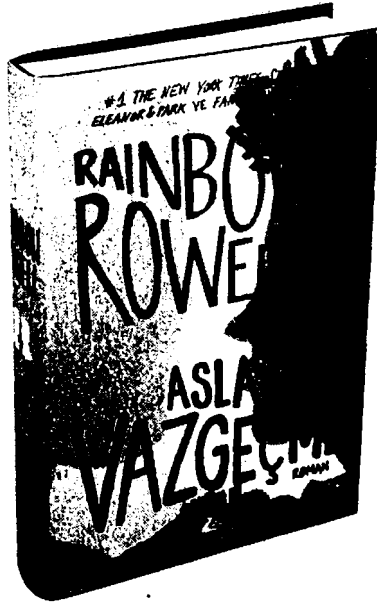
Temsilcim Christopher Schelling. (Hiç yazmasanız bile her gün yanınızdaysa, yayıncınızın sizi kolladığını bilirsiniz.)

Ve bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyen ve bunda ciddi olan Kai'a teşekkürler.

Son olarak, fazla duygusal olduğunu biliyorum ama *Asla Vazgeçme*'de ne yapmak istediğimi gerçekten *anlayan* herkese teşekkür etmek istiyorum. (Tuhaf bir fikirdi; tuhaf bir fikir olduğunu biliyordum.) O kitabı okuyup paylaşan, hayran resimleri ve kurguları tasarlayan ve Simon'ın doğum gününde vişneli çörek yapan herkese teşekkürler. Dört yıl, *beklemek için çok uzun olsa da* devam kitabına heyecanlandığınız için teşekkürler.

Simon ve Baz kalbimden çıktılar ve onların hikâyelerini yazmaya devam edebileceğim için mutluyum.

**SIMON SNOW, ŞİMDİYE KADAR SEÇİLMİŞ
EN KÖTÜ SEÇİLMİŞ KİŞİ!**



“Asla Vazgeçme bir zafer. Heyecanlı ve seksi, komik ve şoke edici, içinizi sızlattıyor ve gerçekten büyülü. Bana güvenin, daha önce hiç böyle bir büyücülük okulu görmediniz.”

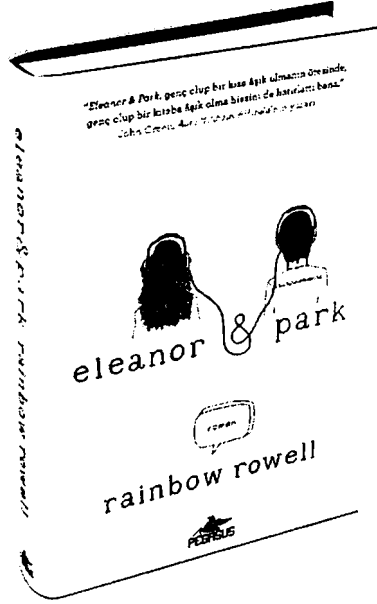
Lev Grossman, *The New York Times* çoksatanı *Büyücüler* serisinin yazarı



“Kitap sapasağlam bir dünyaya sahip, tatlı ve gerçekçi romantizmle dolu, üstelik tatmin edici bir sonla bitiyor. Asla Vazgeçme gerçekten keyif veren bir deneyim. Bu kitabı aşk öyküsü ve sihir hayranlarına hediye edin.”

School Library Journal

İKİ UYUMSUZ İNSAN, SIRADIŞI BİR AŞK...



**“Eleanor&Park, genç olup bir kıza âşık olmanın ötesinde, genç olup bir kitaba âşık olma hissini de hatırlattı bana.”
John Green, Aynı Yıldızın Altında’nın yazarı**



“Komik, umut dolu, biraz küfürbaz, seksi ve hüzünlü... Bu tatlı aşk hikâyesi hem gençleri hem de yetişkinleri etkileyecek.”

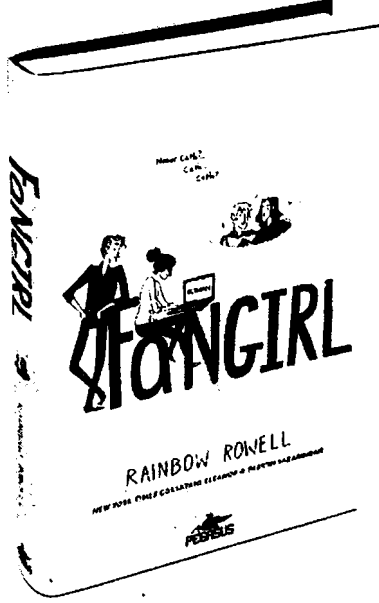
Kirkus Reviews



“Bu çekici, zeki ve naif hikâye gerçek aşkla dopdolu. Okurlar Eleanor&Park’a hayran kalacak.”

Gayle Forman, Eğer Yaşarsam’ın yazarı

**GERÇEK VE DÜŞ ARASINDA SIKIŞMIŞ
HAYALPEREST BİR GENÇ KIZ...**

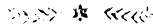


“Son derece keyifli, sevgi dolu bir gençlik masalı; başarı kaderinde var.”
New York Journal of Books



“Eğlenceli ve duygusal bir on sekiz yaş hikâyesi, aynı zamanda da genç bir yazarın kendi sesini arayışı... Dokunaklı ve son derece gerçekçi.”

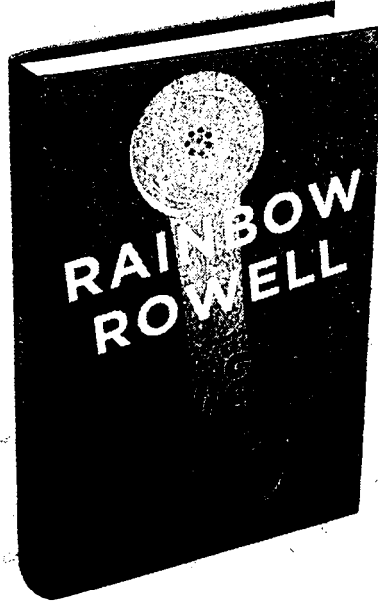
Publishers Weekly



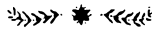
“Rowell, son derece popülerleşmiş hayran kurgusu evrenini ve on sekiz yaşındaki bir kızın aklından geçenleri başarıyla aktarıyor.”

Entertainment Weekly

**AŞKTA İKİNCİ ŞANSI YAKALASAYDINIZ,
AYNI KARARLARI MI VERİRDİNİZ?**



Sabit Hat, iki insanın aynı yola baş koyup koyamayacağını ve aşkın, sizinle orta yolda buluşacak birini bulmak olup olmadığını sorguluyor...



“Rowell kategorize edilemeyecek kadar yetenekli. *Sabit Hat* kendine has bir roman.”

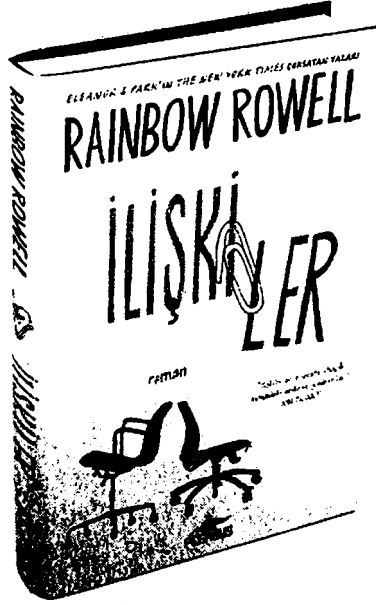
Janet Maslin, *The New York Times*



“Her zamanki gibi akıcı ve keyif verici... Sayfalar uçup gidiyor.”

Publishers Weekly

**“Selam, ben e-postalarını okuyan kişiyim... ve
sana âşık olan...”**



“İlişkiler bir e-posta olsaydı listemdeki herkese gönderirdim.”

Jodi Picoult



**“Rowell’in sıcakık romantizmin ince zekâyla mükemmel bir
karışımı olan edebî eseri kesinlikle büyüleyici.”**

Chicago Tribune



**“İnsan kaynakları ile insan ilişkilerine dair büyüleyici, zekice
bir anlatım.”**

Entertainment Weekly